

A movie poster featuring a central figure with a metallic, crystalline body and glowing blue eyes, floating in a cosmic space. The figure holds a small planet in its right hand. The background is a deep blue space filled with stars, nebulae, and various celestial bodies, including a large planet in the top right and a bright, fiery nebula on the left. The title 'TĂRÂMUL FĂGĂDUINȚEI' is written in yellow, and 'OMEGA' is in large, bold, yellow and orange letters at the bottom.

ANDREEA DOBAȘU

TĂRÂMUL FĂGĂDUINȚEI
OMEGA

Andreea Dobașu

Tărâmul făgăduinței

I

Omega

CAPITOLUL I

Stătea în pat, cu mâinile sub cap și visa cu ochii deschiși. Părul negru zburlit după somn contrasta cu albul materialului ce îmbrăca patul, chiar și în luminozitatea scăzută a camerei. Din cauza emoțiilor, se trezise înaintea semnalului sonor.

„Ar trebui să scriu o carte despre toți anii ăștia de căutări disperate și toți ochii îndreptați spre mine”, gândi el, afectat de presiunea pe care o resimțea din primele momente ale dimineții.

În copilărie, Karl fusese puternic impresionat de contrastul dintre fragilitatea paginilor de hârtie, așa cum și le amintea de la muzeu, și puterea ideilor pe care le conțineau. O antiteză ce îi amintea că în viață nimic nu e așa cum pare la prima vedere.

Cuvântul „carte” se păstrase ca un arhaism afectuos, dar, în realitate, orice tip de informație se imprima pe un cristal din gel-sint sau chiar, dacă îți permiteai și îți doreai cu adevărat, într-o celulă umană la alegere. Cei foarte bogați aveau stocate celule de rezervă din toate tipurile de țesuturi și le puteau înmulți sau folosi pentru depozitarea informațiilor, după bunul plac. Trebuia doar să ai suficiente credite și orice era posibil.

Nu îi plăcea să se victimizeze, dar acum, înaintea plecării, simțea că toată această responsabilitate e prea mult pentru un singur om. De fapt, era vorba despre o echipă întreagă, una chiar foarte mare, dar el era căpitanul și numele lui apărea întâi pe toate continentele, în

toate rugăciunile, în toate reclamele și, mai presus de orice, în toate speranțele. Asta îl făcea să se simtă responsabil pentru soarta întregii omeniri, ceea ce, cu toată pregătirea sa neurocognitivă, nu era ușor de acceptat și de dus în spate.

Deși aceea era ziua pe care o aștepta toată planeta, ziua lansării primei expediții de terraformare, prima zi din viața de adult a omenirii, pentru el era și prima zi din ultima călătorie.

„Mai știi... poate că la bătrânețe o găesc timp să plec din nou la drum, să meditez, să-mi scriu memoriile”, se consolă el cu o slabă urmă de zâmbet în colțul gurii și scutură ușor din cap pentru a-și alunga parcă o parte din gânduri și din presiune.

Pentru toată umanitatea, acea expediție reprezenta sfârșitul adolescenței, momentul în care tânărul adult pleacă de acasă pentru a-și căuta propriul drum și a-și forma cuibul său. O adolescență târzie și o plecare disperată, e drept, dar putea fi privită și în felul acesta, într-o interpretare pozitiv-romantică. Însă nu și pentru Karl. El simțea călătoria asta ca pe un sfârșit și chiar unul însoțit de o răspundere enormă, unică în toate privințele. Pentru el venise scadența.

Parcă ar fi vrut să sară peste toți anii ce aveau să urmeze, anticipând greutățile și neprevăzutul ce îl așteptau. De aceea se și gândea la bătrânețe. El era un căutător, un descoperitor de planete, iar acum misiunea lui fusese schimbată. Acum primise sarcina de a duce primele ființe pe o planetă ce urma să devină a doua casă a omenirii și să muncească alături de ei la procesul de terraformare.

Deși răspunderea era colosală, iar gloria și mai mare și nu exista nici o ființă între cele cincizeci de miliarde de humanoizi care să nu-și fi dorit să fie în locul lui, Karl voia... altceva. Voia să se întoarcă în imensitatea spațiului interstelar, la explorările sale incredibile și

pline de neprevăzut. Asta i se potrivea lui, scormonitul prin praful galactic, nu plantatul creșelor bio-vegetale sau amplasarea de clădiri. Dar ceea ce își dorea nu se potrivea cu ceea ce trebuia să facă, iar el era un om al datoriei până în măduva oaselor, așa că se hotărî să alunge gândurile de felul acela în unicul mod care i se potrivea – prin acțiune.

În puținele zile pe care le petrecea pe Terra, era un răsfățat, desigur. Nu fusese niciodată o persoană bogată în ceea ce privește numărul creditelor deținute, dar omenirea știa să-și răsplătească vârfurile. Era sigur că, dacă s-ar fi hotărât într-o zi să rămână pe Terra, nu ar fi fost nevoit să muncească în sensul acoperirii necesarului personal nici măcar o secundă. Nici nu își amintea când își verificase ultima dată situația creditelor personale. Știa că le deține din punct de vedere virtual, în realitatea Terrei și chiar în cantitate mare. Dar în imensitatea și solitudinea spațiului cosmic nu îi erau de nici un folos, de aceea nici nu își puna problema lor și nu își mai verificase situația financiară de ani buni.

În mod ironic, de-a lungul mileniilor de conștiință socială, se dovedise că oamenii căutau, în special în timpul vieții, recunoașterea meritelor individuale și posesia unei cantități cât mai mari de bunuri. El le avea pe amândouă, dar nu îi îmbunătățeau cu nimic existența, cel puțin nu până în această etapă a vieții.

Karl nu aprecia în mod deosebit favoritismele, dar nu refuza confortul atunci când îi era oferit. Realitatea era că el și Pământul nu se cunoșteau foarte bine. În consecință, acceptase fără să se gândească prea mult un spațiu de locuit dăruit de Aviația Terrană; i se păruse de-a dreptul mic în comparație cu apartamentul său de pe navă și era convins că face o alegere modestă, deși, în realitate, acel cubiculum era destinat în mod standard unui grup de trei persoane cu resurse

financiare deosebite și legături emoționale stabile. Adică unei familii cu un copil, în sensul antic al cuvântului.

Avea unele vagi noțiuni despre ce însemna viața standard pe Terra, adunate nu atât din experiență, cât din rapoartele pe care le primea în calitate de comandant în cadrul Aviației Terrane. Foarte rar intrase în contact cu realitatea, cu atât mai puțin cu partea ei sumbră și nedifuzată pe canalele media. Nu neapărat pentru că nu îi păsa, ci pentru că nu avea timp de astfel de interacțiuni. Gândirea lui fusese antrenată să se concentreze asupra sarcinii specifice și să nu își disipeze atenția, cognitivă sau emoțională, asupra problemelor pe care nu le putea rezolva. Făcuse chiar un curs întreg pe aceasta temă, numit Neurocogniție individuală integrativă, dar în această dimineață avea senzația că nu își mai amintea nimic din el, în afara numelui inutil de lung.

În scurtul interval de timp petrecut pe Terra înainte de plecarea în această misiune crucială nici măcar nu își activase holopartnerii, atât de străin se simțea în zona alocată. Îi era dor să îi vadă și să interacționeze cu ei, dar i s-ar fi părut extrem de ciudat să îi materializeze în acest spațiu insolit și parcă gol de sens pentru el.

Se ridică brusc din pat, într-un gest inconștient de transformare în fapte a determinării sale. Salteaua mimetică ce avusese până în acel moment forma corpului său se întinse perfect și își ajustă temperatura de la 25° la 20°C, conform programului utilitar ce gestiona funcțiile apartamentului. Intensitatea luminoasă crescuse treptat pentru a permite ochiului o adaptare facilă. Concentrația de oxigen din aer crescuse și ea ușor, doar cu jumătate de procent, pentru a spori intensitatea proceselor metabolice și de gândire.

Ieși în pas săltat din camera de odihnă, semn că adunase o cantitate optimă de energie, așa cum îi confirmase și Multifuncționalul Personal (MP), și se îndreptă spre camera de igienizare a corpului. Își dădu jos pijamalele de unică folosință și le aruncă în nișă. Acolo fură imediat îmbibate cu soluție enzimatică și integrate în circuitul reciclării. Un jet de apă de 39,5 °C se plimbă de sus până jos pe corpul său, urmat de un jet de vaporii ce conțineau un amestec de dezinfectanți, substanțe dermoabrazive, emulgatori și parfum. Încă un jet de apă de presiune mai mare îndepărtă excesul de sebum, celule moarte și microorganisme potențial patogene, urmat de un curent de aer cald menit să usuce pielea și să replanteze organismele saprofite necesare unei bune sănătăți epiteliale.

În timpul acesta, gândurile continuau să zboare spre viitor. De data asta, Karl urma să conducă primul grup de pământeni meniți să colonizeze și să terraformeze o planetă. Prima Planetă. O nouă lume pentru oamenii care suprapopulasera Pământul și îi epuizaseră resursele.

Deși numărul nașterilor era acum strict controlat pe Terra, fenomenul depășise de mult resursele micuței planete albastre. Abia cu o sută de ani în urmă se reușise controlul demografic efectiv. Până atunci, în ciuda tuturor vocilor care strigau împotriva suprapopulării, legea se aplicase selectiv. Modul de gândire al oamenilor nu evoluase în același ritm cu tehnologia, iar religia și politica au continuat multă vreme să interfereze cu rațiunea. Numeroase curente religioase antice luptaseră sute de ani pentru dreptul lor de a avea copii, cât mai mulți dacă se putea, pentru a sfida restricțiile, fără să ia în considerare răul făcut speciei și lăsând viitorul pe seama divinității. Politicienii își

jucaseră și ei rolul lor trist, nevrând să rămână în istorie drept cei care îngrădiseră drepturile ancestrale.

Karl obișnuia să glumească pe tema asta de câte ori avea ocazia. Nu voia să se amestece în politică, dar spera să facă o diferență pentru urechile care voiau să audă. „Cea mai mare curiozitate a mea este să cunosc o populație extraterestră, nu să văd dacă sunt verzi sau albaștri, ci să observ dacă se pot minți și ei cu atâta seninătate milenii întregi!”, declarase el într-una din ședințele publice dinaintea expediției în care descoperise noua planetă, cea spre care se îndreptau acum toate speranțele.

Ședința avusese loc la sediul central al Aviației Terrane și, din cauza importanței colosale a veștilor ce urmau să fie anunțate, fusese transmisă în direct pe toate intercomurile de pe planetă. Karl nu spunea decât adevărul. Era condiționat neurocognitiv să nu poată minți decât pentru a-și salva viața... lui sau a oricărei ființe ce depindea de afirmațiile sale. De aceea, adevărurile lui exersate de-a lungul câtorva decenii erau simple, directe, exhaustive și, fără intenție, nemiloase.

Ceea ce nu știa el era că declarațiile sale erau amplificate sau ajustate, după nevoie, într-un timp foarte scurt astfel încât toată transmisiunea să pară reală, iar ideile sale să fie în perfectă armonie cu cei care gestionau întregul sistem. Nici o frază nu era lăsată la voia întâmplării și nu putea fi bănuită de originalitate absolută. Era greu să gestionezi păreri ce puteau influența cincizeci de miliarde de oameni, ar fi spus cei care moderau holotransmisiile și erau direct răspunzători de impactul fiecărui cuvânt.

Soarta umanității se schimbase în momentul apariției convertorului organic, când devenise capabilă să transforme orice

substanță ce conținea carbon, oxigen, azot și hidrogen în molecule simple de polizaharide, proteine sau grăsimi. Astfel a fost eradicată foametea la nivel mondial și nevoile nutriționale primare au fost acoperite. Resursele planetei au fost investite în creierile cele mai luminate, precum și în gigantice baze de cercetare, în speranța găsirii unor modalități cât mai rapide de relocare a unui număr atât de mare de oameni. Karl era un astfel de creier.

Ca o ironie de proporții milenare, abia eradicarea foametei a trezit conștiința speciei. Cumva, politicienii și oamenii de știință au înțeles brusc, în același moment al istoriei, faptul că explozia demografică datorată accesului neîngrădit la alimentație va aduce sfârșitul de care toți se temeau, dar pe care puțini îndrăzneau să îl propovăduiască cu voce tare.

O dată terminată igienizarea, Karl se duse să se îmbrace. Se îndreptă spre panoul de comandă și ceru, din obișnuință, o uniformă standard.

— Nu, corecție, zise el după două secunde. Uniforma de căpitan! Azi echipajul are nevoie de liderul lui... chiar și eu aș avea nevoie de unul, oftă el permițându-și pentru o clipă să gândească cu glas tare cât de mare era răspunderea pe care și-o asuma și cât de nesigur se simțea. E drept, era entuziasmat înaintea fiecărei călătorii spațiale, dar, de data asta, nu mai era vorba de explorare, ci chiar de formarea unui nou cămin pentru umanitate. Toți anii de pregătire, calitățile de lider nativ amplificate neurocognitiv nu puteau să îi șteargă din simțuri presiunea și importanța covârșitoare a misiunii.

Era un om realist și intenționat modest, fiind conștient de abilitățile lui superioare. Nu voia să-și pună membrii echipajului în situații de inferioritate dacă nu era strictă nevoie așa că, deseori, la

antrenamente sau operațiuni de rutină, purta uniforma standard, fără însemne ale rangului. Îi ajuta în acest fel pe membrii echipajului său să-și relaxeze conștiința și să nu îi mai perceapă prezența în mijlocul lor ca pe un examen continuu, inoculându-le în același timp poziția sa de lider intrinsec, unul ce nu avea nevoie de grade vizibile pentru a-și conduce mental echipa și de a beneficia de supunerea lor imediată și necondiționată.

În drum spre dozatorul de apă, aruncă în gură cele trei comprimate ce îi asigurau necesarul glucidic, protidic, lipidic și energetic pentru următoarele șase ore, plus un energizant de tărie medie. Cu tot antrenamentul său, tot se simțea prea emoționat ca să poată mânca: „Emoțiile scad puterea de concentrare, modifică nivelul percepției, reduc volumul informațiilor culese din mediu și alterează calitatea actului cognitiv”, repetă el în gând polologhia învățată cu ani în urmă la cursurile de pregătire psihologică și își îmbracă pantalonii. Fraza avu același efect pe care l-ar fi produs citirea unei liste de cumpărături.

Cât durase tot acest monolog, interior, se terminase și echiparea. Chemă liftul cilindric ce trecea chiar prin mijlocul apartamentului său.

„Oricum, nici unul dintre cei care mi-au predat toate chestiile alea psihologice n-a făcut-o niciodată pe Moise și n-a orbecăit prin Univers căutând Pământul Făgăduinței!”

Deși făcea parte din pregătirea standard a oricărui membru a echipajului, Karl avea o personalitate hiperkinetică, importantă pentru un lider nativ și, ca o consecință directă a acestei trăsături, psihologia, în special introspecția, îl plictisea. Utiliza permanent aceste cunoștințe în relațiile cu membrii echipajului, ca un efect direct al condiționării

sale neurocognitive, dar îi era greu să le aplice propriei persoane și prefera să comunice prin fapte. Acțiunea era modul lui de a se exprima.

Ieși repede și fără să privească în urmă din apartamentul pe care nu credea că o să-l mai revadă vreodată. Oricum nu petrecuse prea mult timp pe acolo. Cabina lui de pe Queen One era, de fapt, acasă.

Odată cu închiderea ușilor liftului, în apartament se activă programul de reciclare și optimizare a aerului din spații închise până la realizarea concentrației optime de oxigen în aerul atmosferic. Aceasta era menținută cu ajutorul filtrelor ecosintetice, o combinație între microorganismele producătoare de oxigen și substratul format din carbohidrați sintetizați de convertorul organic, menit să le țină în viață cât mai mult. Ca și în cazul celor mai multe resurse naturale, aerul proaspăt devenise un lux pe Pământ. Apartamentul se autosigilă pentru o perioadă necunoscută, putând fi redeschis numai de el printr-o scanare tridimensională și de rețină sau, în cazuri excepționale, de o persoană desemnată de el și în prezența unui militar SeCom. În cazul său, persoana ce îl putea înlocui era Amiralul Joseph Conrad, omul căruia îi datora viața și cariera sa impresionantă.

Liftul îl purtă până la primul nivel al subsolului clădirii, iar ușa se deschise chiar în dreptul alveolei unde se afla parcat vehiculul ce îi fusese repartizat. La contactul cu amprenta sa vocală, vehiculul își deschise habitaculul – mai bine zis, o portieră dispăru pur și simplu, rematerializându-se după intrarea sa. Karl își băgă mâna în mănuașă senzorială, introduse destinația pe computerul de bord și așteptă ca acesta să recunoască amprente digitale, vocale și oftalmice, să proceseze traseele celorlalte milioane de vehicule aflate în mișcare în

clipa aceea și să propună traseul. După aceea, computerul anunță timpul estimat parcurgerii distanței până la obiectiv, iar Karl își dădu acordul.

În mod obișnuit, vehiculele pentru un singur pasager erau destul de rare și dreptul de proprietate individuală se acorda foarte greu, dar Karl nu era un om obișnuit, iar echipa lui de pe Pământ făcea tot posibilul ca el să nu fie șicanat de astfel de detalii mărunte. Intervalele scurte de timp pe care le petrecea pe Terra erau dedicate, în cea mai mare parte, ședințelor de analiză și planificare împreună cu liderii militari și administrativi ai Aviației Terrane. Nici nu avea timp să se gândească la faptul că exista de fapt o echipă întreagă al cărei unic scop era acela de a-i face lui viața mai ușoară când se afla la Bază.

Știa că baza spațială se afla la o distanță de aproximativ 50 km de sistemul de clădiri unde locuia el, dar nu parcursese niciodată distanța aceasta într-un vehicul de suprafață, ci doar în avioanele mici sau prin tunelurile auto. De cele mai multe ori, nu avea timp pentru astfel de excursii, programul său fiind mereu foarte strâns, dar și pentru că încerca să evite cât putea aerul extrem de poluat al suprafeței și mirosurile care persistau în nări ore bune chiar și după intrarea într-un spațiu civilizat, dotat cu atmosferă complet reciclată.

În zece minute, urma să ajungă la destinație și să-și ia în primire nava și echipajul. Pentru o clipă îi trecu prin minte că, deși petrecuse destui ani pe Terra, știa mai multe despre propria planetă din cărți și rapoarte decât din realitate. Fusesse atât de ocupat să caute o altă casă pentru humanoizi, încât nu apucase să-și cunoască planeta de origine cu adevărat. Aproape toată copilăria și tinerețea și le petrecuse studiind sau antrenându-se. Îl zgândărea cumva ideea că va ajunge să regrete asta.

„Azi chiar nu e cazul să fiu nostalgic”, își impuse el și, fluturând inconștient din mână, își alungă din minte rămășițele de gânduri care nu erau legate de prezent și viitorul apropiat și redeveni căpitanul de care avea nevoie toată lumea.

Computerul de bord anunță sosirea la destinație. Coborî din vehicul și ajunse pe peron. Acolo se amestecă în marea de oameni, majoritatea în uniforme, care se îndreptau spre baza spațială. În urma sa, monovehiculul se sigilă automat și își relua traseul către cubicul de depozitare repartizat. Ca un omagiu adus persoanei sale, după cum fusese justificat în raport, echipa sa avusese grijă ca vehiculul ce îi aparținea să nu fie integrat în circuitul global, adică să nu mai fie folosit de nimeni în absența căpitanului. În realitate, printre oamenii din umbra lui Karl exista speranța că toate lucrurile ce îi aparțineau acum vor ajunge să valoreze mult mai mult într-un viitor nu foarte îndepărtat. Legenda din jurul liderului primei echipe colonizatoare era în stadiul embrionar. Trebuia doar ca el să reușească să construiască o casă pentru câteva zeci de miliarde de oameni pentru ca acest mit sociologic să se nască și să înflorească.

Pentru început, Karl urma să se întâlnească în biroul Amiralului cu liderii expediției, cei cu care avea să împartă efectiv responsabilitatea ducerii către destinație a tuturor ființelor și utilajelor necesare etapelor premergătoare populării planetei și pentru a-și lua un rămas-bun neoficial.

Merse pe holul care ducea către cabinetul Amiralului încercând să treacă neobservat, în realitate fiind ținta tuturor privirilor, mai mult sau mai puțin discrete. Chipul său era arhicunoscut și încărcat de o simbolistică profundă, lucruri despre care Karl Meyer nu avea nici cea mai vagă idee, datorită eforturilor susținute ale echipei

sale. Aceasta se asigurase că veștile de genul acesta nu ajung la urechile căpitanului, iar el nici măcar nu-și pusese problema să interpreteze lucrurile într-o astfel de manieră.

De-a lungul ultimelor secole, curente religioase milenare scăzuseră foarte mult în popularitate, subminate de descoperirile științifice ce sfidau fățiș noțiunea de dumnezeire și certificau știința și gândirea logică drept unelte supreme. Însă greutățile pe care le întâmpina în prezent specia umană forțaseră o întoarcere la sentimente religioase, unele chiar extremiste, dar care își găsiseră ținte moderne. Una dintre ele era chiar căpitanul ce urma să deschidă drumul omenirii în galaxie.

Dacă ar fi știut, presiunea ce o purta pe umeri ar fi crescut, iar Karl ar fi fost de-a dreptul oripilat de această întoarcere către primitivismul religios. Dar Amiralul nu a permis niciodată așa ceva. Gândurile căpitanului trebuiau să fie dedicate întregii umanități într-o manieră sublim pozitivă, astfel încât toate acțiunile și hotărârile ce urmau să fie luate să nu conțină nici măcar urme subliminale de gânduri negative față de specia umană.

De-a lungul pereților vastei construcții subterane în care își avea sediul central Aviația Terrană, se aflau holograme ale liderilor politici din diferite zone geografice ale planetei ce țineau tot felul de discursuri, încercând să își hrănească pe cât posibil capitalul de imagine prin asocierea cu marele eveniment.

Se puteau vedea și proiecții holografice bi sau tridimensionale imense care astăzi afixau imagini cu marea de oameni venită în deșert și care alcătuia un fel de cordon viu de-a lungul a zeci de kilometri împrejurul sediului. Toți erau aduși acolo de aceeași rugăciune mută, aceea de a reuși să scape de pe Terra. De a începe o nouă viață pe o

planetă tânără, mai mare, mai liberă și ale cărei resurse nu erau aproape terminate... o viață nouă, pe o planetă cu un viitor real, o viață trăită fără spectrul epuizării resurselor, al poluării, al aglomerației, al disperării sau al restricțiilor de tot felul. O viață cu un viitor neîngrădit pentru individul uman și pentru întreaga specie. O viață în care toți își promiteau să nu repete greșelile milenare. Mai presus de toate, o nouă epocă în care viața și nașterea ființelor să fie sărbătorite și nu privite ca niște crime împotriva umanității.

Continuă să meargă absent, după cum își imagina el, încercând să observe cât mai puțin în jurul lui. Presiunea pe care o resimțea era deja imensă și fără să aibă întipărită imaginea milioanelor de oameni care se rugau pentru el sau, mai bine zis, la el.

Amiralul Joseph Conrad îl aștepta cu vie nerăbdare. Pe chipul lui frumos, e drept că nu foarte tânăr, se putea citi cu ușurință o bucurie greu ținută în frâu. O lumină intensă ardea în adâncul ființei sale, făcând să pară luminoși chiar și ochii săi negri. Erau într-adevăr circumstanțe speciale.

Multă vreme se îndoise chiar și el că lansarea primei nave de colonizare avea să îl mai găsească în această funcție, dar faptul că el se ocupase de acest proiect încă de pe vremea când era doar o utopie a câtorva savanți geneticieni îi garantase locul de lider din punct de vedere moral. Era totodată și un politician extrem de abil și un lider mondial iubit și charismatic, spre deosebire de colegii săi, oameni de știință rupți de realitatea socială și care își petrecuseră întreaga viață în laboratoare.

Dar, mai importante decât orice, erau studiile sale despre manipularea genomului uman și creșterea rezistenței acestuia la teleportare, implicit la călătoriile interstelare. Sute de ani se chinaseră oamenii de știință să găsească o modalitate externă de a proteja corpul uman de efectele devastatoare ale călătoriilor spațiale. Dar soluția se aflase mereu în interior, nu în afară. Asta era piesa lui de rezistență, motivul pentru care era adulat pe întreaga planetă și pentru care specia umană avea să îi rămână veșnic recunoscătoare.

Cel puțin asta era părerea miliardelor de gură-cască ce priveau cu sufletul la gură toate *news-flash*-urile proiectului și care își imaginau nouă planeta ca pe un loc exotic ce îi va aștepta în câțiva ani gata amenajat, un loc de concediu perpetuu pentru toți bogătașii

Pământului și o speranță pentru cei ce rămâneau pe Terra că fiecare zi nu va mai însemna doar lupta pentru supraviețuire.

— Karl, ce zi mare astăzi! spuse Amiralul în timp ce îi strângea mâna cu energie, după obiceiul antic al expunerii publice a gradului de familiaritate.

— Într-adevăr, răspunse Karl emoționat, dar și încercând să zâmbească fără să pară condescendent sau deranjat de atingere și simțind în vocea lui Conrad un adevăr incomplet.

Era convins că pentru Amiralul Aviației Terrane exista o semnificație mult mai profundă și mai bogată a evenimentelor ce urmau să aibă loc și o puse pe seama anilor pe care superiorul său îi investise în acest proiect. De asemenea, îi trecu cu vederea strângerea de mână, el personal fiind adeptul gestului simplu, al degetelor ridicate de la buze către interlocutor, însoțit de o ușoară înclinare a capului, proporțională cu semnificația persoanei căreia îi era adresată, evitând totodată și transferul microbian.

Cu doar zece ani în urmă, s-ar fi simțit de-a dreptul onorat de această manifestare de afecțiune, dar timpul și distanța mai știrbiseră din influența odată covârșitoare avută de Amiral asupra personalității sale. Oricum, fiind mai mereu pe nava sa, înconjurat de membrii echipajului, avea foarte rar ocazia să practice aceste formule protocolare de salut.

„Omul ăsta e neschimbat!”, gândi Karl, admirându-și mentorul din anii de pregătire și capacitatea acestuia de a-și menține aspectul tineresc și vivacitatea. „Doar câteva riduri în jurul ochilor, câteva fire de păr alb și vreo două, trei kilograme în plus. Și toate astea în aproape 30 de ani”, își spuse, în timp ce își atrăgea un scaun suspensor de lângă masa de conferință, așezată în mijlocul biroului.

„Oare chiar s-o fi făcut?“, se întrebă fugitiv, dar fără să îl privească în față pe Amiral, ca și cum copilul din el se mai temea încă să se dea de gol în fața ochilor care toată viața îi lăsaseră impresia că pot citi direct prin el.

Intervenția genetică în scopul prelungirii vieții individului era pe cât de posibilă și ispititoare, pe atât de aspru pedepsită pe Terra. Dacă încercai măcar o prelungire câștigai imediat un bilet pe un drum fără întoarcere: spre viitor sau spre neant. Mai bine zis, orice ființă prinsă asupra faptului era forțată să stea într-o cuvă de stază pe o perioadă nedeterminată. Dacă aveai norocul să îți funcționeze câteva sute de ani, iar între timp omenirea să colonizeze suficient de mult teritoriu extraterestru încât readucerea ta la viață să nu fie o problemă pentru nimeni, atunci trăseși biletul câștigător. Dacă nu... era o condamnare la o moarte nedureroasă, spre deosebire de metodele antice.

Dar Joseph Conrad era unul dintre liderii planetei, așa că era greu de crezut că cineva chiar ar fi îndrăznit să îl verifice. Căpitanul hotărî totuși, în timp ce se așeza, să alunge astfel de gânduri știind că putea avea încredere în omul care îi fusese cel mai aproape de o figură paternă indiferent cât timp și distanță se așezase între ei. Și chiar dacă ar fi apelat la întinerirea genetică, probabil că Amiralul ar fi fost una dintre puținele excepții ce ar fi fost trecute cu vederea. Sprijinul și contribuția lui față de această expediție erau atât de importante încât toți membrii echipajului ar fi dorit ca Amiralul să fie alături de ei cât mai mult timp posibil, iar prelungirea vieții unui om între cincizeci de miliarde nu ar fi înclinat în nici un fel balanța demografică sau cea climatologică. „Ca o picătură într-un ocean“, îi găsi el imediat o scuză tatălui său adoptiv.

Karl se născuse din părinți necunoscuți și fusese crescut, din grija lui Joseph Conrad, împreună cu ceilalți copii cu aptitudini deosebite, în laboratoarele de genetică ale Aviației Terrane. Tot acolo își cunoscuse și cea mai mare parte a echipajului. Dacă ar fi știut exact ce presupune o familie, în sensul tradițional al termenului, ei ar fi fost cel mai aproape de această clasificare.

Erau toți oameni cu însușiri fizice și intelectuale extraordinare ce fuseseră special selectați în acest scop din uriașul bazin genetic ce fusese creat în ultimele câteva secole pentru păstrarea și perpetuarea celor mai importante și promițătoare trăsături ale ADN-ului uman. Deși selecția genetică fusese îndelung discutată, blamată sau chiar interzisă de-a lungul vremurilor de diferitele curente laice sau religioase, când venea vorba de viitorul umanității oamenii de știință hotărâseră să nu lase loc accidentelor biologice sau valurilor ideologice trecătoare să hotărască viitorul speciei.

La început, totul fusese făcut în secret, dar timpul și calamitățile ecologice ce omorâseră sau mutilaseră zeci de milioane de oameni, crescând astfel povara asupra populației sănătoase, îmblânziseră concepția generală despre protecția și selecția genetică, iar aceasta ajunsese acum să fie privită ca o soluție salvatoare.

Toți membrii echipajului fuseseră ghidați, educați și antrenați în sensul atingerii unui singur scop. Deși cei mai mulți dintre ei își cunoșteau părinții, nici unul nu fusese crescut în cadrul unei familii în sensul clasic și toată viața lor fusese dedicată antrenamentelor fizice sau mentale corespunzătoare veleităților native. Ideea solitudinii în scopul realizării unui maximum de eficiență le fusese inoculată din primele zile de viață conștientă.

„Acesta e destinul unui lider”, le tot repetase Amiralul, iar fraza li se întipărise în minte cu o mare claritate, la fel ca și multe alte exemple date de mentorul lor. Nici nu fusese foarte greu pentru el să îi convingă. Terra trecea printr-o perioadă în care dezastrele ecologice și cataclismele naturale păreau să nu se mai sfârșească și toate erau puse pe seama exploatării iraționale a resurselor din cauza creșterii demografice. Să îți dorești o familie însemna să vrei copii, iar asta nu era considerată o calitate în societatea elitistă actuală. Iar ei erau chiar vârful.

Biroul lui Joseph Conrad, Amiral al Aviației Terrane, era locul de întâlnire al căpitanului navei și șefilor de departamente ce urmau să alcătuiască structura organizatorică și de conducere a expediției. Rând pe rând și-au făcut apariția Arka Mihail (uriașul comandor-șef al securității), Cora Mitchum (medicul-șef), Amira Kyonu (șefa neuropsihiatrilor), Heinz Markus (taciturnul inginer-șef) și Valeris Mathy (conducătorul echipei de terraformatori). Acești oameni erau liderii și creierele expediției. Împreună cu ceilalți 2800 de membri ai echipajului, urmau să scrie istorie. Cei șase mai colaboraseră în mod direct și în alte expediții, inclusiv în cea în care fusese pentru prima oară localizată și explorată planeta de clasă M, actualmente botezată Tărâmul Făgăduinței sau Omega.

Arka Mihail fusese, la fel ca și ceilalți membri ai echipajului, crescut în laboratoarele genetice ale Aviației Terrane, din părinți cunoscuți, ingineri ai centrului aviatic. Oarecum conservatori din fire, aceștia insistaseră să obțină acceptul autorităților de a avea un copil. După ce trecuseră toate testele impuse de lege și se luaseră în considerare toate contribuțiile pe care ei le aduseseră sistemului de navigație al hyperpropulsiei, primiseră în sfârșit aprobarea de a

concepe. Chiar Amiralul intervenise pentru ei și supraveghease îndeaproape toate etapele de dezvoltare ale fătului în cuvele laboratoarelor Aviației Terrane. Ei aleseseră cea mai bună combinație genetică pentru progenitura lor, dar, indiferent cât de avansate erau cunoștințele omenirii în domeniul biofertilizării selective, natura găsea mereu mii de modalități de a strica planurile genitorilor. Erau și astăzi profund recunoscători celui care îi sprijinise și se consideraseră cei mai mândri oameni din lume atunci când fuseseră informați că progenitura lor trecuse Pragul Genetic Major și nu fusese doar un alt humanoid banal, conceput din cauza insistențelor părinților ce abuzau de nivelul lor. În acea perioadă a istoriei, să ai un copil era atât o formă modernă de afirmare a unui statut social înalt, cât și o provocare genetică pentru indivizii ce încercau să arate că sunt deținătorii unui genom superior ce merită, evident, perpetuat. Ca să poată avea un copil, ambii genitori trebuiau să fie cel puțin un 20 pe scala IAD (Indicator Absolut de Dezvoltare).

Arka Mihail fusese cel mai bun din clasa lui, un atlet deosebit de rezistent și de puternic și fusese încadrat automat în secțiunea C a Academiei, adică zona celor ce urmau să devină ofițeri ai securității. Arka ieșea în evidență prin calitățile sale fizice și rezultatele impresionante la testele sportive, dovedind o capacitate de coordonare neuromotorie unică. Oamenii aflați în subordinea sa fuseseră aleși pe aceleași criterii, dar, bineînțeles, niciunul nu se ridica la nivelul șefului lor. Arka se numărase, în timpul anilor petrecuți la Academie, printre favoriții lui Joseph Conrad, ceea ce nu îi ușurase drumul. Dimpotrivă, de-a lungul anilor, fusese pus în fața unui număr și mai mare de provocări, teste și antrenamente.

Doctor Cora Mitchum era o negresă mignonă, înzestrată cu o enormă capacitate de muncă și o minte genială. Absolvise și ea magna cum laude secțiunea A din cadrul Academiei și ajunsese unul dintre cei mai buni medici ai planetei, medic de care oamenii aveau mai multă nevoie în spațiu decât acasă, pentru că suprapopularea depășise orice imaginație și stresul demografic devenise aproape imposibil de controlat.

Amira Kyonu se afla la prima misiune cu adevărat importantă, unică prin natura ei, dat fiind faptul că, la prima călătorie spre „tărâmul făgăduinței”, echipajul știa că se va întoarce, ceea ce i-a ușurat foarte mult munca de neuropsihiatru. În acest nou caz, cei care plecau nu se mai întorceau prea curând. Ea estima că numărul depresiilor, atacurilor de panică, crizelor anxioase, dar și al altor tulburări psihice complet noi, dată fiind natura unică a expediției lor, aveau să crească simțitor într-un interval scurt de timp. „Dar toate la timpul lor”, își spusese ea, în timp ce intra relaxată în cabinetul lui Amiralului.

Conform obișnuinței sale profesionale și calităților sale moderat-empatice, ea se așeză discretă într-un colț și, după ce salută, se autoextrase din percepția primară a celorlalți pentru o mai bună observare a dispoziției și afectelor lor. Și, tot ca de obicei, Joseph Conrad rămase prezent în conștiința ei ca și cum ar fi efectuat împreună observații asupra grupului aflat în birou. Amira era obișnuită cu această senzație și o pusese întotdeauna pe seama personalității puternice, protectoare și oarecum paterne a lui Joseph Conrad și o aprecia ca și cum un prieten drag i-ar fi fost mereu alături.

Markus Heinz intră în birou împreună cu terraformatorul Valerys Mathy, purtând pe față o expresie de ușoară surprindere ca și

cum fusese întrerupt în mijlocul unui experiment important și venise cumva împotriva voinței sale să participe și el la ședință. Câteva șuvițe de păr blond ciufulite și aceeași atitudine semiabsentă față de realitatea umană se observau pe chipul lui.

„A sosit și roboțelul”, îl alintă Amira în sinea ei pe Heinz. Se simțea bine lângă el, pentru că nu o solicita din punct de vedere empatic. Toată personalitatea lui era organizată metodic în jurul profesiei sale și a celor câteva mici hobby-uri și plăceri legitime la care apela ocazional mai mult „ca să-și odihnească ochii”, cum glumea chiar el.

Joseph Conrad nu se putea abține să nu radieze de bucurie și emoție. Tonul lui patern nu era o surpriză pentru nimeni, pentru că toți știau în sinea lor că el fusese părintele moral al acestui proiect, dar și al lor, întrucât ei toți crescuseră sub stricta lui supraveghere și coordonare.

— Nu prea știu cum să încep!

Karl și Amira ridicară simultan din sprâncene și se priviră cu o expresie amuzată, dar fără a se da de gol. Amiralul știa mereu ce avea de spus.

— E prima, dar și ultima oara când vă convoc la o ședință fără să am pregătit dinainte planul ei detaliat! Nu mai e nevoie să vă vorbesc despre responsabilitatea imensă ce o purtați sau să vă spun că de voi depinde viitorul rasei umane; deja știți toate astea și cred că e suficient să vă spun că sunt convins că veți face tot ce puteți pentru ca misiunea asta să însemne că omenirea și-a terminat adolescența și își începe viața de adult! Sunt extraordinar de mândru de voi, toți cei care ați crescut sub ochii mei! Succes! le spuse fără să încerce să-și ascundă tremurul glasului și afecțiunea părintească.

„Interesant”, gândi pentru o clipă Amira. „Un discurs din suflet și nu unul motivațional preconcepțuit”, gândi ea. Își propuse să analizeze mai târziu această opțiune, deoarece știa din experiență că toate gesturile și cuvintele acestuia erau cu grijă analizate și alese și că până și micile grimase aparent spontane erau, de cele mai multe ori, pregătite cu minuțiozitate.

Amiralul păru să nu observe nimic din jocul de priviri, prea emoționat de magnitudinea evenimentului pe care ajunsese să îl trăiască și pe care îl așteptase decenii întregi. Trecu pe la fiecare în parte și le strânse mâinile cu afecțiune nedisimulată, în timp ce îi privea adânc în ochi ca și cum ar fi vrut să treacă fiecare dintre ei o parte din energia lui vitală. Așa că Amira, cea pe care orice schimbare de atitudine o pune mereu în gardă, se relaxă și îl îmbrățișă cu drag înainte de a părăsi biroul împreună cu ceilalți.

Din acel moment, omenirea a început să-și construiască singură destinul. O construcție spasmodică, dureroasă, asemănătoare la scară planetară chinurilor nașterii. Încă de la sfârșitul secolului XXI, când spaima epuizării resurselor energetice începuse să-și arate colții, oamenii de știință au început să viseze la o planetă nouă. În ciuda tuturor zbaterilor și a realității ce îi constrângea, apariția unei soluții reale a durat aproape trei secole, timp în care situația ecologică a Terrei s-a deteriorat în mod accelerat. Încercările de remediere a catastrofelor de mediu erau făcute de grupuri împrăștiate de activiști. Fiecare considera că altă problemă este prioritară, în funcție de sponsorul care îi susținea. Politicienii aveau propria agendă și nu includeau aceste catastrofe decât în discursuri. Populațiile care nu au fost de la început direct afectate de schimbările dramatice au refuzat, din cauza gradului scăzut de educație și dezvoltare, să accepte realitatea tragică. Toate adunate au întârziat fatal măsurile de încetinire ale efectelor poluării.

Teritorii întregi de pe Terra, altădată verzi și pline de viață, au devenit în câteva secole deșerturi aride și triste, cu temperaturi atât de ridicate încât puținii locuitori erau nevoiți să trăiască în domuri izolate termic, fără să se mai poată bucura de natură sau de soare.

Plaje însorite și orașe altădată înfloritoare deveniseră în câteva decenii adevărate Atlantide sub greutatea milioanei de tone de apă. Continentele inundate sau deșertificate schimbaseră în câteva sute de ani fața planetei. Ceea ce forțele galactice ar fi modificat în milioane de ani, specia umană a realizat în mai puțin de un mileniu. O realizare tristă ce îndemna spre extincție.

Zonele puternic industrializate ce avuseseră cu numai câteva secole în urmă sute de milioane de locuitori sănătoși erau acum adevărate capcane ale morții pentru miliarde de condamnați. Bolile produse de poluarea dramatică afectaseră ireversibil aproape zece generații la rând, iar modificările genetice induse de agenții chimici făceau miliarde de locuitori incompatibili cu planul lui Joseph Conrad de recoltare și salvare genetică, chiar și cu restul populației planetare. Erau prizonieri de bunăvoie ai regiunilor contaminate, muribunzi din cauza substanțelor poluante ce saturau mediul lor de viață și morți de-a dreptul dacă părăseau zonele natale. Dependenți de drogul care îi omora încet.

Anomaliile genelor indivizilor umani din acele regiuni erau atât de dese și de variate încât probabilitatea nașterii unor copii cu malformații ajunsese să treacă de 80% chiar și în condiții de selecție de laborator. Compromiși din punct de vedere genetic, cum ar fi zis Amiralul. Cea mai mare parte a rasei mongoloide era condamnată.

Dorința disperată de a părăsi Terra și de a salva specia a marcat zece generații. Soluția a venit târziu și mult mai greu decât sperau. Le-a luat humanoizilor aproape o sută de ani numai ca să inventeze propulsia superluminică, dar de aici n-a fost decât un pas până la descoperirea ecuațiilor spațiu-timp și corelarea lor cu teleportarea, astfel încât transportul interplanetar presupunea de fapt teleportarea la viteză superluminică a materiei organice într-un viitor cât mai precis indicat.

Mai mult decât atât, zeci, poate chiar sute de ani au fost pierdute în încercări disperate de a trimite în univers nave spațiale, echipate cu diferite tipuri de motoare ce puteau atinge viteze colosale. Veriga slabă era tot umanitatea. Corpurile oamenilor nu suportau

astfel de presiuni, chiar și ajutate de câmpurile de forță protectoare. Aici intervenise geniul lui Joseph Conrad.

Planeta descoperită cu 350 de ani mai devreme de telescoapele spațiale se afla aproape de marginea galaxiei Calea Lactee și nu fusese introdusă decât pe o listă secundară, din cauza temperaturii optime. În realitate, nu fusese văzută nici măcar temporar ca o opțiune viabilă.

Odată scanată de aproape însă, Omega îi surprinsese. Întreaga omenire era de-a dreptul exaltată de calitățile noii planete, ce părea să poată găzdui cu ușurință toată populația Terrei, dar în realitate se cunoșteau foarte puține lucruri. Odată ce o localizaseră în spațiu și amplasaseră câteva balize de semnal pe toate frecvențele posibile și pentru toate tipurile de radiație naturală sau sintetică, pentru a fi ușor de regăsit la scară galactică, Karl Meyer făcuse un studiu cât se poate de simplu al sistemului solar și al noii planete, așa cum era obligat de protocol.

Omega răspunsese surprinzător de bine la toți parametrii scanați, deși, ca dimensiune, contrazicea tot ceea ce se știa despre corpurile de asemenea mărime. Gravitația ei era ușor mai mică decât cea a Terrei, deși ar fi trebuit să o depășească foarte mult, compoziția gazelor planetare, deși diferită de a Pământului, putea susține viața, urmele de apă erau destul de dese pe frecvența tuturor scanerelor, iar miezul magnetic era perfect pentru ființe cu fier în sânge, așa cum sunt humanoizii.

Descoperirea ei pe traseul galactic fusese o altă surpriză, un efect secundar al unei teleportări între sisteme solare făcută pe baza unor calcule ce se dovediseră ulterior eronate, prea mulți parametri variind simultan. Astfel încât Karl Meyer și echipajul său de la acea

vreme se treziseră teleportați într-un sistem solar necunoscut, aproape de orbita unei planete gigant, aparent perfectă pentru nevoile lor și care le ieșise în cale singură, după decenii în șir de orbecăit prin Univers.

Noua casă a umanității se afla aproape de marginea galaxiei noastre, pe brațul-spirală Perseu, la aproximativ 2400 de ani lumină distanță de Terra. Steaua planetei Omega era din clasa F, conform standardelor, de culoare alb-galbenă și se afla la aproximativ 320 de milioane de kilometri față de Omega, în punctul său cel mai îndepărtat. Planeta descria un traseu ovoidal în jurul soarelui său. Împreună cu alte 23 de planete și protoplanete îl înconjurau formând sistemul solar numit Novae Terrae sau Lumea Nouă.

La întoarcerea pe Pământ, toate vocile se entuziasmaseră și începuseră să strige pentru o relocare cât mai rapidă. Karl și echipajul său, oameni ce nu trebuiseră să îndure privațiunile unui trai obișnuit pe Pământ, se arătaseră chiar mirați de graba cu care oamenii erau dispuși să plece fără să știe ce îi așteaptă. Ceea ce nu înțelegeau ei era că omenirea își pregătise de mult bagajele pentru această etapă esențială în supraviețuirea speciei... doar destinația îi lipsea.

Se făcuseră nenumărate studii comparative cu alte planete ce îndeplineau aceleași condiții de bază pe un număr de 1800 de criterii. Nici celelalte sisteme solare nu fuseseră abandonate; unele voci din grupul terraformatorilor chiar dezbătuseră îndelung ideea de a trimite simultan mai multe expediții pe mai multe planete diferite și de a începe transformarea acestora în paralel, urmând ca Marea Relocare să se facă spre acea planetă unde se obțineau cele mai bune condiții de viață în cel mai scurt interval.

Din ciocnirea ideilor și a tuturor factorilor de decizie planetari, se ajunsese la concluzia că este cel mai bine să se colonizeze planeta cu cel mai mare potențial rezultat în urma analizei celor 1800 de parametri și să se concentreze acolo toate resursele umane, biologice, geologice și medicale pentru o relocare cât mai rapidă. Presiunea maselor ajunsese enormă asupra tuturor celor care erau implicați în proiect, iar combinația între creșterea exponențială demografică, resursele epuizate ale planetei și calamitățile ecologice plana ca un giulgiu asupra speciei umane.

În cazul în care aceasta încercare ar fi eșuat, liderii planetari erau obligați să își îndrepte atenția spre alte regiuni ale galaxiei. Joseph Conrad fusese inițiatorul și organizatorul primei expediții către Tărâmul Făgăduinței în anul 2401.

După cordialul bun-rămas, porniră cu toții spre nava spațială să-și ia în primire, în final, îndatoririle. Cei șase ieșiră împreună din biroul Amiralului și comandară Multifuncționalelor Personale găsirea celui mai scurt drum. Creierul Sintetic (CS) cel mai apropiat recepționă instantaneu comanda și activă săgețile luminoase corespunzătoare, ghidându-i astfel prin labirintul holurilor subterane către culoarele liftului tridimensional. Acesta parcurgea la rândul său un traseu sinuos ce putea fi urmărit, dacă doreau, pe mini-harta holografică ce răsărea din implantul individual și care urma să îi ducă direct la bordul navei printr-una din gurile de andocare.

Queen One fusese construită direct pe tavanul uriașului complex subteran ce deservea Aviația, iar acest sistem de tuneluri și elevatoare se găsea exact sub nava-orăș. Fusese intens folosit în ultimul an la încărcarea ei cu echipamentul necesar, în timp ce utilajele de mari dimensiuni fuseseră teleportate direct în hangare.

Traseul era, de fapt, un mod de a evita să întâlnească alte persoane, ținând cont că ei se aflau teoretic, în acest moment, pe o esplanadă în mijlocul deșertului, ținând discursuri vibrante despre viitorul luminos al omenirii. Ar fi fost considerat extrem de jignitor să trimiți holograme în locul adevăraților membri ai echipajului ținând cont de semnificația momentului, dar, în același timp, ar fi fost prea periculos pentru ei, dat fiind numărul mare de exaltați ce umpleau deșertul și de starea de tensiune atât de ridicată. Lucrurile ar fi putut degenera într-o clipă, iar acești oameni, în carne și oase, erau mult prea importanți pentru expediție.

Toată mascarada fusese ideea Amiralului, un politician bătrân și versat în arta manipulării indivizilor și a maselor deopotrivă și care le explicase celor șase exploratori – așa cum îi plăcea să-i numească – necesitatea menținerii speranței populației a cărei stare generală devenise, în multe părți ale globului, similară cu anarhia. SeCom-ul abia reușea să facă față tulburărilor. Ar fi putut ajunge la bordul navei folosind, bineînțeles, și teleportarea, dar procesul necesita un consum de energie enorm indiferent de masa corpului transportat, iar beneficiul fusese considerat prea mic. Așa că lifturile de adâncime și înălțime fură folosite pentru a-i duce la bord. Restul echipajul se îmbarcase deja pentru a pune la punct toate detaliile. Numai ei șase rămăseseră să fie arătați lumii pentru a se putea pune niște fețe speranțelor miliardelor de condamnați ai speciei și pentru o ultimă întâlnire cu părintele lor spiritual, Amiralul Joseph Conrad.

Omenirea nu renunțase, după aproape un mileniu de relativă civilizație, la „pâine și circ”. De aceea, afară, în fața a aproximativ 12 milioane de oameni se țineau discursuri pline de mesaje pseudoreligioase despre salvarea speciei și expansiunea galactică. Cei

Șase Mesia, așa cum avea să-i numească ulterior presa, se aflau acolo sub forma unor holograme cu mesaje preînregistrate, încurajând omenirea să nu cadă pradă disperării și să nu recurgă la noi acte de violență până la sosirea primelor mesaje de pe Omega.

Odată cu veștile aduse pe Terra de prima expediție, liderii politici și militari începuseră în secret lupta mai mult sau mai puțin utopică pentru divizarea teritoriului încă neîmblânzit. Pe Pământ nu mai aveau mare lucru de împărțit dat fiind faptul că, în urma acoperirii cu apă a unor mari suprafețe, continentele rămăseseră la 70% față de Perioada de Aur, iar mare parte din ele erau deșertificate.

Karl Meyer se îmbarca pe Queen One cu un echipaj format din 2805 oameni, aleși pe criterii de performanță profesională, dar și pentru că trecuseră Pragul Genetic Major ce impunea coduri foarte stricte.

Acești oameni fuseseră special selectați pentru că reprezentau esența calităților dobândite de ADN-ul uman în ultimii 80 000 de ani, de la apariția primilor hominizi. Erau oameni ale căror gene posedau inteligență și adaptabilitate superioare și o rezistență crescută la boli, durere, variații semnificative ale factorilor de mediu. Cu alte cuvinte, pornind de la o structură ADN deosebită, se înlăturaseră în laborator toate deviațiile sau imperfecțiunile cromozomiale cunoscute. Absolut toți fuseseră verificați personal de Joseph Conrad care voia să se asigure până în ultima clipă că nu există erori de natură genetică. Pe Terra mai rămăneau încă 120 000 de alți indivizi, asemănători lor, ce urmau să funcționeze ca bazin genetic.

În ceea ce privește cunoștințele profesionale, cei mai mulți dintre ei erau botaniști, zoologi, geneticieni umani, geologi și terraformatori. Asemenea oamenilor aflați la bordul ei, Queen One era

și ea unică. Cea mai performantă și mai mare navă spațială a Aviației Terrane era, în esență, un oraș zburător. Pentru a ajunge la dimensiunile actuale, care să îi permită transportul unei cantități enorme de utilaje menite să ajute la transformarea unei întregi planete, Queen One avusese nu mai puțin de 4000 de prototipuri care astăzi rămâneau în urmă pentru a fi îmbunătățite și folosite pentru Marea Relocare.

Odată ajunși la gura de andocare, cei șase începură călătoria în interiorul navei cu ajutorul plăcilor cu propulsie tridimensională din interior, după care se dispersară în mod firesc spre zonele ce le fuseseră alocate.

Karl coborî din lift și parcurse în pas vioi drumul spre centrul individual de comandă care era, totodată și spațiul său privat. Cabina lui era situată la mijlocul navei, la fel ca cele mai multe spații de locuit, amplasate astfel în scopul protecției superioare a echipajului. Era spațioasă și extrem de pragmatic amenajată. Puțin spațiu dedicat persoanei și restul, căpitanului.

Încăperea principală era un fel de centru de coordonare și de lucru pentru un singur individ, având pupitrele utilitare dispuse la fel cu cele din puntea principală de comandă a navei, iar scaunul era de fapt o structură gel-sint menită să transmită și să absoarbă informații prin toată structura sa. Doar o persoană cu veleitățile neurocognitive ale lui Karl Meyer era capabilă să utilizeze atât de multe funcții simultan, iar scaunul propriu-zis era acordat, ca un instrument muzical, la lungimile de undă ale creierului unei singure persoane. Pentru o minte obișnuită însă era doar un simplu scaun capabil de ajustarea formei sau temperaturii.

Camera din stânga era un spațiu standard de odihnă decorat foarte simplu la prima vedere. Toate elementele de natură personală erau ascunse potențialilor vizitatori prin câmpuri de forță de culoarea și structura peretelui.

Doar câteva rafturi dintr-o piatră semiprețioasă descoperită în numeroasele sale călătorii de explorare dădeau o notă de eleganță discretă prin luciul straniu ce le însoțea chiar și pe întuneric. Deși valoarea lor era enormă, doar artistul care le lucrase și căpitanul știau despre semnificația lor. Structura lor fusese modelată cu ajutorul ultrasunetelor după lungi sesiuni de teste în care artistul trebuise să descopere lungimea de undă la care materialul rezona cu radiația și cu sufletul său. Rezultaseră câteva piese unice ca structură, formă și culoare provenite din material identic ce reușeau de fiecare dată să lumineze și să bucure ochiul privitorului privilegiat.

Artistul le numise *Dans în necunoscut* și fusese recunoscător pentru ocazia de a fi primul care să lucreze pe un material provenit de pe o altă planetă, așa că nu ceruse nici o răsplată. Doar numele său fusese gravat prin absorbție de radiație infraroșie. O semnătură unică pe o creație unică, ce îi garanta locul în istorie.

Pe ele se odihneau câteva ministative holografice ce puteau derula, în urma unei comenzi vocale, imagini cu peisaje de o frumusețe cosmică tulburătoare. Și ele deosebit de valoroase ca frumusețe, dar mai ales ca semnificație istorică, fiind primele imagini recoltate în mod direct de un pământean, fără ajutorul telescoapelor gigantice. Unul dintre stative conținea o multitudine de imagini bidimensionale ale tablourilor celebre ale omenirii.

În puținele clipe de relaxare de care avea parte ocazional, lui Karl îi plăcea să privească peisajele cosmice immortalizate de el sau

realizările marilor maeștri și să își lase conștiința să se înconjoare de frumusețea lor intangibilă. În sufletul lui se ascundea un artist iubitor de culoare, dar unul care rareori avea ocazia să se manifeste. De asemenea, îl ajutau să atingă mai ușor starea de relaxare necesară ședințelor de meditații și focalizare cognitivă. Așa cum alții foloseau lumânări virtuale, el folosea arta pentru a-și contacta sinele și a-l asculta.

Camera din dreapta conținea un loc de luat masa pentru două persoane, dotat cu un convertor organic multifuncțional și o cameră de igienizare. Pereții încăperii principale erau acoperiți de display-uri multifuncționale, momentan închise, dar afișând reverberații gri metalizat. Serveau drept rezerve în cazul în care multifuncționalele holografice s-ar fi defectat. Până acum nu se întâmplase niciodată, dar era mult prea riscant să nu fie asigurați din toate punctele de vedere.

Toate obiectele necesare omului fuseseră reduse la minim, urmând ca orice lucru necesar să fie creat în momentul folosirii și dezintegrat în cazul în care îi scădea utilitatea după o durată de timp memorată de programul ce gestiona spațiul său utilitar. De aceea, de cele mai multe ori, Karl nici nu-și bătea capul să încerce să afle dacă deține sau nu un obiect sau un program. MP-ul îl crea pe loc pentru el sau îl importa din memoria colectivă a Creierului Sintetic și, conform statisticilor comportamentale, îl dizolva până la nivel molecular destul de repede pentru a permite cantității respective de materie să fie refolosită în alte scopuri. În acest fel, nimic nu se pierdea și nu se consuma. Totul se transforma cu ajutorul convertorului organic.

Din camera de lucru personală a căpitanului exista acces direct către sala de ședințe, iar din aceasta se putea ajunge direct pe puntea principală de comandă. Karl își stabilise astfel spațiul de lucru

pentru a avea mereu la îndemână pârghiile necesare căpitanului de a menține controlul asupra navei sale. Însușirile sale de lider nativ, amplificate neurocognitiv, se regăseau astfel în toate gesturile sale.

Odată ajuns în cabina sa, Karl fu izbit de senzația de familiaritate, de aerul de... acasă, al locului. „Norocul meu că nu a trebuit să stau mai multe zile în apartamentul ăla. E pentru ultima oară când mă mai las manipulat în felul ăsta și particip la șarade!”, își zise el cu năduf, prăbușindu-se în scaunul central, în timp ce gel-sint-ul îl îmbrățișa pentru a reduce presiunea asupra coloanei dorsale, așa cum îi recomandase medicul. Mâinile lui începuseră deja să răsfoiască ecranele tactile ce răsăriseră odată cu intrarea lui în cameră, pentru a se pune la curent cu noianul de informații ce soseau de pretutindeni de pe navă.

Cele mai multe utilaje fuseseră încărcate în decursul ultimei luni și erau alcătuite, în mare parte, din mașinării de mari dimensiuni capabile să excaveze, să foreze și să prelucreze cantități uriașe de sol în scopul îmbogățirii cu nutrimente și al formării de puțuri gravitaționale pentru captarea urmelor de apă.

Ele fuseseră inițial create cu aproape un secol în urmă în speranța recuperării zonelor care suferiseră un fenomen de deșertificare accelerată ca o consecință a Epocii Poluării. Planul nu avusese succes la nivel global pentru că zonele respective erau atât de afectate, iar toxicitatea chimică pătrunsese atât de adânc în sol, încât nu se putea face nimic pentru ele. În termeni geologici, planeta s-ar fi putut vindeca singură, dar în aproximativ un milion de ani sau chiar, cu ajutor uman, în câteva zeci de mii de ani. Singura problemă era că umanitatea nu părea să mai aibă la dispoziție nici măcar câteva mii de ani.

Regiunile de mici dimensiuni care fuseseră parțial recuperate se găseau în zone destul de izolate și fuseseră convertite în sedii pentru bazele de cercetare dedicate în totalitate expediției de relocare.

Sateliții meteorologici și de monitorizare ce fuseseră proiectați să înconjoare noua planetă urmau să fie teleportați direct în sistemul solar cât mai aproape de Omega, iar Queen One să îi localizeze, să îi tracteze și să îi instaleze pe orbită. Funcția lor principală era aceea de a facilita comunicațiile între toate punctele globului și de a realiza o hartă cât mai corectă și detaliată a climei și a tuturor schimbărilor meteorologice. În prima etapă, câteva mii de sateliți, cei de mari dimensiuni, aveau să fie teleportați și amplasați sub formă de rețea, urmând ca ochiurile acestei plase planetare să fie completate de alții, de dimensiuni mai mici, dar cu funcții mai complexe și cu raza mai scurtă de acțiune, pe măsură ce începeau să ia formă diferite complexe de locuințe și exploatare.

Pentru că, de la început, Queen One fusese concepută pentru explorare, aspectele cele mai importante ale expediției aveau să se întâmple, în primele etape, tot la bordul navei. În acest scop fuseseră amenajate cinci laboratoare.

Primul era dedicat analizei la nivel molecular a tuturor probelor ce urmau să fie recoltate de pe suprafața planetei și fusese dat spre utilizare microbiologilor. Era locul fizic de întâlnire al celor două lumi.

Cel de-al doilea era deja folosit de către botaniștii expediției și conținea câteva zeci de mii de specii de plante în diferite stadii de dezvoltare și cu cele mai variate caracteristici. Dat fiind faptul că se cunoșteau foarte puține lucruri despre solul planetei Omega, speciile selecționate erau cele mai rezistente și mai capabile de adaptare dintre

toate cele folosite vreodată pe Terra. Calele navei conțineau varietăți și cantități impresionante de semințe ale tuturor acestor specii care trecuseră și ele, ca și oamenii, Pragul Genetic Major.

Cel de-al treilea laborator era dedicat speciilor de animale ce urmau să populeze noua planetă, capabile să formeze un ecosistem omogen și coerent biologic împreună cu plantele selecționate. O parte fuseseră aduse vii pe navă, în diferite stadii de dezvoltare, dar cele mai multe dintre ele erau în formă embrionară, în cuvele de stază.

Al patrulea laborator era dedicat medicinei și geneticii umane. Conceperea și dotarea lui fuseseră gândite chiar de Joseph Conrad, unul dintre întemeietorii geneticii moderne. Principiul de bază neoficial al acestei științe era intervenția aproape fără limite asupra individului uman, pentru binele întregii specii, desigur. Șirul contestărilor săi era aproape la fel de lung ca cel al adoratorilor aflați în acel moment în deșert în jurul bazei Aviației, dar situația de pe Terra ajunsese atât de gravă încât orice acțiune fusese considerată binevenită, urmând ca istoria să judece detaliile.

Cel de-al cincilea laborator... momentan nu avea un scop anume, deși era cel mai mare dintre toate și fusese dotat cu cele mai moderne echipamente standard. Fusese închis etanș, tot la sugestia lui Conrad, pentru a păstra astfel pe navă un mediu absolut separat de toate informațiile importate de pe Omega. Un mediu terran în toată esența sa, un teritoriu ce ar fi putut fi putut folosit ca refugiu în caz de forță majoră. Ocupa un întreg nivel al navei și putea adăposti cu ușurință 2800 de oameni. Era dotat cu un centru de comandă secundar care, la nevoie, l-ar fi putut detronea pe cel principal, o bază medicală complet echipată și convertoare organice în număr și funcții suficiente pentru menținerea calității vieții o perioadă îndelungată. O

ascunzătoare într-o altă ascunzătoare. Karl spera în secret ca acel laborator să nu fie necesar vreodată pentru că, deși nu se iluziona cu privire la greutățile care îl așteptau, simțea în conștiința sa că Omega era răspunsul.

Foile tactile se adunau în jurul căpitanului pe măsură ce le parcurgea cu ochii minții, obișnuit să proceseze rapid vaste cantități de informații.

Își flutură mâna peste teancul de pagini mini holografice și ele dispărură instantaneu. După ce primi și ultima confirmare, cea din sectorul motoarelor, hotărî că e momentul să pornească la drum.

— Toți comandanții de departamente să se prezinte pe puntea centrală! vorbi el în intercomul navei și în fața sa apărură instant o pagină holografică, o hartă a navei pe care se aflau 24 de punctulețe roșii pâlpâitoare. Pe măsură ce comandanții recepționau și confirmau primirea mesajului, punctele deveneau verzi și începeau să se deplaseze către puntea de comandă. O stinse cu o mișcare a mâinii, fără să o verifice. Nimeni nu ar fi ratat un astfel de moment.

Trecu prin camera de ședințe spre puntea centrală și, pe măsură ce parcurse cele câteva zeci de metri, senzația de control și siguranță a spațiului cunoscut îl copleșiră, iar Karl se simți cu adevărat bucuros că este acasă, chiar dacă acest spațiu al lui nu avea o adresă precisă, ci se putea găsi oriunde în Univers.

Porni încrezător spre puntea de comandă, pe măsură ce senzorii de mișcare dizolvau și rematerializau câmpurile de forță din calea sa, sincronizându-se perfect cu pașii lui, dar mai ales cu undele emise de nanocipul încorporat în multifuncționalul subcutanat.

Se așază la pupitrul de comandă, așteptând ca echipa să se formeze în jurul lui. Îi simțea pe măsură ce soseau din toate colțurile

navei, cei 24 de oameni care îi fuseseră familie la centrul de pregătire al Aviației Terrane și alături de care, pe o navă sau alta, își petrecuse cea mai mare parte a vieții. O scurtă vibrație a peliculei externe a brațului de gel-sint pe care își sprijinea mâna dreaptă îl informă că totul era gata.

— Este timpul! se adresează el echipajului. Toate rapoartele ajunse la mine sunt favorabile, așa că este momentul să începem decolarea. Domnule Heinz, ai onoarea!

— Începem decolarea în 30 de secunde, căpitane! răspunse din spatele unuia dintre pupitrele de comandă inginerul-șef cu o voce monotonă și banală.

„Oare ce-l poate poate impresiona pe omul ăsta?“, gândi Karl, ușor amuzat.

Marcus Heinz ieșea rareori din camera sa de comandă și verificare, situată în apropierea sălii motoarelor. Viața lui era acolo, între motoarele hiperluminice și cele orbitale. Dar pentru că acesta era un moment atât de important, acceptase să iasă din spațiul lui profesional și să se alăture echipei pentru momentul mult așteptat. Era omagiul lui tăcut.

Nu ieșise totuși din cochilia lui personală. Gel-sint-ul de la pupitrul lui formase un țesut de protecție cilindric, transparent, în jurul lui. Era cu ei în modul lui propriu.

Un fior trecu ușor prin toată nava și prin toți cei aflați la bord atunci când porniră motoarele orbitale. Sub ochii atenți ai inginerului-șef, nava își începu încet ascensiunea, ca un zeu antic ce se ridica maiestuos de pe altarul său, peste ochii consternați ai adoratorilor.

Afară, în plin deșert, uralele erau asurzitoare și manifestările de emoție cu adevărat impresionante. Milioane de oameni, cei mai

mulți dintre ei aflați în transă mistică, zbierau de fericire, la propriu, pentru că avuseseră șansa nesperată de a asista la ceea ce numeau ei A Doua Naștere a Omenirii. Sub îndemnul șarlatanilor spirituali de tot felul, adepții diferitelor sisteme mistice, cu ajutorul unei largi varietăți de substanțe, intraseră în starea de exaltare spirituală pe care o credeau necesară marcării și apoi relatării unui eveniment de asemenea magnitudine.

Ultimele secole fuseseră aproape la fel de dificile pentru umanitate ca și cele de început. Conflicte armate izbucneau la tot pasul, în toate zonele globului. Din motive politice, religioase, ideologice, istorice. Din motive vechi de când lumea sau noi ca ziua de mâine. Erau motivele unei umanități care se autosufoca. Nu mai putea crea, nu mai putea da înapoi decât prin purificare și moarte, după cum susțineau unii, sau prin evadare, după cum sperau cei mai mulți.

Toți își doreau libertate... de evoluție, de creștere, de exprimare, de manifestare, de simțire, de iubire, de înțelegere, de alegere, așa cum trăiseră doar cu câteva secole în urmă strămoșii lor. Numai că acest lucru era fizic și psihic imposibil într-o lume în care totul era dinainte programat, gândit, sortat și aglomerat.

Mai nou, parametrii individuali se cunoșteau din momentul conceperii noului ADN, iar parametrii sociali interveneau asupra individului din toate părțile, astfel încât el să se încadreze perfect în matricea precreată. Nu era loc de... nimic nou. Doar amintirile vechi, de când lumea, răneau omenirea. Amintirile a ceea ce au fost și a ceea ce nu mai pot fi. Amintirile a ceea ce au fost capabili să creeze, să transforme, să aspire, să înțeleagă *versus* realitatea crudă a stagnării și a dictaturii. Realitatea răului necesar ce le gestiona fiecare clipă și fiecare respirație.

Șarlatanii spirituali înfloriseră în ultimele epoci în încercarea de a aduce speranța oamenilor care o căutau cu disperare chiar și acolo unde nu se găseau decât umbre dintre cele mai întunecate. De aceea, la o distanță considerabilă de marea de oameni, un cerc invizibil de militari SeCom și de echipamente distructive fusese trasat prin deșert pentru eventualitatea în care lucrurile ar fi degenerat într-o revoltă de proporții. Aveau ordin să o reprime prin orice modalitate și să nu permită extinderea ei.

Karl dorise ca decolarea să se facă având toate hublourile închise pentru a nu perturba emoțional echipajul ce trecea deja printr-o experiență extremă și unică din toate punctele de vedere. Majoritatea oamenilor de știință avea familii rămase pe Terra. Unele poate chiar în mulțimea din deșert.

Motoarele Queen One funcționau cu energie solară. De aceea, după un salt la viteza superluminică, nava trebuia poziționată la cel puțin 150 de milioane de kilometri de o stea timp de câteva luni pentru reîncărcarea cu energie. Întreaga suprafață exterioară a navei funcționa ca o imensă baterie solară.

— Ne aflăm la nivelul inelului exterior al Terrei, căpitane! se auzi după o vreme vocea inginerului. 500 km altitudine standard.

— Motoarele orbitale la capacitate maximă! Du-ne spre coordonatele de decolare, domnule Heinz!

— Înțeles, căpitane!

Karl putea simți tensiunea din jurul lui. Era aproape palpabilă. Se auzea numai bâzâitul ușor al câmpului de forță tactil ce stătea la baza tuturor celor 24 de pupitre de comandă, câte unul pentru fiecare departament al navei. O văzu pe Amira Kyonu foindu-se în scaunul ei, evident afectată de intensitatea trăirilor celor din jur. Clipea

des și își trecea mereu mâna prin păr, într-o încercare evidentă de a ascunde taifunul emoțional în mijlocul căreia se afla.

Toți ochii se mutară către hubloul imens care începuse să se deschidă în acest moment și priveau către ceea ce lăsau în urmă. Ca și el, și ceilalți membri ai echipajului se întrebau dacă vor mai vedea vreodată planeta natală. Indiferent ce îi motivase să ajungă pe Queen One, Terra era căminul lor mental și nimic nu putea schimba asta pentru ei și pentru prima generație ce avea să populeze noua planetă.

Timp de câteva clipe, i se păru că întreaga nava își ținuse respirația. Încet, încet zgomotele începură să revină în jurul lui, microvibrațiile produse de degetele ce tastau peste tot începură să dea viață locului și tensiunea atât de intensă cu o clipă înainte începu să se disipeze. Membrii echipajului se concentrară asupra pupitelor proprii; monitorizau modul în care decolarea afecta sectoare precise ale navei urmărind firul constant de informații pe care CS-ul le prelua de la senzorii care o înconjurau și le trimitea către fiecare dintre ei.

— Ne aflăm la coordonatele cartografiate, căpitane! se auzi după o vreme ce păruse surprinzător de lungă. Era greu să stai numai cu gândurile tale în așteptarea unui asemenea eveniment.

— Pregătește motoarele superluminice pentru decolare. Ne vom poziționa la 100 de milioane de kilometri de Omega.

— Am înțeles, căpitane!

Noile coordonate se aflau într-o regiune îndepărtată de câmpurile de asteroizi și le permiteau reînceperea imediată a încărcării energetice la parametri optimi. Cel puțin așa le indicau calculele extrem de complexe realizate de CS-ul navei, sincronizat cu cel al Aviației Terrane.

Existau însă o multitudine de variabile. În prima expediție, se analizase în detaliu și dinamica acestui sistem solar, cu vitezele de deplasare ale tuturor corpurilor cerești și mai ales ale câmpurilor de asteroizi, astfel încât prima teleportare ce avusese succes în mod accidental să poată fi repetată în siguranță.

— Toată lumea la posturi! Aștept în rapoarte toate detaliile sau anomaliile, indiferent cât de nesemnificative!

Folosirea vitezei hiperluminice le epuiza temporar uriașele rezerve de energie, lăsându-i vulnerabili un timp destul de îndelungat. De aceea Karl voia să se asigure că orice pericol, cât de mic, putea fi evitat la timp.

De data aceasta, pornirea motoarelor principale se traduse într-o vibrație generalizată, resimțită de fiecare persoană aflată la bordul navei. În felul acesta fiecare știa când avea loc teleportarea întregii nave.

Distanța extrem de mare față de noua lor destinație era de fapt fracționată într-o multitudine de deplasări spațio-temporale, efectuate pe o traiectorie precisă, pe care CS-ul o parcurgea în sens invers față de traseul inițial.

Pe măsură ce experiența oamenilor în folosirea vitezei superluminice creștea, teleportările deveneau mai puțin riscante. Primele două fuseseră însoțite de secționări parțiale, iar al treilea test, cu o navă mică, fusese un adevărat dezastru. Pentru că portarea propriu-zisă se produsese într-un loc-timp viitor necunoscut, nava și echipajul se materializaseră într-un meteorit, iar rezultatul, o calamitate.

În mintea oricărui membru a echipajului, „Saltul”, cum îl numiseră ei, dura o eternitate. De fapt, senzația la nivelul corpului era

de câteva clipe. CS-ul navei, raportat la Ora Terrei Pentru pământeni, înregistra o perioadă de 72 de zile. Cei care făceau Saltul ajungeau la destinație, dacă reușeau, cu câteva luni mai târziu față de ora Terrei.

Erau de fapt niște clipe imense, lungi cât o viață de om. Sau, mai rău, lungi cât o spaimă. Oricât de avansate ar fi fost cunoștințele de astrofizică, frica de călătoria în spațiu-timp viitor nu putea fi inhibată cu nici un medicament. Era spaima vitală produsă de o anomalie greu de asimilat. Toate ființele, chiar și cele primitive, păreau să își fi ținut respirația și bătaia inimii pe toata durata teleportării.

Cel mai probabil, traseul parcurs nu era cel mai scurt, dar era cel cu obstacole ce mai fuseseră întâlnite. Cu alte cuvinte, pentru a ajunge pe Omega, Queen One trebuia să refacă traseul pe care îl parcursese prima oară, pentru că era singurul drum sigur cunoscut și cu cele mai mari șanse de reușită.

Încetarea vibrației era semnul pe care îl aștepta. Teleportările succesive se terminaseră. În scurt timp, în fața lui începură să apară pagini holografice tactile cu rapoarte din toate sectoarele navei. Niciunul nu era roșu! Saltul avusese loc fără secționări și fără alte probleme majore. Răsufă ușurat și zâmbi în sinea lui, permițându-și să recunoască faptul că avusese mari emoții.

Deodată, Karl simți că îl inundă un val de fericire isterică, incontrollabilă, urmată de o senzație de panică acută ce îi strânse dureros stomacul. Duse inconștient mâna spre abdomen, încercând parcă să se protejeze. Se simțea de parcă ar fi primit un pumn în forță și fără avertisment. Întoarse capul, încercând să alunge senzația atât de puternică și nelalocul ei și văzu că, în dreapta lui, la pupitrul de comandă, Valeris Mathy, șeful echipei de terraformare, era încruntat și scutura din cap de parcă încerca să alunge o insectă enervantă. Ridică

privirea și îl văzu pe Markus Heinz în zona lui protejată de gel-sint, ținând capul într-o parte, într-o grimasă de om blocat care așteaptă un răspuns la o întrebare mută.

„Ce naiba se întâmplă?“, gândi Karl și, în aceeași clipă, privirea lui se intersectă cu cea a Amirei Kyonu, care îi răspunse printr-o înclinare a capului în semn de confirmare. Pe fruntea ei apăruse o cută adâncă și chipul i se întunecase ca după o suferință profundă. Măinile ei strângeau cu putere marginile pupitrului și vârfurile degetelor i se albiseră. Karl nu se putu abține să se gândească pentru o clipă cât de chinuitoare trebuia să fi fost senzația pentru ea dacă pe el îl zdruncinase în așa hal.

„Trebuie să notez în jurnalul de bord această întâmplare și să îi cer să discute cu tot personalul navei. Ar fi prima raportare a unor manifestări emoționale în urma Saltului“, gândi Karl. Pe măsură ce urmărirea reacțiile celorlalți, propriile emoții trecură în plan secundar, căpitanul din el luă locul omului și se întoarse măcar parțial la luciditatea sa profesională.

— Raportul poziției!

— Căpitane, ne aflăm la 102 188 000 km de steaua F, deci reîncărcarea energetică a început deja.

— Ne deplasăm spre poziția indicată, la 1 milion de kilometri de planetă, cu ajutorul motoarelor orbitale, preluă ștafeta Relis Kang, șeful transportului. Suntem în afara razei teleportorului, așa că, în acest moment, putem doar să trimitem o sondă cu ajutorul unei navețe pentru a aduce mostre de sol. Putem să ajungem pe orbita planetei peste o săptămână, când încărcarea energetică va fi de cel puțin 10%. Nu știm cât va dura alimentarea. Compoziția radiațiilor stelei F este încă o necunoscută pentru noi și pentru bateriile noastre solare.

— Vom sta aici până la încărcare completă! Nu se știe ce ne așteaptă acolo și orice procent s-ar putea să conteze. Doctor Kyonu, în cabina mea, în zece minute!

— Da, căpitane!

Părăsi puntea centrală. Nu voia să fie văzut atât de tulburat. Imaginea pe care o arăta echipajului trebuia să fie una impecabilă.

Arka Mihail, șeful securității, preluă automat pupitrul central și începu monitorizarea și centralizarea datelor de pe navă. Relis Kang cel înalt și slăbănog, inginer-șef al echipei responsabile cu transportul și teleportarea, își îndoi gâtul lung deasupra pupitrului său și începu manevrele necesare trimerii primei sonde de recoltare pe Omega.

Karl ajunsese în cabina sa și se prăbuși pe scaunul din fața pupitrului central, încercând să își recapete controlul prin autoanaliză, așa cum fusese învățat la cursurile de Neurocogniție individuală integrativă. Nu mai simțea deloc bucurie, mai degrabă o îngrijorare profundă față de ceea ce se întâmplase și față de ceea ce avea să urmeze. În realitate, nu prea mai avea ce să analizeze pentru că sentimentul dispăruse cu o viteză proporțională cu intensitatea lui. Se întreba dacă îl mai așteptau multe astfel de situații care să îl ia complet prin surprindere.

Stând lăsat mult pe spate în scaunul de la pupitrul personal, cu ochii închiși, îi reveni în minte o teoremă a unor neuropsihiatri publicată în Perioada de Aur, când suprapopularea era o noțiune ce apărea doar în romanele science-fiction. Aceștia susținuseră că oamenii sunt ființe sociale într-o măsură atât de ridicată încât, dacă ar rămâne într-un număr mic pe planetă, nu ar fi emoțional capabili să-și continue viața și să repopuleze Terra, ci s-ar sinucide.

„E posibil ca mare parte din echipajul meu să simtă tocmai acest lucru în acest moment”, gândi Karl și, pe măsură ce o formă parțială de înțelegere își făcea loc în mintea lui, îngrijorarea începu să se diminueze. „Poate ceea ce am simțit este o spaimă a întregului echipaj, exponențial amplificată de Salt.”

— Șef Bedanis, spuse el în intercom, astfel încât întreg echipajul să poată auzi, transmite un mesaj celor de acasă și informează-i că Saltul a reușit și că echipajul și Queen One sunt întregi.

„Asta ar trebui să-i liniștească o vreme.”

Întâi îi simți prezența și abia peste câteva clipe auzi vibrația caracteristică de solicitare a accesului pe ușa principală. El nu era telepat, dar când ea era tulburată, emitea o serie de valuri emoționale la care reacționa inconștient.

— Intră!

Amira Kyonu intră în cabina căpitanului și se îndreptă direct spre el. Era o brunetă înaltă, cu părul tuns scurt, ceea ce îi accentua trăsăturile feminine și o siluetă athletică ce putea să se unduiască senzual sau să emane pericol și forță într-o schimbare uluitoare de atitudine de o fracțiune de secundă. Întreaga ei ființă transmitea ceva cu totul special. Deși noțiunea de suflet fusese demult abolită de neuropsihiatri, Karl simțea în prezența ei că exista o entitate separată în ființa lui căreia numai ea i se putea adresa. Cu siguranță, o consecință directă a însușirilor ei empatice pronunțate.

Înaintă fără să întrebe până aproape de scaunul lui, se sprijini cu o mână de birou și se aplecă pentru a privi adânc în ochii lui, încercând parcă să citească în mintea lui înainte să apuce el să deschidă gura. Era obișnuit cu intrările astea ale ei, fără cuvinte și oarecum invazive și i se adresa fără rețineri, știind că ea oricum îi simte emoțiile:

— Ce naiba a fost aia? Am văzut în ochii tăi că ai simțit-o și tu. Mathy încerca parcă să se ferească. Până și Heinz a reacționat!

— Știu! A simțit-o toată lumea de pe navă. Întrebarea este dacă toată lumea a simțit același lucru și dacă a fost perceput peste tot la aceeași intensitate, răspunse ea.

Îl privea pe toate părțile, ca pe un șoarece de laborator la sfârșitul unui experiment. Se relaxă la fel de brusc și opri scanarea emoțională a căpitanului. Se îndepărtă de el și se prăbuși la rândul ei pe singurul scaun disponibil de lângă birou. Între ei nu existau secrete sau manifestări inutile de protocol. Se văzuseră unul pe altul în sufletul gol.

— Tu ce crezi că s-a întâmplat? întrebă Karl, parcă mai liniștit acum că se asigurase că nu fusese totul doar în mintea lui și ridicându-și spătarul scaunului. Orice schimbare ar fi perceput la el, i-ar fi spus imediat. Era datoria ei să se asigure că el funcționa mereu la parametrii psihici optimi. Era... barometrul emoțional al căpitanului.

— Deși nu apare menționat nicăieri, cred că a fost un efect secundar al Saltului. L-am simțit cu toții la câteva secunde după aceea. Am vorbit deja cu șefii de pe puntea principală și toți au fost de acord că a fost un sentiment extrem de puternic și brusc de bucurie amestecată cu isteria.

— Timp de minimum o săptămână nu ne putem deplasa din cauza lipsei de energie. În acest interval, vorbește cu cât mai mulți membri ai echipajului; aștept raportul tău. Vreau să stabilim dacă este un efect direct al Saltului și consecințele de lungă durată. De asemenea, află dacă s-a manifestat diferit la cei care au mai efectuat Salturi față de cei care sunt la prima experiență de acest tip.

— Am înțeles, căpitane!

Simțind calmul ce se reinstalase treptat în conștiința lui, Amira Kyonu se ridică fără să ceară permisiunea și se retrase spre cabina ei să mediteze și să își completeze jurnalul de bord cât timp aceste trăiri erau proaspete în mintea ei. Folosi drumul lung către spațiul ei personal și efortul fizic necesar parcurgerii acestuia ca o manevră de detensionare. Își planifică o selecție reprezentativă a personalului. Nu avea cum să discute cu 2800 de oameni în câteva zile, dar putea să îi filtreze după numărul de Salturi efectuate anterior și să utilizeze eșantioane reprezentative din cele zece tipologii fundamentale.

Karl Meyer se întoarse pe puntea principală și își reluă locul în scaunul de comandă.

— Căpitane, naveta numărul 1 este gata de lansare. În ea se află o sondă programată să prevaleze mostre de sol, apă și aer din mai multe surse, să măsoare tipul și nivelul radiațiilor și al curenților de aer și să revină la bordul navei, se auzi în spatele său, de la pupitrul din dreapta, vocea ușor răgușită a lui Relis Kang.

— Reîncărcarea cu energie are loc în parametri normali?

— Nu chiar, căpitane, continuă șeful transporturilor cu îndoială.

— Ce vrei să spui?

— E chiar mai bine decât ne așteptam, continuă el cu aceeași voce contrariată și aceeași logică ce nu permitea ca matematica să fie contrazisă.

— Căpitane, interveni inginerul-șef, ne aflăm la aproximativ 100 de milioane de kilometri de steaua de clasa F. Observațiile noastre legate de viteza de încărcare a bateriilor solare au fost efectuate pentru o distanță similară sistemului nostru solar. Simpla extrapolare produce

rezultate eronate matematic. De asemenea, temperatura medie precum și lungimile de undă ale diferitelor tipuri de radiații diferă. Timpul de încărcare estimat, conform calculelor noastre a scăzut cu 5% și scade în continuare după o progresie care nu pare să se supună încă unei ecuații matematice, raportă cursiv Marcus Heinz. Căpitane, principalele observații au fost făcute. Dacă nu aveți alte ordine, mă voi duce să-mi continui activitatea de la postul meu de lucru.

— Momentan nu am ordine. Poți părăsi puntea. Domnule Kang, lansează naveta. Aștept rapoarte periodice din momentul asolizării acesteia.

— Înțeleș, căpitane.

Markus se ridică având privirea fixată într-o imagine holografică mobilă proiectată de multifuncționalul de pe mână sa și părând deja desprins de mediul înconjurător.

„Oare nimerește ieșirea?“, gândi Karl, ușor amuzat de aceste decuplări bruște de realitate.

În așteptarea sondei cu mostre, Karl Meyer începu o lungă plimbare de-a lungul navei. În acest moment nu îl interesau atât parametrii fizici, cât cei morali ai echipajului său. Parcurse în decurs de mai multe zile toate cele 24 de departamente ale navei, încercând să transmită încredere și entuziasm și asigurându-se că nu sunt probleme majore de orice natură. Făcea acest „tur al corabiei“, cum îl numea el, destul de rar, dată fiind dimensiunea enormă a acesteia, dar era convins că în acele momente era o decizie înțeleaptă să fie cât mai aproape de echipajul său. I-ar fi plăcut să facă asta alături de Amira Kyonu, dar ea era deja ocupată. Prezența ei îl ajuta să citească oamenii mai ușor și chiar existau momente în care îi traducea ea reacțiile pe care el nu părea să le observe sau să le înțeleagă.

După un ultim tur epuizant, se întoarse în cabina sa și se duse direct spre spațiul de igienizare. Pe drum aruncă de pe el hainele în nișa de reciclare, făcu cel mai scurt duș posibil și îmbracă un set reciclabil de pantaloni și bluză de uz general. Mâncase deja într-una din sălile comune de mese în încercarea de a interacționa cu cât mai mulți membri ai echipajului și de a le monitoriza reacțiile.

Se întinse în pat cu mâinile sub cap bucurându-se de senzația de confort a hainelor moi și a saltelei sensibile la presiune. Remarcă în gând că nu avusese deloc timp pentru antrenamentul fizic în ziua aceea. Desigur, MP-ul său îi transmisese multiple atenționări cu privire la parametrii fiziologici ce se modificau în absența antrenamentului, dar rațiunea îi spusese să îl ignore și trecuse avertizările medicale în mod silențios.

Salteaua începu să se încălzească după setări, iar Karl activă intercomul de la capul patului și începu să dicteze jurnalul de bord. Prin gura de ventilație de lângă capul lui, din ordinele doctorului, trecu un curent blând de aer impregnat cu un sedativ ușor. Nimeni nu avea nevoie, în niște momente atât de importante, de un căpitan obosit și irascibil. În scurt timp, îl fură somnul și toate emoțiile și tensiunile unor zile atât de importante din punct de vedere istoric se risipiră.

Programul fusese stabilit după ritmul circadian al Terrei, ținând cont că nu aveau încă idee când vor putea coborî pe suprafața planetei și în ce măsură și cu ce viteză se puteau adapta humanoizii la ziua mult mai lungă de pe Omega ce dura 56 de ore terestre. Tot personalul navei lucra în ture de câte șase ore, cel puțin pentru început, când erau în număr suficient la bordul navei. Așa că atunci când CS-ul navei anunță ora 7.30, ora Terrei, Karl auzi sunetul cunoscut crescând

în volum aproape de urechea lui și simți pe sub pleoape intensitatea luminoasă mărimdu-se treptat.

Se trezi imediat cu gândul la sonda de explorare. Sări din pat entuziasmat, simțindu-se odihnit și mult mai optimist decât în ziua precedentă. Deja era vorba despre o zi obișnuită, cu munca la bordul navei sale, fără milioane de ochi îndreptate spre el, fără uniforme oficiale sau discursuri excepționale.

„E timpul să ne apucăm de treabă”, își zise el și, după rutina dimineții, porni spre prima ședință la bordul Queen One.

La ora 8.00, conform programului zilei stabilit de CS-ul navei, toți cei 24 de șefi de departamente și căpitanul se adunară în sala de ședințe curioși să audă raportul despre primele date trimise de sonda de explorare de la suprafața planetei.

Rând pe rând, se așezară în jurul mesei imense, ovale și, pe măsură ce se așezau, atingeau cu un deget suprafața mesei pentru recunoașterea amprentelor. În fața fiecăruia, în masă, se deschidea câte un ecran corespunzător pupitrului de comandă al fiecărui departament, înclinat în așa fel încât numai cel căruia îi era dedicat să îl poată vedea. Întreaga masă arăta complet goală, cu o suprafață închisă la culoare, pentru a nu distrage atenția vorbitorului și pentru a putea genera proiecții holografice vizibile întregii audiențe.

— Înainte de a asculta raportul domnului Mathy pe care îl așteptăm toți cu nerăbdare, vă întreb dacă există observații la nivelul vreunui departament despre care credeți că trebuie comunicate?

— Căpitane, singura modificare apărută în timpul Saltului a fost o creștere a consumului de energie de 1,2 milionimi de procent față de ceea ce fusese estimat. Cifra se găsește în parametri, așa că nu văd motive pentru cercetări mai amănunțite, anunță Robin Slater.

Şeful departamentului de gestionare a resurselor energetice era un inginer foarte scrupulos şi un maniac al detaliilor, de aceea afirmaţia lui nu miră pe nimeni, deşi toţi o considerară o precizare inutilă. Karl înclină din cap în semn că o recepţionase, fără vreo grimasă care să lase de înţeles câtă importanţă îi acorda şi se adresă terraformatorului:

— OK, dacă nu mai există precizări, domnule Mathy, aşteptăm prezentarea! spuse Karl şi se întoarse cu ochii şi scaunul spre cel indicat într-un gest de direcţionare a atenţiei.

Valeris Mathy aproape sări în picioare, vizibil entuziasmat şi, odată cu el, din centru mesei răsări o hologramă tridimensională a suprafeţei planetei Omega. Intensitatea luminoasă a încăperii scăzu corespunzător unei vizionări optime.

— Ceea ce vedeţi este un colaj de imagini reprezentative din ceea ce a filmat sonda trimisă în această noapte. Şi mă bucur să vă anunţ că rezultatele sunt extraordinare. Concentraţia de oxigen la suprafaţa planetei corespunde estimărilor anterioare şi este de 22%. Deci cu 2% mai mare decât cea de pe Terra de acum şi cu 1% mai mare faţă de planeta noastră dinaintea Erei Poluării. Cu alte cuvinte, plămânii noştri vor avea mai mult oxigen decât sunt obişnuiţi să inspire, încercă el o glumă în timp ce mâinile sale gesticulau fericite. Reţinem din evaluările iniţiale că există zone cu diferite concentraţii de oxigen pe suprafaţa planetei. De aceea, după montarea primilor sateliţi, o hartă precisă a acestor zone va fi realizată.

Karl înclină din cap aprobator. Era deja prevăzut pe lista de priorităţi.

— Celelalte gaze din componenţa aerului sunt şi ele nontoxice, respirabile, predomină hidrogenul, heliul şi azotul, iar restul

este un amestec de gaze inerte în procente reduse. În prezent, analizăm în detaliu probele de aer pentru a detecta prezența virusilor sau a microorganismelor de orice tip. Dacă acestea nu sunt prezente, atunci, teoretic, vom putea supraviețui ca specie la suprafața planetei, fără echipamente de filtrare a aerului de la început, zise Mathy radiind de fericire.

O explozie de bucurie și entuziasm făcu înconjurul mesei, în timp ce vestea bună își făcea loc în conștiința lor, și începură să aplaude. Mare parte din aceste știri nu erau noutăți, doar se confirmau determinările făcute în prima expediție, dar diferența majoră era că se aflau acolo pentru a rămâne, pentru a folosi în avantajul întregii omeniri aceste caracteristici aproape neverosimile. Datele recoltate erau atât de bune încât părea chiar greu de înțeles de ce nu apăruse până acum viață pe ea.

— Să-i anunțăm și pe cei de acasă? întrebă Costa Bedanis, șefa comunicațiilor.

— Cu siguranță nu... încă, răspunse Karl ezitând ușor. Cu toții ne dorim ca Omega să fie soluția tuturor problemelor legate de suprapopularea Terrei, dar nu vreau să creăm speranțe false legate de siguranța planetei și nici chiar legate de timpul de relocare. Știu că marea majoritate dintre voi aveți familii pentru care vă doriți un viitor mai bun cât mai repede, dar să nu ne grăbim și să îi punem în pericol.

— Cu tot respectul, căpitane, dar vă aduc aminte sfatul Amiralului Joseph Conrad de a oferi orice speranță, cât de mică, celor rămași acasă pentru a-i ajuta să mențină lucrurile sub control. Nu cred că cineva dintre noi a uitat cât de tensionată era situația înainte de decolare, insistă șefa comunicațiilor.

— Ordinul meu este acesta: până voi hotărî că există motive suficiente de a da speranțe celor de acasă, nici un mesaj nu pleacă spre Terra, tranșă Meyer discuția cu un ton ce nu admitea negocieri.

— Înțeles, căpitane! se resemnă ea.

— Domnule Mathy, continuați prezentarea!

— Dacă îmi dați voie, cred într-adevăr că numărul necunoscutelor este mult prea mare pentru a avansa vreo teorie, spuse el cu ochii țintă la căpitan. Prima dintre ele nici nu a întârziat să apară. Conform imaginilor surprinse de sondă pe suprafața planetei, solul este de culoare galbenă în regiunea unde a asolizat sonda, în timp ce mostrele aduse pe nava sunt negre la culoare.

— Și care este părerea ta, domnule Mathy? întrebă căpitanul.

— Cred că se datorează luminii ajunse pe suprafața planetei.

Steaua de tip F care se găsește în centrul acestui sistem solar are un spectru diferit față de soarele nostru și chiar și față de alte stele studiate, iar modul în care razele luminoase sunt percepute de ochiul nostru pe suprafața planetei, respectiv în interiorul navei, este complet diferit. Cred că este o... iluzie optică, căpitane. Am început deja analiza spectrală comparativă, atât a tipurilor diferite de radiație luminoasă, cât și a solului.

— Ține-mă la curent cu tot ce afli !

— Desigur, căpitane! spuse Valeris Mathy, coborându-și tonul vocii.

— Căpitane, interveni Slater cu o ușoară foială în scaun, primesc informații de la CS că gradul de încărcare energetică al navei a ajuns la 50%, mult mai repede decât am estimat.

— Deci când putem ajunge pe orbita Omega, domnule Slater?

— În acest ritm... în 30 h 48 min și... Adică mâine după-amiază, domnule, zise Slater întrerupându-se la timp din anunțarea irelevantă a numărului de secunde. Atunci vom avea energie 100% și vom putea începe asolizarea cu primele nave.

— În acest caz, domnule Kang, se adresează căpitanul inginerului-șef al transporturilor, asigură-te că peste 30 de ore navele sunt gata de decolare...

Slater deschise gura și o închise din nou, ca un pește scos din apă, vrând să întrebe și numărul de minute, dar se abținu în ultima clipă, scufundându-și privirea în pupitrul său și părând să dispară cu totul în masă. Obsesia lui pentru precizie îl făcea de multe ori subiectul glumelor membrilor echipajului. Era perfect conștient de asta și învățase să nu se lase afectat.

— Personalul care va ajunge pe suprafața planetei va purta echipamentul complet de protecție, indiferent care este compoziția aerului planetar. Până nu avem toate rezultatele de laborator și nu efectuăm teste, nu vreau să ne asumăm nici un risc. Numai după stabilirea teritoriului securizat și izolarea lui puteți renunța la echipamentul complet de protecție.

— Înțeles, căpitane.

— Domnule Slater, vreau să aflu ce diferențe au determinat încărcarea atât de rapidă cu energie a navei pentru a putea folosi pe viitor această calitate a stelei F.

— Mă apuc imediat, căpitane.

— Ne revedem cu toții mâine-dimineață, la ora 7.00, pentru a pune la punct ultimele detalii înaintea asolizării.

Toata nava se transformă brusc într-un stup de albine. Entuziasmul tuturor era atât de mare, încât Karl se gândi pentru o clipă

câte erori ale factorului uman vor exista și dacă nu ar fi fost cazul să îi tempereze cumva. Hotărî să mai aștepte înainte de a face vreun comentariu depreciativ. În fond, încă nu se întâmplase nimic rău, iar bucuria și entuziasmul ajutau la creșterea nivelului personal de motivare și a vitezei de lucru.

Se îndreptă spre puntea principală a navei pentru prima zi de interacțiune reală cu noua planetă. Numărul de piese ale puzzle-ului pe care se pregăteau să-l umple era, teoretic, uriaș, dar se simțea pregătit să îl rezolve.

CAPITOLUL IV

Laboratorul numărul 1, aflat sub directă conducere a microbiologului Christina Yun, era într-o stare generală de efervescentă. Oamenii de știință nu aveau antrenament militar și rigorile disciplinei și autorității nu făceau parte din structura lor profesională.

În momentul în care fuseseră aleși pentru Programul Omega, începuse și instruirea lor militară. Dar în situații extraordinare, ca aceasta, le era greu să se abțină și să funcționeze în parametrii considerați normali pentru Aviația Terrană.

De îndată ce mostrele de sol, apă și aer sosiseră la bordul Queen One, fuseseră duse direct în laboratorul numărul 1 pentru analiza elementală și moleculară.

Conform protocolului de lucru, Christina Yun și întreaga echipă purtau echipamentul complet de protecție. Dăduse ordin ca toți cei care erau în schimbul acela să se echipeze, neștiind încă nimic despre ceea ce aveau să întâlnească pe Omega.

Deși o tură de lucru dura șase ore, iar personalul alocat fiecărui laborator era împărțit în patru echipe egale, Christina observă că spațiul se aglomerase brusc. Le înțelegea curiozitatea, într-o situație similară și ea ar fi procedat la fel, așa că vorbi cu un ton înțelegător în intercomul implantat în multifuncționalul de la încheietura ei.

— Apreciez eforturile tuturor, dar vă solicit ca toți cei care nu sunteți de serviciu în acest schimb să părăsiți laboratorul. Veți fi informați la schimbul de tură în cele mai mici detalii. Mulțumesc! spuse ea hotărât către cei prezenți.

Deși jenantă pentru o clipă, situația se clarifică imediat și începură să părăsească laboratorul.

— Acum vom lucra pe echipe, câte doi pentru fiecare tip de analiză și vom supune aceste mostre tuturor tipurilor de teste cunoscute de om. Până după-amiază, vreau să pot prezenta un raport complet căpitanului.

Chimiștii și biologii rămași în vasta încăpere se îndreptară rând pe rând către recipientele aduse de pe sonda de explorare, iar sutele de aparate de analiză aflate de-a lungul pereților începură să zumzăie la unison.

Valeris Mathy își trecu mâna pe deasupra panoului de recunoaștere și comunicare de pe ușa biroului lui Meyer. Ușa se dematerializă în fața lui, semn că proprietarul încăperii își dăduse acordul de a primi pe cineva. În birou, luminile fuseseră mult diminuate, iar pe postul de lucru din fața lui dansau imaginile holografice ale câmpiilor, dealurilor sau, poate, a munților filmate de sondă.

— Căpitane, spuse Mathy pe post de salut și sorbind din ochi imaginile, am venit să cer acordul de începere a selecției personalului pentru asolizare. Doctor Yun m-a asigurat că azi după-amiază, înaintea decolării navetelor, vom avea rezultatele laboratorului 1 în același timp cu raportul inginerului Slater. Așadar, vom avea primele date precise, precum și suficientă energie să ne apropiem de Omega pentru a putea folosi teleportorul și navetele.

— Care este planul, domnule Mathy?

— Căpitane, propunerea mea este de a asoliza cu ajutorul a două nave de tip C, care să ne permită transportul a câte 35 de oameni fiecare, la care se adaugă primele utilaje de forare și mărunțire

și sonde de mici dimensiuni care să rămână pe planetă în permanență pentru monitorizarea condițiilor meteo. De asemenea, dacă ne aflăm în raza transportorului, inginerul Kang va păstra în permanență legătura cu toate persoanele aflate pe Omega și le va putea aduce înapoi la bordul navei în caz de pericol iminent.

Karl Meyer plimbă un deget pe ecranul tactil de pe pupitrul de lucru și vorbește în intercom:

— Doctor Kopecky, doctor Bauter, în biroul meu!

Minipagina holografică având forma planului bidimensional al navei sclipi în semiobscuritatea camerei și două puncte roșii devin verzi, confirmând astfel recepționarea ordinului. Pornire cu ajutorul lifturilor tridimensionale spre biroul căpitanului.

— Între timp, vreau să aud părerea ta despre aceste imagini, domnule Mathy.

Între cei doi bărbați, pe suprafața plană a pupitrului de lucru, se derulau peisajele filmate pe Omega.

Nepopulat cu forme de viață vizibile cu ochiul liber, solul era preponderent galben-portocaliu, cu numeroase sinuozități ce puteau fi la fel de bine dealuri sau adevărați munți. Nu se putea vedea din hologramă, pentru ochiul uman fiind necesare construcții comparative pentru o estimare mai realistă. Știau totuși din măsurătorile efectuate în timpul primei expediții că existau forme muntoase ce depășeau ușor 15 000 m înălțime, precum și depresiuni proporționale. Întrucât nu exista un ocean planetar similar celui de pe Pământ, terraformatorii erau cei însărcinați cu stabilirea unor valori medii de altitudine și a reperelor aleatorii în scopul realizării unor coordonate general valabile și a cartografierii detaliate a noii planete. Dar altele erau prioritățile

— Așa cum observați, căpitane, nu sunt surse de apă la suprafața planetei, dar există numeroase indicii că se găsesc în straturile nu foarte profunde ale scoarței planetare. Sonda trimisă ieri a reușit să recolteze o probă de rocă având urme de apă. Cred că putem să o aducem la exterior prin foraje cu radiații, astfel încât să nu afectăm structura scoarței și să creăm falii.

Vibrația caracteristică a panoului de comandă al încăperii întrerupse discuția.

— Intră!

— Căpitane, șef Mathy! se auzi salutul dublu al celor doi oameni de știință.

Marius Kopecky se așează primul. Era un bărbat de statură mică, avea doar puțin peste doi metri și o conformație robustă, cu musculatură rotunjită spre exterior, trăsătură atavică de care el era foarte mândru. Doi ochi mari, albaștri priveau de deasupra feței rotunde și trădau o gândire profundă, analitică. Măinile sale cu degete cilindrice păreau de-a dreptul grosolane în comparație cu cele considerate normale în secolul XXV și aduceau aminte de cele ale strămoșilor săi de acum câteva secole.

De-a lungul timpului, ca o consecință a descoperirii convertorului organic și a dorinței de a blama perioada în care populația Terrei se complăcuse în excese și fusese afectată de obezitate morbidă în proporție de 85%, tot mai mulți humanoizi apelasera la comprimatele nutriționale. În ultimele două secole, ele deveniseră o necesitate, alimentele în sensul antic al cuvântului fiind extrem de rare și de prețioase. Aspectul general al speciei se schimbase pronunțat față de Perioada de Aur a Pământului, având loc o creștere a înălțimii

medii în jurul valorii de 240 cm la un adult de genul masculin și de 230 cm pentru un adult de genul feminin.

Însă anii petrecuți în spații libere, în mediul antic, natural, îi schimbaseră botanistului corpul și fusese mai puțin afectat de consecința principală a utilizării comprimatelor nutriționale. Cu alte cuvinte, tractul său digestiv nu devenise prevermiform, așa cum se întâmpla cu cei mai mulți humanoizi.

Căpitanul se baza foarte mult pe el și pe colega sa, Ancona Bauter, zoologul, șeful laboratorului numărul 3. Aceasta din urmă era cea mai strălucită minte a Terrei în ceea ce privește condițiile de dezvoltare și climatizare a unui număr impresionant de specii de animale. În mare parte, ei i se datorau eforturile făcute pe Pământ în ultimii ani de modificare a ecosistemului planetar în sensul menținerii unei concentrații optime de oxigen pe planeta suprapopulată.

Acești oameni de știință erau singurii obișnuiți cu spațiile deschise, cu mediul considerat natural și la care aspirau, teoretic, toți humanoizii.

În vederea acomodării, toți membrii expediției fuseseră duși în puținele zone de pe Terra păstrate nemodificate și se încercase climatizarea lor și obișnuirea cu o viață „în mijlocul naturii”, așa cum văzuseră în înregistrările holografice și în cele antice, adică cele care aveau numai imagini și sunet.

Pentru toți, experiența fusese șocantă la început, dar încercaseră să se adapteze cât mai bine, deoarece erau oameni de știință, iar pericolele ce amenințau însăși specia umană erau extrem de clare. Orice efort din partea lor merita încercat.

Făcuseră tratamente intensive, medicamentoase și neuropsihiatrice, pentru a-și învinge numeroasele fobii declanșate de

contactul neprotejat cu mediul exterior. Înaintea acestor sesiuni, oricare dintre membrii expediției, în afară de Marius Kopecky, Ancona Bauter și terraformatorul Valeris Mathy, ar fi făcut un atac de panică dacă ar fi fost lăsat singur, înconjurat de copaci, așezat pe, iarbă și cu animale vii și libere în jurul său. Deși toți urmăriseră înregistrările antice cu spații verzi, necontrolate de câmpuri de izolare și filtrare biologică, cu animale de toate mărimile circulând libere printre oameni, deși toți își doreau să trăiască așa într-o bună zi, în realitate conștiința lor nu le putea accepta decât cu mare dificultate...

— V-am chemat aici pe toți pentru a discuta structura echipei ce va coborî pe suprafața planetei, începu Meyer.

— Căpitane, începu zoologul Bauter, eu am să iau patru oameni din echipa mea pentru a începe observațiile de bază. Am stabilit împreună cu domnul Kopecky că vom avea în vedere climatizarea formelor de viață simple, microorganisme aeratoare ale solului, mycophite și ferigi. Din ce am observat până în prezent, nu există forme de viață producătoare de oxigen și totuși concentrația acestuia este de 22%, în mod constant. Cel puțin pe o rază foarte mare din zona analizată. Aceasta înseamnă că el provine în urma unor reacții chimice pe care urmează să le descoperim și să le folosim. De asemenea, trebuie să luăm în considerare faptul că noi vom introduce în atmosferă consumatori de oxigen majori – câmpurile de protecție și filtrare chimică și microbiologică, utilajele de forare, ca să nu mai vorbim de milioanele de convertoare organice ce vor sintetiza materialele de construcții, adăugă Kopecky.

Biologul își frecă mâinile cu bucurie.

— Trebuie să descoperim de la zero toată planeta asta, miliarde de combinații chimice și biologice.

Fața lui radia de bucurie și era clar că gândul unor explorări științifice de asemenea magnitudine îl făcea extrem de fericit. Era pionier, explorator și creator de ecosisteme la scară planetară, iar asta era împlinirea muncii lui de o viață. Pentru asta se pregătise și pentru asta trăise. Ancona îi zâmbea cu înțelegere. Aceleași pârgarii îi modelau și ei existența.

— Este important să stabilim de la început ecuațiile care includ parametrii sensibili și rapoartele optime între producția planetară de oxigen, consumatorii și producătorii pe care îi introducem noi în mod artificial. De aceea, propun ca, alături de cei patru membri ai echipei de botaniști, să fie prezent și un robot de analiză. Anticipez că numărul de termeni ai ecuației oxigenului planetar va depăși puterea de percepție și de calcul a câtorva indivizi.

— De acord, șef Bauter, cu siguranță nu vrem să repetăm istoria Terrei, spuse căpitanul fără nici un fel de menajamente, dar fără să vrea să îi sperie, după care își îndreptă privirea către Valeris Mathy, cel a cărei echipă urma să aibă cei mai mulți membri.

Toate calculele la care se referea Marius Kopecky erau deja niște enorme extrapolări. Un robot de analiză era un fel de CS portabil ce putea asimila și prelucra simultan cantități enorme de informații din surse multiple, cum ar fi mai multe MP-uri, precum și numeroasele IA-uri (Inteligențe Artificiale) cu care erau dotate mașinările ce urmau să sfredească, să analizeze și să modifice structura solului.

Stabiliseră deja, în discuțiile nesfârșite ce avuseseră loc în sediul Aviației Terrane în lungii ani de pregătire a expediției, că primele așezări omenești vor fi protejate de uriașe domuri semivizibile de câmp filtrant pentru protecția primilor coloniști.

Dezbaterile pe această temă fuseseră extrem de lungi, cei mai mulți dintre oamenii de știință susținând teoria adaptării imediate, forțate chiar, argumentând că e benefic pentru humanoizi să încerce să se acomodeze de la început la viață fără câmpuri inutile de protecție, acestea urmând a fi folosite numai ca antipoluanti la scară industrială. Adepții curentului clasic avuseseră în cele din urmă câștig de cauză, după ce susținuseră că traumele psihologice produse de absența senzației de câmp protejat ar fi avut efecte negative capabile de a se propaga de-a lungul mai multor generații.

— Dacă sunteți de acord, căpitane, aș dori să aflu întâi câți oameni vrea să coboare la sol șeful securității. Voi ocupa locurile rămase în navele cu personal terraformator.

— Arka Mihail, în biroul căpitanului! Doctor Cora Mitchum, în biroul căpitanului! vorbi Meyer în multifuncționalul de la încheietura mâinii.

— În așteptarea șefului Mihail, cred că ar trebui să consultăm și doctorul-șef. Trimitem un număr mare de oameni, așa că trebuie să luăm în considerare sfaturile medicului.

Ușa vibră caracteristic și o fluturare a mâinii căpitanului o dematerializă. Cei doi șefi de departamente convocați fură repede puși la curent cu discuțiile preliminare, urmând ca, la sfârșitul întâlnirii, CS-ul, care înregistrase fiecare cuvânt și fiecare imagine, să centralizeze informațiile și să proiecteze planul complet al misiunii pe consolele individuale și pe miniproiectoarele holografice pe care fiecare membru al echipajului îl avea implantat în mână.

— Voi trimite doi oameni pe planetă, căpitane! anunță Mitchum cu glasul ei liniștit, proporțional cu statura ei.

Totul părea să fi fost făcut în miniatură la medicul-șef al expediției, mai puțin inteligența și voința. Pe cât părea de mică și liniștită în comparație cu ceilalți membri ai echipajului, cei care o cunoșteau mai bine știau că nimic nu îi putea sta în cale dacă voia să depășească un obstacol sau o situație cu care nu era de acord. În rest, toți cei care îi ieșeau în cale erau tratați cu blândețea și atenția de care ar fi beneficiat dacă erau bolnavi. Vocea ei caldă și calmă avea un efect binefăcător asupra celor care ajungeau în mâinile ei.

— Unul va monitoriza parametrii corporali ai membrilor echipelor, iar cel de-al doilea va putea acorda primul ajutor în caz de nevoie, va evalua gravitatea evenimentelor și, dacă este necesar, va solicita evacuarea cu ajutorul teleportorului.

După ce glasul blând al doctoriței se stinse, căpitanul își întoarse privirea către uriașul șef al securității, Arka Mihail.

— Căpitane, dat fiind că aceasta este prima noastră explorare directă a planetei, recomand ca jumătate din personal să fie format din membri ai echipei de securitate.

— Pe o planetă fără forme de viață?! izbucni Mathy fără să încerce să se controleze, tenul lui închis la culoare părând să se întunece și mai mult de supărare.

— Domnule Mathy!

— Îmi cer scuze, căpitane, dar nu înțeleg!

— Voiam să adaug că este recomandabil ca tot personalul să aibă arme laser în dotare cu încărcare maximă, adaugă Arka Mihail cu vocea sa calmă și puternică, proporțională cu statura lui, fără să pară măcar că auzise izbucnirea terraformatorului.

— Căpitane! se auzi imperativ vocea lui Valeris, dar Meyer flutură o mână în aer și, cu același gest cu care stingea paginile holografice, închise și vocile din biroul sau.

— Acesta nu este un concurs între echipe, șef Mathy! Ceea ce primează este securitatea echipajului, tranșă Meyer disputa cu o voce ce nu lăsa loc la discuții. Vor coborî pe planetă 35 de oameni care vor păzi alți 35 de exploratori. Fiecare persoană va purta echipamentul complet de protecție și laserul personal.

Pe măsură ce vorbea, vocea i se mai calma și acceptă ieșirea terraformatorului ca pe un minus al acestuia. Îi lipseau pregătirea militară și capacitatea de a asculta orbește ordinele, însușire pe care Meyer însuși, Arka Mihail și toți ceilalți o aveau inoculată în modul de gândire de la primele antrenamente.

— Liberi să vă alegeți oamenii.

— Căpitane, adaugă Valeris, de data asta cu voce potolită, dacă estimările au fost corecte și pe planetă nu ne pândește nici un pericol, cu acordul șefului securității, vreau ca oamenii lui să dea o mână de ajutor terraformatorilor la instalarea echipamentelor.

— Jumătate dintre ei vă pot ajuta la instalarea câmpurilor de izolare și filtrare, zise Mihail după câteva secunde de gândire. Jumătate vor asigura securitatea perimetrului și vor da alarma în cazul în care se întâmplă ceva.

Valeris Mathy abia se abținu să pufnească sub ochii căpitanului. Din punctul lui de vedere, toți cei 70 de oameni ar fi trebui să fie terraformatori. Jumătate din oameni să păzească tot atâția oameni... pe o planetă nepopulată! Asta îi lăsa lui posibilitatea de a asoliza numai cu 23 de terraformatori și echipamente cât pentru 70.

„Nu-i nimic, mă descurc și așa, numai să pornim odată!”, gândi el, în timp ce saluta cu spatele pe jumătate întors, pornit către spațiul său de lucru.

Toate listele lui de personal, ordinea folosirii echipamentelor, etapele terraformării, în viziunea sa, toate fuseseră pregătite cu mult timp în urmă. Acum dorea cu încredințare să înceapă lucrul și să nu mai întâmpine obstacole.

Înainte de decolării, le promisese soției sale și copilului lor încă nenăscut că îi va întâmpina în cel mai scurt timp pe Omega, într-o locuință construită cu utilajele proprii. Era extrem de mândru că primise acceptul autorităților pentru a avea un copil și își promisese că acesta nu va avea parte de viața pe care o îndurase tatăl său. Fiica sa, aleseseră să fie fată, va alerga pe pământ acoperit de verdețură și va avea aer curat, mâncare adevărată și nu va suferi din cauza spațiilor strâmte, a aglomerației și a mirosurilor pestilențiale care îmbolnăveau atâția oameni. În secret, spera chiar să primească voie, bineînțeles, înainte de Vârsta Critică, să aibă un al doilea copil. Nu împărtășise cu nimeni acest gând, nici chiar cu cea pe care o iubea atât de mult, pentru că pe Terra era o blasfemie. Mai avea și acum, e drept că mult mai rar, coșmaruri în care mama sa tușea sânge până ajungea să își piardă cunoștința. O ținea de mână în vis și nu înțelegea de ce el, inginer de top al Aviației Terrane, nu beneficia de filtre atmosferice în cămăruța repartizată, apoi se întreba îngrozit ce căuta el acolo, înapoi în spațiul strâmt în care copilărise și în care stătea mereu cu spaima că pereții se vor prăbuși peste tine... și se trezea speriat și transpirat, în cabina sa de pe Queen One.

Vibrația caracteristică a multifuncționalului din mână sa stângă îi întrerupse visarea tristă. Între timp, CS-ul navei centralizase

informațiile și trimisese sumarul hotărârilor luate cu câteva minute către întreg echipajul.

Duse aproape de gură mâna stângă și vorbi către MP:

— Mâine-dimineață, ora 6.00, ora Terrei, lansează programul personal numărul 1.

În acel moment, cei 22 de terraformatori care urmau să-l însoțească pe Omega primiră prin MP vibrația caracteristică și VM1 (Valeris Mathy, programul 1) afișat cu litere verzi tridimensionale. Toți așteptau și cunoșteau acest simbol. Se antrenaseră luni bune pentru acest moment.

Meyer se întoarse pe punte în așteptarea rapoartelor decisive. Rezultatele sosiră spre finalul celei de-a doua ture de zi și Christina Yun își făcu apariția pe punte, purtând încă echipamentul de laborator. Avea ochii roșii și obosiți de la orele petrecute fără oprire în fața aparatelor de analiză.

— Căpitane, începu ea cu o voce clară și optimistă, ceea ce făcu să se întoarcă spre ea toate capetele de pe punte. Am finalizat raportul cu privire la primele mostre prelevate vreodată de pe planeta Omega.

Meyer o privi cu nerăbdare și înclină din cap pentru a-i face semn să înceapă prezentarea rezultatelor, în timp ce Marius Kopecky și Andreas Bauter părăsiră pentru moment pupitrele lor și se apropiară să audă mai bine.

— Solul planetei este alcătuit dintr-o varietate uriașă de componente organice și minerale, multe dintre ele fiind complet necunoscute nouă. Există diferențe între mostrele prelevate din zone diferite, dar numai de câteva procente, astfel încât putem spune că există o structură omogenă de bază la care se adaugă variațiuni

specifice zonei. Este încă prea devreme pentru a putea determina ce anume produce aceste diferențe. Avem nevoie de mai multe informații și o cartografiere detaliată a zonelor de unde s-a efectuat recoltarea.

— Ai deja o concluzie, doctor Yun?

— Dată fiind prezența unui număr mare de compuși similari cu cei de pe Terra, primele estimări arată că solul poate susține vegetație, domnule, spuse ea cu un zâmbet larg. Prima evaluare a datelor primite de CS arată că sunt necesare modificări doar de maximum 15% a compoziției elementare.

— Probele prelevate au fost trimise în continuare către laboratoarele 2 și 3, pentru ca echipele de botaniști și zoologi să confirme aceste premise. Kopecky și Bauter înclină din cap, confirmând recepția.

— Sunt prezente forme de viață?

— Acesta este aspectul ciudat, domnule. O parte dintre substanțele identificate se formează, pe Terra, doar ca produși de reacție ai diferitelor procese metabolice ale microorganismelor prezente în sol. Aceste substanțe se regăsesc în mostrele de sol aduse de pe Omega, deși nu am putut determina existența vreunei forme de viață care să le fi produs, de orice natură sau dimensiune. Dar dată fiind varietatea substanțelor, părerea mea profesională este că putem începe inserarea microorganismelor direct în solul planetei, neexistând un ecosistem care să fie perturbat.

— Căpitane, cer permisiunea de a părăsi puntea! zise Kopecky, care se ridicase de la pupitrul său în aceeași clipă cu Bauter.

„Parcă-ar fi siamezi”, zâmbi Karl gândurilor sale și celor doi.

— Sunteți liberi amândoi, zise el și îi văzu țâșnind cu fețele luminate spre ieșirea care ducea către lifturile tridimensionale.

Laboratoarele doi și trei se aflau în partea superioară a navei, pe puntea numărul 5.

„Până acum, totul decurge mai bine decât m-am așteptat”, gândi Karl și se așeză cu oarecare relaxare în scaunul căpitanului, așezat în fața pupitrului central de comandă.

Raportul doctorului Yun făcuse deja înconjurul navei prin intercom. Urmări câteva minute transcrierea comunicărilor dintre membrii echipajului și citi în mesajele lor cât de optimiști și încântați erau. Toate discuțiile purtate prin intercom erau transcrise de CS în timp real și erau la îndemâna celor 24 de șefi de departamente în orice moment. Doar comunicările marcate pe canale personale erau confidențiale și puteau fi accesate numai cu acordul căpitanului în situații excepționale.

Verifică totodată și respectarea ordinului său de a nu exista comunicări cu Terra, nici oficiale, dar nici de natură personală. Învățase din experiență că este mult mai bine să verifici înainte de a da o veste bună. Dezamăgirea ce ar fi apărut în cazul unor schimbări majore de situație ar fi fost greu de îndurat pentru Pământenii și așa nerăbdători și greu încercați.

Ultima pregătire pentru asolizarea ce avea să înceapă a doua zi era raportul energetic din partea inginerului Robin Slater, șeful departamentului de resurse energetice. Căpitanul începuse oricum să anticipeze vești bune din această direcție, dat fiind faptul că radiațiile stelei F permiteau o încărcare mult mai rapidă a uriașelor baterii solare ce deserveau nava.

Ora 7.00 găsi tot echipajul desemnat în hangarul numărul 1, acolo unde erau andocate navetele de tip C, deja pline cu tot echipamentul considerat necesar.

„Dacă tot a durat atât de mult timp să reușim să facem călătoria asta, măcar am învățat să ne facem bagajele cum trebuie”, gândi Karl amuzat.

Cei doi piloți aleși pentru această misiune se aflau deja la posturile lor. După ce trecu în revistă tot personalul alocat, căpitanul se retrase în cabina de comandă a hangarului și dădu comanda de deschidere a trapelor de lansare.

Cele două navete decolară simultan și Karl le urmări prin hublouri cum se îndepărtează încet de nava mamă, două păsări albe ce se micșorau în noaptea sfârșită a spațiului cosmic.

La o distanță de aproape 1000 km de Queen One, cele două navete își activară scuturile pentru a putea accelera la 300 000 de km/oră, viteza maximă pe care o putea tolera corpul uman protejat de câmpul-scut-generalizat. Distanța până la planetă urma să fie parcursă într-un timp destul de lung raportat la entuziasmul pasagerilor.

Timp de multe minute, nici unul dintre ei nu vorbi. Se auzeau doar informările acustice emise de CS-ul navei, pe măsură ce parametrii externi se modificau.

În prima navetă, Marius Kopecky stătea, bine ancorat în clemele de siguranță, în șirul format de colegii lui. S-ar fi foit, dacă ar fi putut, să mai omoare plictiseala, dar clemele îl țineau prea strâns. Peste drum de el, în același tip de costum etanș, stătea colega și prietena de o viață, Ancona. I se zărea doar partea superioară a feței, lumina

reflectându-se de pe ecranul protector ce îi acoperea tot chipul. Marius tastă cu greutate pe mâneca uriașă a costumului de cosmonaut pentru că multifuncționalul personal, ce se găsea, de regulă, ca o a doua piele, pe antebrațul stâng, fusese acum încorporat echipamentului. Deschise o legătură audio cu zoologul. Aceasta îi auzi în cască respirația și își întoarse privirea spre el:

— Ce crezi că ne așteaptă acolo? întreba ea, înainte să apuce el să deschidă gura, ghicind fără efort șirul gândurilor lui.

— Orice ar fi, de abia aștept să ajungem, să ies din costumul ăsta afurisit! zise botanistul cu năduf. Știi cât îmi sunt de dragi cutiile astea mergătoare! o dădu el pe glumă, pentru a compensa îngrijorarea din vocea ei.

— Nici eu nu mă simt mai încântată, dar, dacă totul este OK la solizare, putem obține aprobarea căpitanului să rămânem câteva ture consecutive acolo jos, îl încurajă zoologul.

— Fii convinsă că m-am gândit deja la asta! Nu am de gând să suport ore întregi de amorțeală, sufocare și... necesități la cutie, ca să stau acolo doar o tură și să primesc bonus încă nu știu câte ore la întoarcere în scutecele astea ambulante.

Ancona îi zâmbi cu înțelegere. Ei doi crescuseră și se formaseră în spații deschise, fie că era vorba de sere, fie că erau chiar zone de pe Terra, mai mult sau mai puțin distruse de poluare, dar totuși spații largi. Ei doi și Valeris Mathy. Despre acesta, Ancona știa destul de puțin. Era un personaj foarte inteligent, deși părea mereu încruntat și îndârjit. Făcea orice lucru de parcă era ultimul și cel mai important țel din lume. Un tip intens. Știa totuși sigur că, în rarele ocazii când încordarea îl părăsea, zâmbea mai mult cu jumătatea stângă a gurii și făcea o gropiță în obraz...

Drumurile astea în costumele spațiale le creau celor trei o stare de disconfort, spre deosebire de ceilalți care păreau să se simtă în siguranță în cutiile lor protectoare.

— Las' că ne scoatem noi pârleala când aterizăm! glumi botanistul, căruia discuția cu prietena sa îi mai liniștise anxietatea, bănuind că la destinație îi vor aștepta câteva scene vesele cu cei speriați de spațiile deschise și neprotejate.

— Suntem toți plini de medicamente de toate felurile prin toate compartimentele mici, îi aminti Ancona. Doctor Mitchum e foarte prevăzătoare și, aparent, s-a gândit la o mare varietate de probleme posibile, unele dintre care nu par să aibă nimic de-a face cu planetele nelocuite. Ochii îi sclipiră a glumă și continuă o vreme în nota veselă ce le caracteriza discuțiile cotidiene, fiecare simțindu-se fericit în sinea lui că îl avea pe celălalt aproape.

Unul dintre soldați își ridică la nivelul ochilor mâna cu multifuncționalul personal pentru a regla temperatura interioară a costumului. Din cauza emoțiilor i se făcuse prea cald. Văzu buzele celor doi mișcându-se așa că ceru voie, prin intercom, să participe și el la discuție. În curând se alăturară și ceilalți membri ai echipajului, iar starea de tensiune care îi blocase pe toți la început se înmuie odată cu trecerea timpului.

După câteva ore de discuții și încurajări amuzante, în căștile echipamentelor fu introdus aer cu somnifer, din ordinul doctorului, astfel încât întreaga echipă să ajungă odihnită la destinație. Pilotul uman cedă comanda pilotului secundar, iar drumul continuă fără incidente, chiar și la trecerea prin atmosferă. Avură parte de o aterizare ușoară, pe acea zona a planetei care era acum orientată spre soare.

O zi pe Omega dura aproximativ 56, iar gravitația era cu 5% mai mică decât pe Terra. Aceasta era o altă ciudățenie a viitoarei lor planete. Dat fiind faptul că Omega era de 2,4 ori mai mare decât Terra, și gravitația ei ar fi trebuit să fie mai mare. Dar cunoștințele lor despre miezul planetar erau extrem de reduse. Încă o enigmă științifică de rezolvat se adăuga acestui puzzle cu o infinitate de piese.

Se treziră toți binedispuși și extrem de emoționați de importanța momentului. Marius Kopecky vorbi primul și destinse atmosfera la trezire:

— Hai să ne plutim fundurile afară de aici! glumi el pe seama diferenței de gravitație.

Valeris Mathy, serios și încordat ca întotdeauna, era cel mai nerăbdător să coboare, așa că nu așteptă deschiderea hangarului principal al navei și se îndreptă spre panoul metalic însemnat corespunzător din dreptul cabinei piloților, nu înainte de a le cere acestora să activeze câmpul de forță ce servea drept tobogan pentru coborârea pasagerilor.

Trase cu forță de mânerul zonei etanșe, o ușoară diferență de presiune făcându-l să icnească în timp ce se lupta cu panoul metalic. Se gândi că nici nu își amintea când deschisese ultima oară o ușă făcută din aliaj.

Învinse în cele din urmă mecanismul primitiv, nu fără să înjure în gând absența câmpurilor de forță atât de practice.

Deschise ușa larg și... se blocă. O mare de lumină galben-portocalie îi invadă ochii și sufletul și nici chiar materialul filtrant din care era concepută casca nu reuși să îl protejeze de lumina orbitoare. Plecă imediat capul, ușor amețit de impactul vizual, și așteptă câteva secunde să se obișnuiască. Ridică din nou privirea spre imensitatea

luminoasă ce i se așternea în față, iar ochii plătiră primii tributul frumuseții sub forma a două lacrimi ce i se prelinseră pe chip.

— Hei, ce faci acolo? Înaintezi sau ce ai de gând?

Vocea puternică a omului din spatele lui i se sparse în cască și îl trezi brusc și dureros la realitate.

„Incredibil”, gândi Valeris, înțepenit parcă în ușa deschisă a navei, rezistând pentru o clipă tentației de a se întoarce la realitate. Se mobiliză cu greu să alunece pe planul înclinat, iar senzația intensă și copleșitoare a luminii calde îl însoți pe măsură ce aluneca. O alunecare plăcută și lină, ce îi trezi pentru o clipă o amintire dintr-un film antic, văzut în sesiunile de pregătire, cu un copil ce aluneca pe un tobogan într-o piscină cu apă curată, nepoluată. Imaginea îl însoțise mereu de când aflate că fusese ales să facă parte din prima echipă colonizatoare, dar, mai ales, de când aflate că va fi tată.

Odată ajuns pe sol, observă că în urma sa veneau mai mulți membri ai echipajului, curioși să vadă cu ochii lor destinația tuturor speranțelor. Exclamațiile tuturor umplură intercomul și exploziile de încântare păreau că îi invadează timpanele așa că, pentru câteva momente, închise conexiunea comună și se lăsă din nou absorbit de frumusețea și perfecțiunea locului și ale momentului.

Trăia un sentiment intens de împlinire și cunoaștere. Simțea că știusese mereu locul acela și nu trebuia să îl cunoască pentru că... și-l amintea dintotdeauna.

Lumina galben-portocalie părea să curgă valuri în depărtare, dansând ca o Fata Morgana peste dealuri și munți formați din roci cu milioane de nuanțe de la galbenul cel mai deschis până la ciocolatiu închis. Liniștea și frumusețea stăpâneau prin nemișcare. Simți că nu

adia vântul. Nu prin costum sau din lipsa oricăror particule plutitoare, ci pentru că așa simțea.

Încet, încet se smulse din visare ca un om trezit forțat dintr-un somn profund și odihnitor și se întoarse spre ceilalți membri ai echipajului. Păreau mult mai mici decât erau în realitate în costumele lor albe și masive, arătând ca niște mingi răspândite pe un imens teren de golf. Mergeau ușor, săltat și legănat și păreau mai degrabă conduși de entropie decât de rațiune. Uită pentru o clipă că erau oameni în costumele acelea și privi vrăjit și amuzat cum se împrăștie în jurul navei ca niște roboței fără însemnătate. După câteva momente, mingile albe începură să se regroupeze în jurul navetelor, cei care se îndepărtaseră făcând eforturi vizibile să se întoarcă la siguranța navetei.

Brusc, omul de știință din el se trezi la realitate și înțelese că le venea greu să stea neprotejați într-un spațiu atât de vast, așa că hotărî să le dea activitate ca să nu aibă timp să se panicheze. Deschise intercomul și se adresă echipei sale, știind că toată lumea va auzi și va acționa în consecință:

— Echipa numărul 1, înapoi în navetă! Începem descărcarea utilajelor în ordinea stabilită. Echipa numărul 2, începeți instalarea câmpului de protecție și a filtrelor microbiologice și de radiații. Echipa numărul 3, începeți deplasarea pe jos și trasați cu laserul reperele câmpului. Colegii însărcinați cu securitatea vă vor ajuta.

— Recepționat, domnule comandor! auzi în cască mai multe voci.

Cât timp se aflau pe Omega, și în absența căpitanului, Valeris Mathy era autoritatea desemnată. Văzu desprinzându-se din grupul de

costume albe câteva persoane care se îndreptară cu pasul săltat spre burta larg deschisă a navetei spațiale.

În câteva minute, uriașele mașini de teren încărcate cu echipamente începură să coboare în șir și se împrăștiară conform protocolului, la distanțele stabilite. Oamenii lui Valeris începură să descarce componentele generatoarelor de câmpuri scut. Planul de asolizare prevedea instalarea unei zone de protecție de formă pătrată, cu latura de 3 000 m, pentru a putea fi ușor de apărut. În interiorul zonei protejate urmau să se desfășoare primele teste, măsurători și determinări.

În scurt timp, Valeris Mathy îi văzu plutind cu ajutorul câmpurilor antigravitaționale ale costumelor personale de-a lungul perimetrului stabilit și lăsând din loc în loc, așa cum repetaseră la infinit în timpul ședințelor de pregătire, elementele de legătură ale câmpului-scut, în cele patru colțuri fiind amplasate generatoarele propriu-zise.

— Domnule comandor, generatoarele au fost asamblate și instalate pe poziții! se auzi după o vreme în casca lui Valeris și a întregului echipaj, simultan. Comunicațiile importante se făceau către întregul grup. Cele minore erau restrânse la nivelul echipelor profesionale.

— Porniți scutul! ordonă el.

Privi deasupra capului și văzu pentru o clipă apărând, apoi dispărând tulburarea atmosferică albicioasă specifică filtrelor de radiații și a celorlalte componente. Structura câmpului de forță permitea protejarea tuturor formelor de viață printr-o perfectă izolare de mediul exterior. În ciuda obișnuinței sale, nu se simți mai liniștit.

Pentru câteva clipe, îi fu dor de lumina galbenă și caldă ce îl mângâiasă mai devreme, dar se rupse cu efort din reverie și trecu la treabă.

Echipa lui Marius Kopecky, botanistul, era deja adunată în jurul lui, funcționând ca o mică armată coerentă. Instalaseră deja primele suprafețe fixe și coborâseră din mașini toate instrumentele de analiză împreună cu un număr impresionant de alimentatoare solare.

Într-o altă latură a câmpului de forță, echipa Anconei Bauter desfășura activități similare, urmând ca de ridicarea primei construcții temporare să se ocupe a treia echipă de terraformatori, după ce se termina instalarea și fixarea scutului.

Comunicațiile zbârnâiau în căști și toți munceau alert și cu precizie. Se antrenaseră toată viața lor pentru aceste teste și analize, iar rezultatele furnizate de ei erau extrem de importante. Nu era loc de greșeli sau neatenție. Totul trebuia făcut repede și cu multă acuratețe pentru a putea trece cât mai repede la etapele de transformare pe scară largă.

Nu aveau de unde să știe dacă reacțiile în lanț pe care doreau să le declanșeze la nivelul solului planetar urmau să se răspândească asemănător parametrilor Terrei sau toate necunoscutele urmau să își arate colții și să le întârzie planurile.

Suprafețele plane făcute din materiale inerte chimic erau susținute de minidiscuri generatoare de câmpuri antigravitaționale statice și așezate în mai multe puncte. Aleseseră această variantă pentru a nu fi nevoiți să depindă de soliditatea și denivelările solului în momentul amplasării echipamentelor de analiză.

Mark Verner, cel mai tânăr membru al echipei Anconei Bauter, zoolog specializat în forme de viață din medii acvatice, începuse descărcarea containerelor. Mai avea să dureze o vreme până

când cunoștințele sale profesionale aveau să fie de folos cuiva, așa că preferase să se ofere voluntar la descărcat bagaje. Mâinile îi tremurau de încordare de la atâtea colete ridicate și coborâte și se gândi înciudat că gravitația mai scăzută ar fi trebuit să-l ajute, nu să-l încurce și că nu își aducea aminte să fi obosit atât de ușor în trecut. În fond, era foarte tânăr, avea doar 28 de ani. „O fi din cauza costumului ăsta uriaș”, își spuse, deși știa de la antrenamente că acel echipament era menit să preia o mare parte din efortul musculaturii astfel încât corpul uman să îl perceapă ca fiind extrem de ușor, iar consumul energetic din partea celui care îl purta să fie minim. Alese totuși să ignore acest detaliu de mult învățat.

Privi cu insistență spre soldatul aflat aproape de el, sperând să îi atragă atenția și ajutorul. Soldatul nu părea să se uite deloc în direcția lui, ci scruta intens orizontul, cu arma scoasă din buzunarul costumului, ținută strâns în mână. Pentru o clipă, Mark se gândi că și pe soldat o să-l doară în curând mâna dacă mai strângea mult patul armei.

Nemulțumit că nu primește ajutor, smuci dispozitivul din container și îl ridică brusc spre suprafața plană, reușind dintr-o singură mișcare să îl izbească de marginea suprafeței, să lovească tare cu piciorul discul mic al câmpului gravitațional static și să dezechilibreze totodată și planul. Auzi simultan strigătele celorlalți în cască și strânse din ochi și din umeri ca un copil, înainte de a se întoarce cu totul să privească dezastrul. Rămase surprins că nu se răsturnase totuși nimic, iar aparatul pe care îl ținea încă în mâini nu era spart, ci se desfăcuse doar o mică îmbinare.

Totuși, comentariile chiar foarte nervoase ale colegilor mai continuă o vreme. Propria stare de iritare crește brusc și cu greu se

abținu să nu strige în intercom la ei. Își dădea seama, rațional, că nu ar fi fost deloc potrivit să țipe, mai ales în prezența șefei lui, Ancona Bauter, care se purtase mereu frumos cu el. Totuși îl sâcâia o stare de iritare continuă și tare bine s-ar fi simțit dacă ar fi putut să strige că nu se întâmplase nimic atât de grav încât să merite țipetele lor. Foarte greu se opriră în intercom și vociferările echipei, care părea bucuroasă că găsisse pe cineva pe care să-și descarce nervii.

Cei doi medici desemnați treceau prin rotație de la o persoană la alta, măsurând parametrii fiziologici și modificările apărute în urma contactului cu noul mediu planetar.

— Ai grija cu ăla ! se auzi un nou strigăt în intercom.

Toți întoarseră capul și se rotiră încercând să vadă ce era atât de grav încât să necesite comunicarea între echipe. Unul din oamenii lui Valeris își uitase intercomul deschis pe modul general în timp ce monta un stâlp de susținere al viitorului adăpost mobil. Lângă el zăcea acum un stâlp căzut, iar unul dintre colegii lui gesticula nervos cu mâinile ca niște bastoane albe și grase.

Lucrau deja de câteva ore când Valeris își dădu seama că nici unuia dintre ei nu îi trecuse măcar prin cap să își dea jos costumul, deși toate testele arătaseră că atmosfera era respirabilă, nu era contaminată microbial, iar ei se aflau sub câmpul de forță protector. În mod normal, ar fi trebuit să-și contacteze căpitanul și să îl anunțe ce avea de gând, dar pe măsură ce se gândea mai mult înțelese că era absurd să continue să poarte casca de protecție și să nu inspire aerul noii planete în condițiile în care ei sperau să mute acolo măcar 20 de miliarde de oameni. Cineva trebuia să încerce să fie primul care să ia contact cu noua atmosferă, iar el era chiar fericit să facă asta. Reglă multifuncționalul pe comandă vocală și închise intercomul.

Nu voia ca ceilalți să știe ce are de gând să facă. Era momentul lui de intimitate cu noua lui planetă. Era a lui pentru că el avea de gând să o transforme într-o frumoasă și bogată casă pentru fiica lui și copiii ce aveau să urmeze. Merse spre botul navetei, la marginea câmpului- scut, și comandă echipamentului:

— Desigilează casca!

Un șuier ușor se auzi pe măsură ce aerul pătrundea și zona etanșă se deschidea. Apucă marginile cu amândouă mâinile și o dădu jos.

„Fie ce-o fi!” Închise ochii și trase aer adânc în piept sperând la o minune.

Planeta lui nu îl dezamăgi. Lumina caldă îl înconjură din nou și tot trupul i se relaxă în expirație. Nu mirosea a nimic... nici a substanțe reziduale de filtrare, nici a resturi în descompunere, nici a substanțe sintetice parfumate, nici a moarte. Știa bine mirosul ăsta, iar amintirea lui îl înfioră și îi scutură pentru o clipă trupul într-un spasm friguros. Era mirosul coșmarurilor lui și al nopților în care o mai auzea pe mama lui tușind.

„Nu... e timpul să las toate astea în urma mea. Aici e speranța și viitorul meu”, își spuse el hotărât, conștient fiind că acționează numai mânat de sentimente și nu de rațiune. În orice altă zi a vieții sale așa ceva i s-ar fi părut inacceptabil, dar nu acum. Sentimentele sale erau perfect sincronizate cu logica și nimic nu le-ar fi putut schimba cursul.

Deschise ochii și lăsă amintirile urâte să îi părăsească sinele odată cu aerul din plămâni. Inspiră din nou cu poftă ca într-un exercițiu de meditație și cuta purtată mereu între sprâncene dispăru, chiar dacă el nu-și dădea seama. Începu să zâmbească și se lăsa cuprins

de încântare. Nu își amintea de ultima oară când se simțise atât de fericit. Pentru prima dată, după mulți ani, visa cu ochii deschiși, se simțea în siguranță, iar fericirea sa era completă, fără umbre.

Ieșise, fără să-și dea seama, de sub cupola câmpului- scut, dar nu simțise nici o diferență, pierdut în reverie cum era.

În capătul celălalt al perimetrului, cei doi medici se sfătuiau în intercom pe o legătură privată. Îți puteai da seama că vorbesc după felul în care gesticulau și după limbajul trupului. După o vreme, devenise clar pentru amândoi că nu planeta era cea care dădea peste cap valorile determinărilor, ci starea de stres profund și mascat a tuturor celor aflați acolo, inclusiv a lor. Munceau toți îndârjiți și agitați sperând să uite, prin muncă și epuizare, că nu existau pereți reali, palpabili între ei și exterior și că, în caz de pericol, singura lor scăpare reală era să abandoneze tot, să se refugieze în navete și să fugă spre nava mamă.

— Comandor Mathy! se auzi brusc în intercom. Valeris tresări și se întoarse spre grup. Între timp, cei doi medici îl văzură și ei și tresăriră și mai tare când observară absența căștii.

— Domnule comandor, vi s-a defectat echipamentul?! De ce nu ne-ați anunțat?

— Nu mi s-a defectat nimic, răspunse Valeris senin și porni cu pași sălțați spre ei.

— Dar de ce nu purtați casca? insistă unul dintre ei.

— Totul e în regulă. Mă simt foarte bine, iar aerul este... ei bine... este absolut minunat. Wow! exclamă el când observă tulburarea produsă la întoarcerea prin câmpul scut. Nici nu am realizat că am trecut de scut... zise el șoptit și încântat în același timp, ca un copil care

realizase ceva pe cont propriu, ceva despre care părinții îi spusese că este imposibil la vârsta lui.

Zâmbea larg în momentul în care ajunsese în fața medicilor.

— Ce e cu voi? Întrebă imediat ce le văzu fețele. Ce s-a întâmplat?

Medicii se uitară lung la el, iar el nu putu să nu le remarcă cutele adânci de pe frunte. Unul dintre ei începu să tasteze grăbit pe ecranul holografic al multifuncționalului personal. Celălalt i se adresă:

— Domnule comandor, mă bucur că sunteți așa... relaxat, își alese el cu grijă cuvântul în timp ce se uita atent la el ca la rezultatul neanticipat al unui experiment de laborator.

— Mă bucur că tu te bucuri, dar nu pari prea bucuros, glumi spontan Valeris, evident într-o dispoziție foarte bună și fiind hotărât să nu lase pe nimeni să i-o strice. Ce s-a întâmplat?

— Domnule comandor, începu al doilea doctor fără să își ascundă uimirea de pe chip, personalul este într-o stare foarte tensionată. Majoritatea sunt în prag de implozie.

— Despre ce naiba vorbești? Ce implozie? Întrebă Valeris iritat, simțind cum entuziasmul lui se topește.

— Oamenii au toate simptomele unor atacuri de panică, domnule!

Îi luă o clipă să înțeleagă la ce se referea medicul, să își aducă aminte, ca prin vis, de numeroasele sesiuni de pregătire în care fuseseră avertizați de efectele expunerii prelungite la spații largi, neprotejate.

— Înțeleg, spuse el și vocea îi deveni brusc profundă și calmă, aceeași din fiecare zi. Nu făcu eforturi să își ascundă dezamăgirea din glas. Despre cine e vorba?

— Așa cum ne așteptam, singurii aparent neafecțați sunteți dumneavoastră, doctor Bauter și doctor Kopecky. Sunteți singurii obișnuiți cu adevărat să lucrați în... natură, ca să folosesc un arhaism. Se pare că pe ceilalți sesiunile de antrenamente în spații deschise i-au ajutat prea puțin.

— Care e soluția, din punct de vedere medical?

— În primul rând, vă propunem să se întoarcă toată lumea în navete și să îi administrăm fiecăruia câte un anxiolitic minor. De asemenea, trebuie anunțată și nava mamă. Ținând cont că nu au nici un fel de urgențe acum la bord, ar fi cel mai bine dacă doctorul Mitchum ar coborî pe planetă împreună cu neuropsihiatrul.

— OK, așa vom face, confirmă Valeris cu o voce neutră, deși înăuntru fierbea.

„O turmă de capre anxioase”, gândi cu ciudă. Deși știuse că așa se va întâmpla, faptul că el se simțise atât de bine îl făcuse să creadă că și ei simt la fel. Se părea că situația celorlalți era complet diferită, chiar gravă.

Se îndepărtă fără să țină cont de insistențele celor doi medici și fără să își pună casca pe cap. Convingerea lui era că ar fi trebuit să se dezechipeze cu toții și să se bucure de atmosfera minunată, nu să fugă ca niște șoareci de laborator la loc, în siguranța labirintului. Se duse spre Marius și Ancona, care gesticulau destul de aprins. Nu îl observară, așa că îi apucă de mânecile costumului și îi întoarse cu fața spre el. Începură să vorbească repede în intercom, dar el zâmbi. Ancona îi luă hotărâtă casca din mâini și i-o îndesă pe cap.

— ...omule, casca aia la loc până nu îi sperii pe toți și se bagă la loc în uter, prinse el ultimele cuvinte ale ceea ce fusese, cu siguranță, un torent de idei, posibil de invective. Se uită mirat pentru o clipă, apoi

începu să râdă cu poftă, bucuros că zoologul îi trântise casca la loc. Văzuse cât de tensionați erau toți și nu ar fi fost momentul să creadă vreunul că râde de el.

Marius Kopecky și Ancona Bauter se uitară la început lung la el, apoi unul la celălalt, după care izbucniră și ei în râs și se întoarseră toți trei cu spatele la restul echipajului, având grijă să nu fie prinși în flagrant.

Discuția din ziua anterioară le dispăruse tuturor din amintire. Se simțeau bine acolo unde erau și ar fi vrut să împartă cu toată lumea bucuria și entuziasmul lor. Evident, nu era cazul.

Primul care luă atitudine fu Marius:

— Toate echipele, fiți atente la mine! Puneți în stand-by tot ceea ce faceți acum și întoarceți-vă în navete. Luăm o pauză. Medicii vă vor instrui ce medicamente sunt necesare în acest moment.

Aproape că putu să îi audă răsuflând ușurați. Unii se apucară să programeze aparatele de analiză, alții se întoarseră pur și simplu și porniră spre navete.

— Ne asigurăm că urcă toată lumea, apoi îl contactăm pe căpitan, le spuse comandorul celor doi șefi de echipă. Porniră și ei în urma celorlalți.

Odată ajuns la interior, Valeris se duse glonț în cabina piloților. Intercomul personal, oricât de sofisticat, nu permitea legătura directă cu nava aflată pe orbită. Erau necesare amplificatoarele de semnal încorporate în structura navei.

— Lasă-mă singur, ordonă el pilotului.

— Imediat, domnule, răspunse acesta și se ridică grăbit din scaunul lui.

Cabina piloților era un spațiu destul de mare, bine separat de restul navei, ce ar fi putut fi folosit drept capsulă de salvare pentru două persoane în caz de urgență.

— Comanda vocală unică securizată, comandor Mathy! se adresa el Creierului Sintetic al navei. Voia să se asigure că nimeni nu asculta din greșeală conversația lor prin intercom.

— Ați preluat comanda vocală, domnule Comandor! se auzi vocea plăcută de contralto a Creierului Sintetic.

— Fă-mi legătura cu căpitanul!

— Desigur, domnule!

În câteva secunde, holograma lui Karl Meyer pluti deasupra panoului central de pe bordul navei.

— Comandor, așteptăm cu nerăbdare vești de la voi! exclamă bucuros căpitanul.

În același timp, câmpul holografic începu să sufere variații și distorsiuni, imaginea lui Meyer pâlpâi de mai multe ori, după care dispăru complet, înainte ca Valeris să apuce să-i răspundă. Aproape simultan, legătura se reluă, dar numai în forma audio.

— Se pare că sunt prea multe interferențe, se auzi din nou vocea căpitanului. Care este situația la voi?

— Căpitane, problemele de care ne temeam au și început să apară, răspunse comandorul, evident incomodat de modalitatea infirmă de comunicare.

— La fel și aici, se auzi, în mod surprinzător, răspunsul lui Meyer.

— Ce vreți să spuneți, căpitane? întrebă Valeris în timp ce cuta îi revenea incontrollabil pe frunte.

— Se pare că motoarele hiperluminice nu răspund comenzilor. Nu că aveam de gând să plecăm undeva prea curând, dar momentan suntem blocați în acest sistem solar. Ce se întâmplă la voi?

— Căpitane, oamenii au început deja să sufere din cauza lipsei spațiilor protejate și asta după numai trei ore. Rezultatele testelor efectuate până acum sunt încurajatoare, dar mai sunt milioane de lucruri de făcut și noi tocmai am luat o pauză, la recomandarea medicilor.

— Cât de gravă este situația și de ce ai nevoie, comandor?

— Momentan, lucrurile sunt sub control, dar la limită. Dacă prezența medicului-șef și a neuropsihiatrului nu sunt necesare pe navă, cred că ar fi momentul cel mai bun să-și înceapă activitatea la sol, căpitane.

— În câteva minute, vom fi la voi. Ne teleportăm. Din păcate, nu pot ajuta acum echipa de ingineri să-i dea de capăt problemei de aici, așa că voi coborî și eu pentru a încuraja echipele.

— Mulțumesc pentru înțelegere, căpitane! Vă așteptăm cât puteți de repede. Mathy terminat! Reia comanda vocală către piloți.

Mai rămase câteva minute în scaunul pilotului, odihnindu-se și reflectând. Nu era foarte mulțumit de modul în care se descurcau echipele, dar spera că situația se va îmbunătăți treptat. El, personal, de abia aștepta să se întoarcă afară, la lucru.

Din punct de vedere științific, lucrurile arătau mult mai bine decât sperase. Era sigur că se putea clădi pe Omega. Se puteau clădi natură, ecosisteme, clădiri, școli, copii, omenire. Și asta fără să repete greșelile ce aproape doborâseră umanitatea și o aduseseră în pragul extincției. El nu se îndoia că, deși erau aproape 50 de miliarde de humanoizi pe Terra, specia în sine era pe drumul fără întoarcere.

Omega era o șansă neînchipuită și nesperată de supraviețuire a speciei, de renaștere de la un nivel mult mai înalt și mai sănătos.

Aveau șansa să modifice planeta de la zero, să poată susține forme de viață, dar fără să repete greșelile ce aproape distruseseră Terra. Nu era un om religios, dar studiase filozofie în școală. Se juca de-a Dumnezeu, iar el știa asta. Știa și simțea menirea lui, dar fără să exagereze importanța proprie sau fără să se simtă dărâmat de responsabilitate. Era doar recunoscător că trăiește un asemenea eveniment, că face parte din acest moment fundamental din istoria speciei sale. Era pur și simplu mulțumit că exista în aceste vremuri.

Se ridică în cele din urmă din scaun, revigorat de pozitivismul propriilor gânduri, hotărât ca întotdeauna, bucuros să acționeze și mai puțin să mediteze. Deschise ușa și intră în cala navetei să fie alături de oamenii săi.

Eatâta frumusețe în jurul meu...”, începu ea meditația și își lăsă gândurile să rătăcească aiurea, încercând să alunge din minte toate măruntele și enervantele amintiri care nu îi dădeau pace și o împiedicau să se bucure de frumusețea pe care își impunea să o vadă. Erau lucruri simple, mărunte, meschine, la fel ca majoritatea oamenilor cu care era forțată să interacționeze. O oboseau asemenea oameni. Și erau așa de mulți...

Când avea vreo 15 ani, o femeie îi ghicise viitorul. Nici chiar atunci nu era atât de naivă emoțional încât să creadă asemenea vulgarități și, totuși, era ceva în presimțirea sumbră a bătrânei, chiar și după 20 de ani, ceva ce o făcea să își aducă aminte la răstimpuri că cineva îi spusese că va muri de tânără. Așa că, subconștient, învățase să-și prețuiască timpul vieții, să nu îl irosească pe idei urâte, pe oameni proști și răi, pe lucruri murdare, comune și meschine. Era timpul vieții ei și era cel mai prețios pe care și-l putea închipui.

Era o fire emotivă, inteligentă, cu o sensibilitate exacerbată, de care încerca să nu se lase controlată. O reactivitate emoțională acutizată de puterea de înțelegere superioară a ființelor inteligente și profunde. Iacs. Câteodată era geloasă pe cei simpli. Pe cei care nu se implicau emoțional. Cum era Markus. Pe cei incapabili de trăiri intense. El părea atât de fericit, părea să se simtă atât de bine în pielea lui, cum nu mai simțise la nimeni altcineva. Știa că sensibilitatea ei îi îmbogățea viața așa cum nimic altceva nu ar fi putut să o facă, dar câteodată era prea greu și dureros. Simțea prea mult, înțelegea prea adânc, durea prea tare. Sensibilitatea ei se adăuga unui amestec de inteligență, înțelegere prea adâncă și cicatrici din copilărie. Cu inteligența și empatia se

născuse, înțelegerea fusese dobândită cu timpul, ca o adaptare la mediul prea dur și prea toxic, iar cicatricile îi modelaseră comportamentul. Nu putea să treacă pe lângă un om, un fapt sau un lucru greșit fără să încerce să îl vindece, să îl îmbunătățească sau să îl repare. Durerea lor devenea, inevitabil, parte din durerea ei.

Era fascinată totodată de diversitatea ființelor umane, a interacțiunilor dintre ei, a gusturilor, a percepțiilor diferite. Acest amalgam, atunci când putea fi contemplat din exterior, era de o frumusețe uimitoare. De asta își dorise să ajungă pe Omega. Să ia o pauză de... simțit. Să poată admira ființa umană și esența ei sublimă într-un moment de maximă creație și motivație pozitivă. Să îi mai dea o șansă. Să îi vadă pe oameni luptând pentru viitorul întregii specii, a lor ca indivizi și a familiilor lor ca nuclee de stabilitate. Nimeni nu și-ar fi putut dori mai mult de atât...

De fapt, dacă se gândea mai bine, avea un plan. Un plan semiconștient, un plan ce i se părea de nerealizat la nivel cognitiv. Dar era ceva în locul acela atavic din creier, ceva ce se numea suflet cu secole și milenii în urmă, în realitate doar o funcție cognitivă, ceva ce o făcea să spere că planul ei va reuși. Poate nu în timpul vieții ei, de aici și senzația de incomplet, dar simțea că mugurele speranței este viu. Ca o plantă văzută demult într-un laborator, într-un recipient de creștere și despre care tehnicianul îi spusese că murise pentru că nu se putuse adapta modificărilor condițiilor de mediu. Cumva, ea simțise că planta trăiește. Întrebuse dacă o poate lua în spațiul ei de locuit și care este costul recipientului cu pământ fertil. Tehnicianul se uitase la ea zâmbind și îi spusese că poate să o ia pur și simplu, recipientul fiind făcut din material rapid biodegradabil și nu intra în categoria

materialelor poluante, iar planta ... ei bine, planta nu mai era de folos nimănui. Luase recipientul și îl dusese în camera ei de meditație.

Nu avusese niciodată senzația sau pretenția că poate simți forme de viață atât de simple, că prezența lor îi trezește simțurile, așa cum se întâmpla în cazul oamenilor și a animalelor cu forme primitive de inteligență. Asta ar mai fi lipsit. Și așa se simțea deseori sufocată de toate ființele care o înconjurau și îi invadau mintea și simțurile. Dar iubea plantele. Tocmai de aceea le iubea. Pentru că ele nu o forțau să interacționeze. Era o formă de viu în preajma căreia se putea odihni.

În următoarele zile, în timpul ședințelor de meditație, se concentrase asupra plantei. Încercase să îi transmită din energia ei vitală. Știa că era o utopie, dar simțea, în același timp, că trebuia să încerce și că acea plantă uscată, în recipientul ei micuț, este destinatarul perfect. Se simți împlinită, ca o mamă care își vede pentru prima oară copilul, atunci când planta născu o frunzuliță mică, singurul verde viu printre frunzele moarte, uscate și scuturate pe sol.

Așa simțea și planul ei. Nu se vedea încă nici o frunză verde, dar ea știa că ea se găsește acolo, bine ascuns în noianul de frunze uscate, sentimente atavice, ramuri uscate, frustrări și spaime de tot felul.

Vrrrrrr, vrrrrrr... vibrația se transmite enervant de-a lungul brațului ei drept și o trezi din transă. Nu putea spune de cât timp medita, dar transa fusese profundă.

Vrrrrrrrr, vrrrrrrr...

— Da, căpitane! Vă ascult!

— Doctor Kyonu, prezența noastră este necesară la suprafața planetei. Ne întâlnim în cinci minute în sala teleportorului.

— Înțeleș, căpitane.

Se ridică ușor dezamăgită, dar deloc surprinsă de trezirea bruscă și se îndreaptă spre spațiul personal. Pe pat se afla echipamentul complet de protecție pe care îl pregătise din vreme, știind că prezența ei va fi foarte repede necesară. Nu ghicea gândurile, dar oamenii încetaseră de mult să o surprindă. Creierul ei dezvoltase un program care anticipa destul de ușor reactivitatea umană.

Se îmbracă și porni spre ușă. Aruncă o ultimă privire prin camera ei și hotărî să lase lumina la minimum și muzica de meditație pornită. Îi plăcea ca la intrarea în cameră să găsească o atmosferă pregătită pentru meditație. De obicei, se întorcea foarte încărcată emoțional și era important pentru ea să elimine surplusul negativ cât mai repede. Ca o dezintoxicare mentală și emoțională. O mai însoțea și o altă senzație. Una foarte vagă. Acea că nu se va întoarce prea curând, că începe un capitol nou și foarte lung. Scutură din cap să își alunge gândurile inutile și care nu erau direct conectate la prezent și porni cu pas hotărât și ancorată în realitate.

— Transportor principal, rosti spre multifuncționalul implantat pe mână și săgeți luminoase începură să se aprindă sub picioarele ei și pe pereții laterali.

Dintr-un motiv necunoscut, sistemul de iluminare din tunelurile de tranzit dintre punți nu funcționa, așa că lumina părea că se deplasează doar pentru ea, înaintea și în fața ei fiind întuneric. Se întoarce pentru o clipă și se încruntă ușor la noaptea din spatele ei și porni să ducă lumina mai departe prin tunel. Ajunse în câteva minute și se întâlni, așa cum anticipa, cu doctorul Cora Mitchum și căpitanul, ambii purtând echipament complet de protecție. „De parcă echipamentul i-ar proteja de spaimile lor”, gândi neuropsihiatru pentru o clipă.

Relis Kang, inginerul-șef al sistemelor de transport, își bălângănea deja capul aflat la sfârșitul unui gât lung, peste pupitrul de comandă din cabina sa, perfect izolată de camera de teleportare.

În esență, tot ce se afla în spațiul respectiv era teleportat, împreună cu personajele principale.

— Vă pregătiți pentru transport în zece secunde, se auzi, distorsionată în cască, vocea inginerului.

Camera în care se aflau era complet ecranată de restul navei, așa că transmisiunea era dificilă. Fluturară toți trei din mână în semn de confirmare și așteptară să se aștearnă uitarea peste ei. Cel puțin așa îi plăcea Amirei să o numească.

Teleportarea era, pentru ea, o mică moarte însoțită de renaștere. Chiar se întrebese la un moment dat, în tinerețe, când încă nu învățase să se protejeze prin meditație, dacă ar putea să își păstreze temporar atomii în structura teleportorului, ca să se odihnească. Începutul pubertății ei fusese însoțit de o creștere oarecum bruscă a capacităților ei empatice, ceea ce fusese foarte dificil pentru ea. Propria personalitate era încă în stadiul de formare. Creșterea volumului senzațiilor ce o invadau din exterior era greu de gestionat. Acestea erau gândurile ei în timp ce aștepta pe platforma teleportorului și privea la mica doctoriță ce părea să funcționeze ca un roboțel închis la culoare și care era evident concentrată asupra unei probleme de natură profesională.

Amira simți mai întâi lumina strecurându-se pe sub pleoape, apoi pătrunse în mintea ei realitatea faptului că teleportarea trebuia să se fi încheiat, apoi simți invazia cunoscută a tuturor ființelor din jurul ei. Incredibil de multe, copleșitoare.

— Ce? Unde mă aflu? Rosti ea în intercom și deschise brusc ochii doar pentru a-i feri imediat de lumina orbitoare. Căpitane? Unde suntem?

— Doctor Kyonu? Ce ți se întâmplă? Am ajuns la suprafața planetei. Teleportarea s-a încheiat. Ești bine? Doctor Mitchum!

— Amira, deschide ochii! se auzi tonul imperativ al doctoriței. Căpitane, ajută-mă să o țin ! Amira, Amira... Ami...

Liniștea se așternu peste conștiința ei și căzu într-un somn adânc, menit să o protejeze.

Amira deschise din nou ochii. Nu știa unde se afla sau cât timp trecuse de la ultimele strigăte. Era liniștită și calmă. Lumina nu o mai deranja. Toate ființele dispăruseră. Aproape toate. Se găsea într-una din construcțiile ușoare, standard ale Aviației Terrane. Cora Mitchum era cu spatele la ea și părea să deschidă niște recipiente deasupra unei suprafețe plane, încărcate cu echipament medical. Brațul stâng o jena puțin și presupuse că primise intradermic, probabil forțat, niște substanțe calmante în timpul despre care nu își amintea nimic.

— Cora? Ce s-a întâmplat? vorbi ea greoi.

— Oh! Ți-ai revenit!

Cora zâmbi încântată și ușurată. Prietena ei se întoarse către ea și se așeză pe marginea patului.

— Se pare că ți s-a făcut rău după rematerializare și ai leșinat. Te-am scanat complet și am găsit fluctuații puternice ale undelor neuronale. Îți amintești ceva?

— Desigur, zise Amira și brusc își simți gura uscată, ca după o mare spaimă. Te rog să nu te sperii, încercă tot ea să o încurajeze pe Cora, simțind cât de puternică era frica doctoriței.

— Nu îmi este frică, sunt doar preocupată pentru sănătatea ta, răspunse doctorița în timp ce o ajută să se ridice. Analizele efectuate pe probele de sânge sunt în parametrii normali.

— Dar te simt extrem de îngrijorată, continuă Amira, în timp ce bea cu înghițituri mici apa vitaminizată cu adaos de energizant dintr-un recipient standard.

— Nu sunt extrem de... nimic, Amira!

Vocea doctoriței se transformase deodată. De la o prietenă care se adresa unei alte prietene, într-o doctoriță care se adresa unui pacient. Amira știa prea bine vocea asta. Hotărî să nu insiste. Era mai greu să vorbești cu un medic decât cu un prieten.

— Unde s-a dus toată lumea?

— Echipajul navetelor este din nou la lucru. În jumătatea de oră care ți-a trebuit să îți revii complet le-am administrat câte un neurostimulator ușor. Prezența căpitanului a ajutat și ea. Acum sunt mai bine și se concentrează asupra muncii.

— Dar câți oameni au ajuns aici?

— 73, dacă ne numeri și pe noi, cei teleportați. De ce?

— Pentru că, la rematerializare, ceea ce m-a doborât a fost, ei bine, numărul uriaș de oameni din jurul meu. Nu eram deloc pregătită. Am fost de-a dreptul invadată emoțional.

— Despre ce vorbești?

— M-am simțit de parcă stăteam în mijlocul unei mulțimi uriașe, în timpul unei revoluții. Senzația a fost prea puternică și nu i-am putut face față. Cred că am leșinat, ca un mecanism de adaptare și apărare. Nu am mai stat niciodată în mijlocul unei mulțimi atât de mari fără să iau inhibitorii mai întâi.

— Cred că ar fi mai bine să vii cu mine, îi spuse doctorița și o luă de mână ca să o ajute să se ridice din pat.

— Nu e nevoie. Sunt bine. Nu trebuie să mă ții de mână, protestă Amira.

Ieșiră amândouă din cort. Neuropsihiatrul rămase mută de uimire în ușă și înțelese pe loc de unde provenea îngrijorarea medicului. Partea ciudată era că nici ea nu mai simțea nimic din acele milioane de persoane pe care le percepusese cu o oră în urmă. Dacă la început crezuse că dispăruseră toate din conștiința ei cu ajutorul neuroinhibitorilor administrați injectabil, acum era convinsă că totul se petrecuse numai în conștiința ei. De fapt, era logic. Planeta nu era locuită.

„Trebuie să mă concentrez asupra a ceea ce este logic, vizibil și palpabil”, își spuse în gând, așa cum făcea de multe ori când părea să își piardă conexiunea stabilă cu realitatea.

Cora Mitchum se îndreptă spre un teanc de cutii cu echipament medical ce pluteau pe un disc de câmp antigravitațional static.

— Ai dreptate, îi spuse Amira, fără să aștepte ca prietena ei să spună ce avea în minte. Un pic de muncă fizică ajută mereu la limpezirea gândurilor.

— Mă bucur că te-ai întors, îi zâmbi Cora, dinții ei perfect albi contrastând frumos cu nuanța închisă a pielii. O să analizăm în detaliu ce ți s-a întâmplat când ne vom întoarce pe navă. Nu aş vrea să îți faci un obicei din a leșina de câte ori ajungi pe planetă, completă ea cu umor. Hai să descărcăm cutiile astea și apoi poți vedea cum se descurcă ceilalți.

Prezența căpitanului și medicamentele pusese ră pe toată lumea în funcțiune. Câmpul scut generalizat, devenit între timp vizibil din inițiativa Anconei, formă o cupolă protectoare albă și strălucitoare deasupra navetelor, a echipamentelor și a oamenilor, părând să îi îmbrace pe toți ca o mantă uriașă ce le crea o senzație de siguranță. Cei mai mulți căpătaseră oarece curaj și își dăduseră jos căștile de protecție. Se răspândiseră cumva uniform pe arealul securizat și păreau preocupați mai mult de ceea ce făceau decât de locul unde se aflau. Amira se întrebă pentru o clipă dacă nou descoperitul curaj nu se datora mai mult medicamentelor decât adaptării. Hotărî să mai aștepte jumătate de oră să își revină complet și apoi să îi viziteze pe fiecare și să le ofere sprijinul necesar. Deși oamenii puteau funcționa teoretic multă vreme pe baza echilibrului între neuroinhibitori și neurostimulatori, această stare nu era recomandată decât în situații extreme, deoarece bicia rezervele de glucoză ale creierului și făcea refacerea foarte dificilă.

Prima tură se apropia de final. Deja cei trei șefi de echipă se pregăteau să îi ceară permisiunea căpitanului să mai rămână încă un schimb pe planetă. Numai ei, nu și echipele lor. Acestea urmau să fie înlocuite de cei care se aflau pe drum, în celelalte două navete.

— Wow! cred că trebuie să mă așez un pic, zise la un moment dat Amira, căutând ceva de care să se sprijine, simțind iemdiat crescând fizic, ca un zid, starea de îngrijorare a doctoriței.

— Nu te mai panica atât. Sunt OK, se răsti ea spre doctoriță și se așeză obosită pe o cutie cu echipament, înainte ca aceasta să fi apucat să zică ceva.

Cora întoarce spre ea o privire contrariată și îngrijorată. Această lipsa de politețe nu era nici pe departe ceva obișnuit în comportamentul Amirei.

— Cred că e mai bine să ne întoarcem pe navă. Să văd ce se întâmplă cu tine.

— Nuuuu, aproape că țipă Amira.

Strigătul ei atrase atenția mai multor membri ai echipajului care întoarseră privirea, uimiți că cea venită să îi încurajeze și să îi liniștească părea să fie cea mai afectată dintre toți. Și pentru ei fusese greu începutul, și încă mai era, dar măcar nici unul dintre ei nu leșinase la asolizare.

Căpitanul veni imediat lângă ele și se aplecă spre Amira să o privească în ochi de parcă ar fi putut afla mai multe așa decât prin intermediul analizelor medicale.

— Ce se întâmplă cu ea? o întreabă pe doctoriță ca și cum pacienta nu ar fi fost conștientă.

— Nimic nu se întâmplă, interveni brusc neuropsihiatrul. Nu mă pot întoarce acum pe nava. Trebuie să fiu aici, să îi ajut pe toți. Nu simți că toți au nevoie de mine?! Bineînțeles că nu, nu aveți cum...

Își continua monologul sub privirile nedumerite ale căpitanului și ale doctoriței. Autocontrolul o părăsise de tot, ca în vremea în care nu era capabilă să își controleze trăirile.

— Cred că ar fi mai bine... vorbi Mitchum cu fața întoarsă spre căpitan, astfel încât acesta să îi citească pe buze. Căpitanul confirmă cu o scurtă, dar ferma înclinare a capului.

— Nu mă trimiteți nicăieri, izbucni iar Amira, citindu-le gândurile, dar înainte să termine propoziția, seringă hipodermică își descărcase deja conținutul în circuitul ei sangvin, iar ea căzu în brațele

căpitanului, care anticipase ce avea să se întâmple și o prinsese la vreme.

Cora Mitchum se aplecă asupra femeii inconștiente, mai precis asupra multifuncționalului de la mână ei și introduse codul de alertă medicală necesar. Brusc, tot costumul de protecție al neuropsihiatrului deveni rigid și plat. Doctorul îl orientă paralel cu solul și pe o traiectorie ce indica una dintre nave.

— Poți să o tratezi aici? Întrebă căpitanul, deși părea să știe răspunsul după orientarea corpului ce acum plutea cam la un metru înălțime deasupra solului cu ajutorul minidiscurilor de gravitație statică încorporate. Practic, tot costumul se transformase într-un incubator-pat ambulant. Casca îi fusese pusă din nou pe cap și se autosigilase, împiedicând contaminarea pacientului și permițând filtrarea aerului.

Doctorul aruncă o ultimă privire MP-ului de pe costumul Amirei, ce se transformase acum într-un ecran plin cu informații medicale despre starea pacientului pe care îl incuba, și clătină din cap a negație.

— Nici gând! exclamă ea. Conform datelor standard, Amira este perfect sănătoasă și nu ar trebui să manifeste nici unul dintre simptomele pe care le vedem. Nu am cum să îmi dau seama aici ce anume o afectează, de ce noi nu suferim aceleași fenomene și de ce primesc informații eronate din partea computerului medical. Poate costumul ei este defect. Trebuie neapărat dusă în ultimul loc unde nu a manifestat nici un fel de probleme și să încep căutările de la punctul zero. De asemenea, vreau să plece cu o navetă, nu prin teleportare, până pot să spun cu certitudine ce a afectat-o în asemenea măsură.

Căpitanul aprobă din cap, pe chipul său citindu-se îngrijorarea, apoi apucă un braț al costumului rigid și îl făcu să plutească spre una dintre navele ce urmau să decoleze cu schimbul de tură. În timp ce mergea, privi spre cer, în așteptarea celor două nave noi și a veștilor despre motoarele Queen One. În urma lor, Cora Mitchum venea grăbită, plutind la câțiva centimetri deasupra solului, degetele sale neoprindu-se nici măcar o secundă din tastat. Holograme medicale răsăreau și dispăreau din multifuncționalul ei cu mare viteză, căpitanul însuși întrebându-se când avea timp să înțeleagă ceva din ele.

Pilotul uneia dintre navele îi văzu apropiindu-se și înțelese imediat ce se întâmplă. Deschise fără să fie rugat uriașa trapă ce permitea accesul direct în minicabina medicală de pe navetă. Urcară toți trei, doi oameni și un costum, panta ce ducea spre siguranța interioară.

După ce o văzu pe Amira instalată și ancorată, gata pregătită pentru decolare, și schimbă câteva vorbe cu doctorița, căpitanul coborî pentru a organiza schimbul de personal. Ca un răspuns la gândurile sale, la ieșirea din navetă văzu la câțiva kilometri depărtare cum asolizau navele 3 și 4, conform planului de explorare. Spera ca nou-veniții să reacționeze mai bine decât ceilalți. Ei primiseră deja, în ultimele ore, toate informațiile legate de ceea ce se petrecuse la sol și, spera el, vor suporta mai bine noile condiții. În afară de aceasta, știa că ordinele doctorului Mitchum înainte de teleportare fuseseră de creștere a dozelor de anxiolitice pentru membrii echipajului din cea de-a doua tură.

„Învățăm pe calea cea grea, dar învățăm din orice”, gândi el pentru o clipă și porni cu pas ușor săltat spre nou-veniți. Trapa uriașă a primei nave sosite se deschise și costumele albe începură să iasă în

șiruri, cu pas milităresc și organizat, îndreptându-se direct spre cele patru colțuri ale celui de-al doilea perimetru ce urma să fie securizat. Spre surprinderea căpitanului, care deja începuse să bănuiască ce se întâmplă după mersul rigid și încolonat al echipei nou-venite, în urma celui de-al patrulea șir cobori Arka Mihail, cu arma în mână. Se îndreptă spre el.

— Comandor, ce cauți aici? îl interogă Meyer brusc și autoritar.

— Căpitane, era unica variantă logică, după ce am analizat toate datele trimise de CS-ul navetelor.

Arka Mihail, comandor-șef al forțelor de securitate, răspunsese cu un ton milităresc, ca la sesiunile de pregătire din cadrul Aviației Terrane. Corpul său luase poziția dreptă în fața căpitanului său, consecință directă a tonului răstit.

— Asta a fost analiza CS-ului? întrebă Meyer surprins, pentru că rar i se întâmpla ca judecățile și deciziile sale să difere atât de mult de cele ale Creierului Sintetic al navei.

— Da, căpitane! răspunse din toți plămânii comandorul, astfel încât Meyer se simți obligat să adauge:

— Pe loc repaos, comandor! Suntem doar noi doi aici.

— Da, căpitane!

Răspunsese brusc și mașinal. Doar o ușoară modificare în postura corpului arăta faptul că se străduia să se relaxeze la comandă.

În spatele lui Arka Mihail, o uriașă mașină de teren coborî lent, pe șenile, din burta navei numărul 3 și porni spre exteriorul perimetrului nou delimitat ca o amenințare voalată. Căpitanul, care până atunci încercase să-și păstreze cumpătul, se răsti de-a binelea:

— Ăla e Heinz? El ce caută aici? Și lui tot CS-ul i-a spus să coboare pe planetă? De ce nu m-ați informat despre toate astea? De ce ați părăsit posturile fără acordul meu?

Meyer izbucnise într-un acces de furie pe care cu greu și-l putea stăpâni. Nici nu își putea aminti când mai fusese atât de nervos, dar își putea aminti cu precizie că nu avusese niciodată, de când preluase Queen One, vreun caz de insubordonare atât de flagrant.

— Căpitane, fu rândul lui Mihail să se mire în maniera lui rigidă, încercăm să vă contactam de câteva ore. De fapt, CS-ul ne-a informat de hotărârea logică și iminentă la câteva minute după ce ați fost teleportat. Pentru că nu s-a putut stabili contactul cu planeta, CS-ul a stabilit că riscul securității a crescut mult peste limita admisă pentru acest tip de operațiuni și a hotărât că și eu trebuie să cobor la suprafață cu o nouă echipa de securitate.

— Și Heinz? Întrebă căpitanul cu un ton ușor mai scăzut, dar tot răstit și încărcat de reproș.

— Tot CS-ul a stabilit, în urma analizei parametrilor pe care îi avea la dispoziție, că nu se poate determina cauza precisă a defectării motoarelor hiperluminice din cauza datelor insuficiente, așa că hotărârea logică și iminentă a fost suplimentarea datelor cu unele noi, de pe planetă, răspunse într-o suflare comandorul-șef al securității.

Căpitanul urmări cu privirea vehiculul de teren ce descria perimetrul zonei securizate. Lângă el, cu un aparat de înregistrare în mână, care după dimensiuni părea un scanner cu multiple funcții, plutea Markus Heinz. Din motive cunoscute numai de el, își setase costumul pe funcția de efort minim. Primul impuls al căpitanului fu acela de a se îndrepta spre inginerul său șef și de a-l certa pentru nerespectarea ordinelor. Apoi își dădu seama că nu dăduse ordine

specifice înainte de a părăsi nava, convins fiind că vor putea comunica în orice moment și că orice critică i-ar fi adus inginerului-șef acesta ar fi putut să o combată foarte ușor, folosind drept scuză hotărârile logice și iminente ale Creierului Sintetic. Deși decizia finală aparținea mereu căpitanului, se întâmpla extrem de rar ca argumentația lui să o poată combate logic pe cea a Creierului Sintetic și, mai mereu, se dovedea că judecata sa avusese o bază emoțională și nu una cognitivă, iar confruntarea era deja pierdută.

Karl simți frustrarea crescând în el ca un val și privi roată căutând pe cineva pe care să-și descarce supărarea. Văzu că toată lumea era ocupată și se îndreptă în cele din urmă spre naveta numărul 1, pentru a încerca să stabilească o legătură cu nava. Pe măsură ce mergea printre oameni, supărarea începu să i se mai domolească, iar în momentul când ajunse în cabina pilotului de pe naveta era deja uimit și dezamăgit de sine și de reacția sa.

— Lasă-mă singur! îi spuse pilotului.

— Desigur, căpitane, răspunse acesta și ieși din cabină nu tocmai fericit că este dat iar afară.

— Doctor Mitchum, te aștept în cabina pilotului de pe naveta 1.

— Ajung imediat, se auzi răspunsul în intercom.

Se lăsă pe spate și comandă scaunului pilotului să se transforme în suprafață plană. Își dădu jos costumul de protecție și rămase în uniformă. Se întinse, își trecu mâna prin păr și își impuse să se relaxeze.

— Cu ce vă pot ajuta, căpitane? se auzi vocea familiară.

— Doctore, cred că sunt și eu afectat, zise Meyer cu o voce joasă ce nu îi ascundea dezamăgirea. Orice a doborât-o pe Amira, cred că mi se întâmplă și mie.

— Ce vreți să spuneți?

— Mai devreme, m-am întâlnit cu Heinz și Mihail. Abia m-am abținut să nu fac o criză de nervi. Partea ciudată este că mi-am dat seama abia atunci când eram deja furios. Nu am simțit etapele caracteristice enervării. Abia m-am abținut să nu devin isteric. M-am simțit ca un tânăr necivilizat și total lipsit de experiență. Logic ar fi fost să încep prin a restabili comunicația. În schimb, eu am strigat la ei.

— Care... comunicație?

— Suntem deconectați de la Queen One de când am fost teleportați.

O umbră de îngrijorare trecu peste chipul doctoriței.

— Vreau părerea ta înainte de a lua o decizie. Nu vreau să mai iau hotărâri sub primul impuls. Am nevoie de obiectivitatea ta, doctore.

— Căpitane, hotărârea logică și...

— Să nu spui iminentă, izbucni Meyer, surprinzându-se și pe sine.

Cuta se adânci pe chipul doctoriței și, în timp ce vorbea, începu să îl scaneze pe căpitan fără să ceară permisiunea.

— Hotărârea logică, repeta ea apăsător, a mea și nu a vreunui Creier Sintetic, ar fi să ne întoarcem înapoi pe Queen One. Acolo, după decontaminare, voi încerca să aflu ce vă afectează. Mă refer strict la persoanele care au prezentat simptome inexplicabile și evident, câțiva dintre cei care nu au manifestat nici un fel de modificări, pentru a putea face un studiu comparativ metabolic și chimic.

— Imposibil! Nu putem să ne oprim acum! Abia am început cele mai simple observații. Mai avem milioane de lucruri de făcut. Nu putem să începem cu o pauză. Am ordine directe de la amiralul Conrad, continuă Meyer surescitat. 50 de miliarde de oameni contează pe noi și pe munca noastră.

Împinse cu mâna scannerul doctoriței și se ridică brusc să iasă din cabină, fără să își mai pună echipamentul de protecție. Spre surprinderea lui, se simți împins în jos de o forță neobișnuit de mare. Nu realizase până în acel moment că micuța doctoriță avea atâta putere. Se trezi pus cu forța pe scaunul de pe care tocmai se ridicase și care, între timp, revenise la setarea de zi, cea cu spătarul ridicat. Până să apuce să protesteze, seringă hipodermică își vărsase deja conținutul în brațul său. Dădu să se ridice, supărat de îndrăzneala doctoriței, dar se împiedică și căzu la loc. Simți cum începe să se încălzească în tot corpul și o senzație de confort și calm se răspândește încet. Îi fusese puțin frig și nu fusese conștient de asta. Se lăsă ușor pe spate, sub ochii încruntați ai Corei și lăsă senzația de relaxare să îl cuprindă. Toată tensiunea acumulată în ultimele ore părea că se îndepărtează de el ca un fum și luciditatea caracteristică tipului său de personalitate își făcea loc printre aburii nervozității. Își permise câteva clipe de relaxare, cu ochii închiși, pe măsură ce siguranța de sine și echilibrul își relatau locul firesc în conștiința sa.

Deschise ochii brusc și o privi pe Cora în ochi:

— Ce mi s-a întâmplat?

— Asta e simplu, căpitane, zise ea răsufând ușurată. Mă bucur să văd că îți revii. Ai avut un atac de panică. La fel ca ceilalți membri ai echipajului. Simptomele au fost ușor diferite, îi explică ea răbdătoare când îl văzu ridicând din sprâncene a mirare.

Meyer mai stătu întins câteva clipe, încercând să își dea seama dacă mai existau și alte acțiuni ale medicamentului în curs de instalare sau dacă acesta își făcuse deja efectul complet. În afara unui amalgam de sentimente minore ce i se perindau prin minte, dar care puteau fi controlate ușor, nu simți modificări noi ale stării sale. Se ridică, de data aceasta într-un ritm și cu un pas firesc și se îndreptă, așa cum îi dicta logica, spre panoul de comandă al navei. Se așează în scaunul pilotului. Își scufundă mâna în ecranul tridimensional și preluă comanda. Înainte de a spune Creierului Sintetic ce anume dorește, întoarse capul spre doctorița care se pregătea să plece și o întrebă:

— Tu nu pari să fii afectată? Cum reușești?

— Eu nu pot fi bolnavă în nici un mod atât timp cât am pacienți în îngrijire. Aceasta e condiționarea mea, spuse ea simplu și ieși din cabină plutind și ridicând ușor din umeri. Karl privi lung în urma ei după care dădu comanda:

— Restabilește comunicarea cu nava.

— Căpitane, legăturile de orice fel cu nava au fost complet întrerupte de 224 de minute terrane. Orice încercare de restabilire a eșuat, răspunse vocea caldă de contralto ușor a Creierului Sintetic.

— Realizează un autodiagnostic general al CS-ului navei 1.

— În urmă cu 18 minute s-a încheiat un ciclu amănunțit și complet de diagnostic. Problema nu este la nivelul navei, căpitane.

— Soluții?

— Întoarcerea la Queen One și identificarea sursei problemei.

„Mda... spune-mi ceva ce nu știu”, mormăi Meyer

— Vă rog, repetați comanda, se auzi vocea cu distanțe egale între cuvinte.

— Nu e nevoie. Ne vom întoarce în aceeași formulă ca și la sosire în 30 de minute.

— Comandă recepționată.

— Căpitane, veniți în perimetrul 1! Imediat! izbucni o voce în intercom.

— Căpitane! se auzi o nouă voce isterizată. Perimetrul 1!

Dădu buzna din cabina pilotului fără să mai îmbrace costumul de protecție, doar în uniformă. Coborî în fugă rampa navetei, gândind că i-ar fi prins bine să fie îmbrăcat, costumul putând adăuga un plus de viteză. Se certa în sinea lui pentru că nu prevăzuse această situație. Până la ieșirea din burta navetei avu timp să se întrebe și dacă nu cumva substanța care îi afectase pe toți se găsea în aerul inspirat și el tocmai își crescuse șansele unei noi crize prin accelerarea metabolismului. Cumva, varianta doctoriței cu atacul de panică nu i se părea viabilă. Sau poate era doar arogant gândindu-se că nu era așa ușor de doborât.

Dădu repede la o parte toate gândurile astea într-un gest inconștient al mâinii, ca un val îndepărtat de pe ochi în clipa când ajunse la exterior și căută în toate părțile cu privirea încercând să înțeleagă ce se întâmplase și de ce gesticulau toți. Înțelese târziu că intercomul lui era blocat pe modul individual, de aceea nu putuse să audă din vreme. Comandă în multifuncționalul mâinii deschiderea tuturor canalelor de comunicație și urechile îi explodară într-o clipă. Tresări și strigă la rândul lui în intercom:

— Liniște!

În câteva clipe vacarmul se potoli.

— Șeful securității ! se răsti iar. Ce se întâmplă?

— Căpitane! Amira Kyonu a evadat!

— Ce? Cum e posibil așa ceva? Era sedată! Eu personal i-am ancorat în cleme costumul!

În fața lui se dădură toți la o parte și îl priviră nedumeriți.

— Ce s-a mai întâmplat?

— Unde e Amira?

Câteva mâini indicară un loc la marginea teritoriului protejat. Acolo, Amira se îndrepta spre limita câmpului scut generalizat. La fel ca și el, era îmbrăcată doar în uniforma comandorilor Aviației Terrane. Doar ei doi nu aveau costumul de protecție.

Amira pășea ușor, aproape fără să atingă solul și nu se uita în urmă. Karl Meyer se uită mirat spre ea, neînțelegând cum face asta. Levitația nu era posibilă în absența costumului. Nu părea să aibă intercomul activ și nici să îi audă pe toți cei care o strigau. Nici intercomul nu putea fi complet dezactivat pentru că era un implant.

O comandă dată de un ofițer superior, în cazul acesta căpitanul, ar fi trebuit recepționată și dusă la îndeplinire surclasând ordinele purtătorului de implant, dar asta era posibil numai în cazul în care ar fi purtat costumul de protecție.

Din fiecare grup de lucru se desprinsese câte o persoană care se îndreptă spre ea, din puncte diferite. Cu soarele în ochi și fără cască de protecție, căpitanul crezu că e vorba de membri ai echipei de securitate ce se duceau, așa cum ar fi fost firesc, să o aducă înapoi. Nu mică îi fu surprinderea atunci când realizează că ei nu se grăbeau. Mai mult decât atât, păreau să aibă același ritm ca și ea.

— Comandor Arka Mihail! se răsti el în intercom. Adu-o pe Amira înapoi! Toată lumea înapoi la postul de lucru, strigă el în continuare.

Spre surprinderea lui, Arka Mihail porni spre Amira cu mâna ridicată cu patru degete. „Îi trebuie patru oameni ca să aducă unul singur înapoi?”, se miră Meyer.

„De ce a trebuit să vin eu ca să îi spun să recupereze un membru al echipajului?”, întrebările îi năvăliră puhoi în minte, toate semnale de alarmă ale reacțiilor nefirești ale membrilor echipajului.

Patru costume de protecție se desprinseseră dintr-un grup și căpitanul își dădu seama, după mersul oarecum rigid, că era grupul cu care sosise pe planetă comandorul. Încă o dată, Arka Mihail ridică mâna cu patru degete.

„Încă patru? Ce face omul ăsta?” Hotărî să nu reacționeze pripit și nu critică în intercom deciziile comandurului.

Din zona unde fuseseră depozitate cele mai multe containere se rostogoliră patru bile albe de ceramică diamantată. Accelerară până ajunseră în dreptul membrilor echipei și începură să se desfacă, transformându-se în patru roboți de securitate.

Meyer încremeni văzând desfășurarea de forțe. Toți încetaseră lucrul și priveau scena nemișcați. Meyer ar fi vrut să le vadă fețele pentru că avea senzația că visează. Atâtea decizii greșite într-un interval atât de scurt de timp nu mai văzuse niciodată. Realiză într-o secundă că pierduse controlul situației. Se hotărî să îi lase pe membrii echipei de pază să o recupereze pe Amira și apoi, în ciuda ordinelor primite de la amiralul Conrad, să îi readucă pe toți la bordul Queen One și să reinstaureze ordinea în haosul ce părea să se instaleze firesc.

Între timp, realiză că șeful securității și membrii echipei sale nu se apropiau de Amira. Oricât de repede ar fi mers spre ea, distanța dintre ei rămânea constantă.

— Comandor Mihail, ce se întâmplă? întreba el în intercom și porni cu pași repezi spre ei.

— Căpitane, nu ne putem apropia de ea.

Meyer își înăbuși o remarcă nu tocmai adecvată.

— De ce?

— Credem că este înconjurată de un câmp de forță. Nu unul cunoscut. Costumele ar fi trebuit să ne ajute să-l străbatem. Pur și simplu, nu ne putem apropia.

— Anulați-l!

— Am încercat! Nu este emanat de o forță recognoscibilă. Nu știm ce îl generează, continuă șeful securității evident nervos și contrariat. Numai ei se pot apropia de ea!

Meyer se uita șocat cum cei cinci membri ai echipelor de cercetare trecură prin câmpul de forță, prin dreptul soldaților blocați în acesta și înaintară în același ritm constant spre Amira Kyonu fără să fie împiedicați în vreun fel. Aceasta trecuse deja de spațiul protejat de câmpul-scut-generalizat și se îndepărtase câteva sute de metri, fără să întoarcă măcar o dată capul, continuându-și absentă plutirea spre orizont.

— Opreți-i! strigă căpitanul, parcă desprins din transă. Deodată își aduse aminte de Markus Heinz și aparatul său de analiză.

— Inginer-șef, ce se întâmplă?

Markus se desprinse de lângă vehiculul de teren pe care îl flancase mai devreme și pluti pe modul rapid și cu ochii pe ecran pe direcția căpitanului.

— Domnule, aproape toți parametrii de analiză sunt dați peste cap. Din câte pot observa pe moment, aceste tipuri de radiații nu ar putea coexista. CS-ul stochează aceste informații pentru analiza

ulterioară. Acum am fost informat că, din punct de vedere științific, datele introduse sunt complet eronate. Nu au nici o legătură cu parametrii fizici ai ecuațiilor noastre.

Făcu o pauză de respirat. Nici el nu își amintea când vorbise ultima oară așa de mult, repede, dar, mai ales, panicat. Puține lucruri îl mirau sau înspăimântau pe inteligentul inginer ce trăia convins fiind că orice fenomen, de orice natură, are la bază o ecuație chimico-fizico-matematică.

Între timp, alți soldați care încercaseră să îi oprească pe oamenii de știință erau blocați în câmpul de forță invizibil.

Karl Meyer privea scena încruntat și total depășit. Deschise intercomul pe modul general și auzi strigătele disperate ale celor care voiau să-și convingă colegii să se întoarcă. Era blocat pentru prima oară în viața lui. Și tot pentru prima oară simțea nevoia unui sprijin. Sprijinul Amirei. Nu avea de gând să lase pe nimeni să îi vadă slăbiciunile, dar o simțea îndepărtându-se și luând cu ea parte din forța lui interioară.

Conștientizarea propriei slăbiciuni mai ușură un pic presiunea psihică ce îl apăsa și strigă în intercom să fie auzit de toată lumea:

— Comandor Mihail, folosește orice metodă potrivită pentru a ne recupera oamenii!

— Înțeleș, căpitane!

Lângă el, Markus Heinz tresări. Inginerul era o ființă rațională până la ultimul fir de păr și, conform rezultatelor obținute la testele psihologice, nimic nu l-ar fi putut determina să accepte folosirea forței fizice. Cu toate acestea, Markus nu zise nimic și rămase și el spectator neputincios.

— Vom folosi arme paralizante în primă fază, anunță comandorul Mihail.

Oamenii securității își aleseră fiecare câte o persoană și îndreptară armele spre ea. Ca la un semn, fasciculul luminos al radiației paralizante izbucni din șase surse diferite și se izbi de câmpul de forță ricoșând sub unghiuri ciudate. Se opriră toți.

— Căpitane, cer permisiunea să dezactivăm câmpul-scut. E posibilă o interferență.

Karl Meyer trecu palma peste Multifuncționalul Personal implantat pe mâna dominantă și rosti o comandă scurtă. Reverberația alburie a câmpului-scut-generalizat străluci mai tare o clipă apoi dispăru complet.

— Foc de voie, raze P! se auzi imediat comanda lui Arka Mihail.

Cei șase soldați reluară tirul asupra țintelor pe care continuaseră să le urmărească pentru a menține constantă distanța. Fasciculele paralizante fură iar deviate, dar sub alte unghiuri, mai mici.

— Din nou!

De data aceasta, toate fasciculele luminoase își atinseră ținta și fură deviate pe traseul identic, dar opus, adică își loviră în plin țintașii care se prăbușiră imediat la pământ. Strigăte stupefiate se auziră de peste tot în comunicații și se repeziră cu toții să își ajute colegii căzuți.

Între timp, costumele protectoare ale celor șase soldați înregistraseră schimbarea stării fiziologice a purtătorilor și se transformaseră în țărni plutitoare. Primii ajunseră la ei câțiva colegi din echipele de securitate. Aceștia apucară imediat de mânecile costumelor și începură să le împingă spre navete.

Nu era nevoie să fii neuropsihiatru ca să înțelegi semnificația strigătelor de teroare și panică ce se auzeau peste tot în intercom.

Karl Meyer, cu ochii încă lipiți de orizont, unde cei șase membri ai echipajului său se vedeau din ce în ce mai mici, tăie comunicațiile tuturor și vorbe astfel încât să fie auzit de toată lumea:

— Ne întoarcem pe Queen One în aceeași formulă în care am sosit! Toți! adăugă el fără drept de apel. Reactivați câmpul scut generalizat și lăsați aici toate echipamentele și corturile instalate. Să aibă toate protecțiile individuale activate. Meyer terminat.

Se întoarse spre naveta numărul 1 cu umerii ușor aplecați, dar încercând să își mascheze consternarea și neputința.

Amira își continuă mersul lin de-a lungul platoului terestru. Solul era moale, cald și prăfos, iar în aer stăruia un iz ușor parfumat.

Era vag conștientă de prezența colegilor care o urmau, dar numai datorită sunetelor ușoare ce se auzeau în răstimpuri. Nu îi simțea în conștiința sa. Era liberă, îi era cald și bine, nu o durea nimic, aproape nu își simțea corpul și, pentru prima oară în viață, se simțea singură și nelegată de oameni. Pe fundalul conștiinței ei se plimba ideea că ar trebui să fie oarecum speriată, poate chiar îngrozită. În realitate, se simțea plutind eliberată și nu încerca să-și înțeleagă în profunzime sentimentele.

Era sigură doar de un singur lucru: aici trebuia să fie și nicăieri în altă parte. Asta îi dădea o senzație de satisfacție. Și ei la fel. Cei care o urmau. Aici era locul lor. O urmau ca niște umbre palpabile ale conștiinței ce lăsau semne pe pământ, dar nu și în mintea ei.

După o vreme, solul începu să urce și apărură dealuri mici, povârnișuri și coline. Culoarea era... caldă, în zeci de nuanțe de portocaliu și verde. Asimila fără mirare frumusețea stranie din jurul ei și fără să se extazieze. O adăuga ca pe un plus natural al calmului planetar.

După o vreme, Amira simți nevoia să se așeze. Alese un loc ce semăna cu o peșteră terestră săpată în coasta unui deal, dar nu intră să exploreze, ci se așeză la gura ei, rezemată de un perete. Roca era calduță și nu se simțea dură la atingere. Nu se miră nici de data asta, ci absorbi informația fără efort și fără nuanțe, semiabsentă din realitate,

savurând în continuare liniștea completă și odihna mentală de care se bucura pentru prima oară în viață.

Ceilalți cinci humanoizi o ajunseră din urmă, în ritmul lor, în câteva minute. Se așezară tăcuți și ușor obosiți pe lângă intrarea în peșteră. Nu într-o ordine anume, ci la întâmplare, fără grade sau funcții, doar căutând umbră. Priveau absenți în zare. Nu se zărea în ei nici o urmă a ființelor anxioase ce părăsiseră nava cu câteva ore în urmă. Nu așteptau nimic și nu voiau nimic.

Amira privi spre ei curioasă, chiar se gândi o clipă că îi păreau o specie complet nouă, bucuroasă în același timp că le vedea numai exteriorul și nu trebuia să se obosească ducându-le în spate, în fiecare clipă a vieții ei, conștiințele. Făcu un semn ușor cu mâna de-a lungul piciorului, apoi a mâinii stângi. Cei care se uitau spre ea începură să înțeleagă. Mințile lor adormite percepură cumva semnalul dat de ea și înțelesesă că aici nu aveau nevoie de costume. Erau în siguranță. Începură să se dezbrace, încet, cu mișcări ce păreau în reluare. Abandonară echipamentele de protecție.

Amira păru mulțumită și se ridică. Își continuă drumul. După un timp ce ar fi putut părea destul de lung, formele de relief deveniră din ce în ce mai complicate, urmând forme și structuri ce sfidau gravitația. După o vreme, chiar și paleta de culori se îmbogăți începând să semene întrucâtva cu cea a naturii din Perioada de Aur a Pământului. Formele crescuseră în dimensiuni, se complicară, cei șase humanoizi ajungând niște creaturi minuscule ce păreau să se strecoare printre uriași colorați, diformi, mutanți și totuși cu întâmplătoare structuri pseudogeometrice aruncate aiurea în dezordinea de nuanțe și forme. Nu întâlneură viață. Doar relieful într-o inimaginabilă diversitate de rocă, structură și culoare.

Lumina începu să scadă în intensitate. Continuă traseul până la o peșteră uriașă la baza unui munte. Era unicul loc de trecere. Drumul nu putea continua în nici o altă direcție. De data acesta intrară în peșteră, cu mersul lor de somnambuli fără țință, speranță sau dorință.

Nu departe de intrare, de-a lungul pereților modelați cu forme blânde de aceeași mână universală, din aceeași materie pseudoorganică și atotstăpânitoare, cavități ovoidale ca niște leagăne ce își așteptau pruncii fuseseră sculptate în roca moale, gălbuie și caldă. Își aleseră fiecare câte una, se întinseră în culcușul firesc și adormiră. Amira trecu pe la fiecare și mângâie ușor marginea de piatră ca o mamă ce își învelea seara copiii. Aceasta începu să crească în strat subțire, formând uriașe cocoane semitransparente peste cei cinci humanoizi.

Karl Meyer intră singur în celula de decontaminare albă, excesiv de luminoasă din cauza multiplelor radiații dezinfectante și trist de goală, cu pereți făcuți din materiale impermeabile microbiologic și câmp de forță opac. E drept că nici ceilalți nu se înghesuiseră să îi țină companie după ce îl văzuseră cât de obosit și supărat arăta, deși el credea că făcuse eforturi să nu se dea de gol.

Se dezbracă fără grabă, obosit și cu un aer imperceptibil de resemnare, și se așază pe unicul scaun din încăpere. Nu era nevoie de mobilier sau de vreun echipament special. Beneficiarul camerei de decontaminare își putea crea singur orice obiect cu ajutorul funcției de

conversie organică integrată MP-ului individual. De asemenea, camera era dotată și cu un convertor de capacitate superioară pentru a putea crea obiecte de mari dimensiuni în cazul prezenței unui număr mai mare de pacienți. Fiecare membru al echipajului avea la dispoziție o cantitate standard de materie organică pentru orice tip de conversie.

Își trecu obosit mâna prin păr, încercând să stabilească în minte o ordine a priorităților. Își dădu seama că e nemâncat și că puterea sa de concentrare este afectată de somnolență și de o scădere a resurselor de energie. Avea un program strict de nutriție și hidratare pe care îl ignorase cu perseverență.

Toți membrii echipajului beneficiau de această monitorizare riguroasă a parametrilor fiziologici, spre deosebire de cei mai mulți oameni. Asta nu pentru că programul nu ar fi fost accesibil tuturor, ci pentru că numai persoane cu statutul lor își puteau permite respectarea cu precizie a etapelor impuse și puteau corecta deficiențele metabolice prin aportul de nutrimente de înaltă calitate. Convertoarele organice accesibile populației de rând erau capabile să sintetizeze moleculele simple, necesare și suficiente supraviețuirii, dar cantitatea netă de materie organică pusă la dispoziția individului simplu era restricționată drastic.

MP-ul îi amintise la intervale regulate de nevoile lui metabolice, dar el îl ignorase. De asemenea, programul de odihnă era perfect reglementat și adaptat nevoilor sale și direct proporțional cu efortul zilnic depus. În realitate, pierduse noțiunea timpului și nu își amintea când mâncase sau dormise ultima oară. „Într-o singură zi, tot echilibrul s-a dus naibii”, gândi el fără patos. Era prea dezumflat ca să se mai înfurie.

Echipamentul personal fusese dematerializat între timp, împreună cu toate buzunarele pline de medicamente. „E mai bine așa”, gândi pentru o clipă. „Poate și acelea erau contaminate”. Își trecu mâna peste pelicula de pe suprafața pielii ce comanda MP-ul și ceru un pupitru de comandă, comprimate energetice pentru patru ore și apă.

În mijlocul încăperii, CS-ul prelua circuitul comenzilor și, cu ajutorul convertorului de masă mare, îi materializă un pupitru de comandă și coordonare similar celui din biroul său, cu toți senzorii încorporați. Materializă și o masă mică pe care se aflau, într-un recipient etanș, cinci comprimate masticabile și o sticlă plină cu apă la zece grade, așa cum îi plăcea lui. Aruncă în gura prima pastilă și o ronțăi pe îndelete, ca pe mâncarea adevărată. Aroma plăcută îl făcu să se relaxeze pentru câteva clipe. Nu era obișnuit să nu mănânce la timp și uitase că foamea îl face să fie irascibil. Doar câteva clipe își îngădui să se gândească la nevoile personale. Scutură din cap și omul responsabil din el se trezi imediat și se întoarse la lucru sub stimularea directă a motivației autoinduse și a unui energizant cu aromă de căpșuni.

În clipa în care degetele se scufundară în fluidul receptor tridimensional, holograma mică și roșie a șefei comunicațiilor, Costa Bedanis, îi sări în ochi, făcându-l să clipească repede.

— Căpitane, vă rog să mă contactați de îndată ce citiți acest mesaj! Canal privat!

„Ce s-o mai fi întâmplat?”, mormăi Karl, fără să se grăbească să o contacteze. Era convins că era încă vreo banalitate organizatorică. Față de dispariția a șase membri ai echipajului chiar de sub ochii lor și căderea comunicațiilor, orice s-ar fi întâmplat putea aștepta. Își permise încă o clipă de meditație. Nu înțelegea ce se întâmplă și nu știa de ce.

Atunci când toți parametrii fizico-chimici și logici dădeau valori eronate, i-ar fi prins bine să se sfătuiască cu cineva, dar Amira nu era alături de el.

Zâmbi de îndată ce soluția îi răsări în minte. Îi fusese mereu ca un tată, unul foarte sever, desigur, dar singurul care îi fusese apropiat întreaga viață.

— Computer, transmisiune către Terra, canal privat, destinația MP-ul amiralului Joseph Conrad!

— Realizarea unei conexiuni optime este în desfășurare, anunță CS-ul.

Nu putea comunica direct cu Amiralul peste jumătate de galaxie, dar putea trimite un mesaj pe lungimea de undă a MP-ului său și putea să se bucure de un sfat chiar peste câteva zile.

Între timp, camera se umpluse de mirosul diferiților dezinfectanți. Karl strâmbă din nas, dar aruncă în gură ultimele două comprimate și își termină porția de apă precis calculată pentru greutatea, vârsta și rata lui metabolică.

— Conexiunea cu MP-ul amiralului nu a putut fi realizată.

— Cum? întrebă Karl surprins. Au căzut de tot transmisiunile?

— MP-ul Amiralului Joseph Conrad nu este activ.

Karl primi vestea ca un pumn în plex. „Nu se poate așa ceva”, gemu el.

— Doriți să reîncerc stabilirea conexiunii? întrebă CS-ul.

— Da, imediat! se răsti el. Deodată înțelese și schimbă comanda.

— Fă-mi legătura cu șefa comunicațiilor.

Miniholograma Costei Bedanis pluti aproape instantaneu peste pupitrul lui, dezvăluind o femeie frumoasă și suplă, cu păr în patru nuanțe, aranjate artistic într-o formă complicată ce scotea în evidență jocul de culori.

— Căpitane, mă tem că nu am vești bune, începu ea fără să lase timp pentru schimbul frazelor de protocol.

— Nu ești singura, răspunse el încordat și cu o duritate adăugată în voce, menită să îi ascundă tulburarea. Tu prima!

— Căpitane, amiralul Joseph Conrad a dispărut la două zile după plecarea noastră. Cel puțin, atunci a fost găsit implantul său. Nu sunt urme concludente de folosire a forței. Nu se știe dacă era sau nu în viață în momentul în care i-a fost extras. Aceasta e ultima veste ajunsă de pe Terra înaintea căderii comunicațiilor.

Karl clipi des, fără să spună un cuvânt, părând să asimileze încet informația. Își trecu din nou mâna prin părul scurt și negru, așa cum făcea când se simțea tulburat. Mulțumi cu o scurtă înclinare a capului și închise dialogul.

Știrea veni ca un duș rece pentru conștiința sa. Își dădu seama că singura persoană pe care se putea baza mereu cu adevărat era el însuși. Se îmbărbătă singur, verifică timpul rămas din programul de decontaminare și își comandă un rând de haine. În subconștientul lui, absența amiralului era un gest de trădare personală. Fix acum își găsisese să dispară, tocmai când avea mai mare nevoie de el. Trecu mâna peste MP și anunță în intercom:

— În zece minute, toți șefii de departamente să fie prezenți în sala de ședință.

Ieși din cameră cu pas hotărât.

— Înțelegeți cu toții gravitatea evenimentelor petrecute acum câteva ore pe planetă, se adresează fără nici un fel de introducere tuturor celor convocați.

Se îndreaptă spre convertorul organic și ceru 500 mililitri de soluție energizantă la zece grade. Din obișnuință, își spusese în gând că trebuie să verifice în ce procent își atinsese necesarul hidroelectrolitic pentru ziua respectivă. De ce îi era sete mereu. Și în ce zi se afla, după calendarul Terrei, și cât timp trecuse din momentul în care Queen One ajunsese pe orbita Omega. Se hotărâse ca momentul asolizării să fie considerat Ora Zero a noii planete. Oricum, festivismele trebuiau să mai aștepte.

Alungă gândurile fugare pe gât împreună cu apa rece și își continuă ideea.

— Ele dovedesc faptul că suntem mult mai puțin pregătiți decât ne-am fi așteptat. Vreau să ne adunăm puterile și să găsim soluții pentru tot ce ne așteaptă acolo. Chiar dacă primul pas nu a fost cel așteptat, sunt convins că vom găsi resursele umane și cognitive pentru a înțelege și pentru a ne adapta la noul nostru cămin. Asta chiar dacă trebuie să rescriem toate legile fizicii. Nu cred că trebuie să vă reamintesc importanța misiunii noastre.

Karl recita cu tărie în glas discursul improvizat în sala de decontaminare. Se surprinse pe sine când realizează că o parte dintre cuvinte fuseseră folosite de Amiralul Joseph Conrad la plecarea lor de pe Terra.

Pentru a nu i se vedea tulburarea, se întoarse pentru o clipă cu fața spre câmpul energetic ce proteja amestecul de materiale ce îi separa de vidul cosmic.

„Nu mi-am imaginat că mă va afecta așa de tare”, cugetă îndurerat. Își dorea să fie mai detașat, pentru a se putea concentra mai bine la ceea ce i se întâmpla în aceste clipe. Scutură din cap și se întoarse spre zecile de ochi ce îl așteptau în tăcere.

Cei mai mulți dintre ei, cei care nu fuseseră martori, erau și ei evident afectați de plecarea inexplicabilă a colegilor lor, dar nici pe departe atât de puternic precum cei care fuseseră martori vizuali ai evenimentelor.

Privindu-i, Karl începu să se simtă mai bine. Faptul că avea în jurul său atâția oameni capabili și inteligenți care să contribuie la reușita expediției, precum și accesul la niște resurse tehnologice incredibile, creațiile omenirii din ultimul mileniu de dezvoltare tehnologică, îi sporiră încrederea.

— Aștept sugestii și părerile voastre, se concentrează el asupra grupului.

— Căpitane, este evident că primul lucru ce trebuie făcut este să îi aducem înapoi pe toți șase, începem Arka Mihail, al doilea la comanda navei. Din punct de vedere al securității, am evaluat un risc acceptabil în cazul teleportării. După ce recoltăm de la ei toate informațiile posibile, vom ști cum să preîntâmpinăm asemenea evenimente.

— Ce se va întâmpla cu neuropsihiatrul nostru? întrebă Karl cu privirea întoarsă spre micuța doctoriță Cora Mitchum.

— Căpitane, cred că mă voi descurca eu cu ea la întoarcerea pe navă. Ca și tine, toate persoanele care au coborât pe planetă au trecut prin același ciclu de decontaminare la întoarcerea pe navă. Până acum, nu am găsit nici un fel de reminiscențe ale simptomelor

manifestate acolo. Nici măcar la cei care au avut nevoie de ajutor medicamentos pentru a se adapta.

— În ce stadiu se găsesc resursele noastre de energie?

— Suntem în permanență la 100%, cu fluctuații sub 10^{-6} , tururi fără pauze inginerul-șef al resurselor energetice, Robin Slater.

Pasiunea acestuia pentru detalii îl adusesese de multe ori în mijlocul diferitelor conversații amuzante între membrii echipajului, dar, în acest moment, precizia lui i se părea lui Karl de-a dreptul reconfortantă. Părea că e singurul de pe navă care știe exact ce face, spre deosebire de restul care bâjbâie parcă printre informații, aproximări și necunoscute.

Cu toții fuseseră antrenați să gândească precis și logic până la extrem tocmai pentru a preveni erorile umane emoționale. Prima confruntare cu planeta pe care sperau să o terraformeze fusese un amalgam de erori umane și incongruențe fizice și matematice.

— Care este starea motoarelor hiperluminice, domnule inginer-șef?

I se adresase brusc lui Markus Heinz, și nu fără o oarecare doză de răutate ascunsă în exprimarea ceremonioasă și în privirea încruntată. Era supărat că nu fusese găsită nici o explicație plauzibilă pentru faptul că nu funcționau motoarele hiperluminice și că inginerul său șef, cel mai luminat creier al planetei în acest domeniu, îl privea neputincios. Obișnuit să anticipeze și să extrapoleze la scară largă, Karl se temea, fără să spună nimănui, desigur, că există un risc minim de a fi nevoiți să fugă chiar și prin spațiu, nu numai de pe planetă. Temporar, evident. Dar exista totuși și această posibilitate infimă. Și el era antrenat să o ia în calcul.

— După ședința de decontaminare, am introdus datele pe care am reușit să le adun de pe Omega în memoria Creierului Sintetic al navei, căpitane, răspunse acesta, ascunzând la rândul său un răspuns acid în umbra celui mai rece ton.

Era modul său de a atrage atenția asupra faptului că nu are nimeni motive să se îndoiască de competența sa și nici de a fi chemat în ședință pentru asta. Markus Heinz ura ședințele și iubea știința și logica.

— Am programat CS-ul să facă o proiecție utopică a datelor inserate, continuă el. Iar acum așteptăm.

— De ce este nevoie de o proiecție utopică? îl întrerupse mirat Robin Slater, inginer și el.

— Pentru că toate datele recoltate sunt niște... anomalii științifice, conform primelor concluzii ale CS-ului. Nu sunt consecințe logice ale legilor fizico-chimice după care funcționăm noi, iar programul de analiză cere să nu îi dau informații false.

— Interesant, murmură Slater.

— În concluzie, până la sosirea rezultatelor analizelor și extrapolărilor, laboratorul medical să fie pregătit pentru teleportarea colegilor noștri. Domnule Kang, păstrăm legătura. Vom relua toate aceste discuții după reîntregirea echipei și după ce adunăm mai multe informații. Liberi.

— Înțeles, căpitane.

Inginerul-șef al sistemelor transportoare își înclină capul în semn de recepționare a mesajului și se ridică împreună cu ceilalți pentru a se deplasa către sala teleportorului. El era unul dintre cele mai sugestive exemplare umane ale noilor humanoizi. Avea un gât lung și subțire; corpul său lung și deșirat părea că primise toată viața numai

comprimate nutriționale. În mare parte așa se întâmplase, pentru că Relis Kang se născuse într-o familie extrem de săracă și fusese extras din mijlocul ei la patru ani, după ce trecuse cu rezultate surprinzătoare testele mentale specifice vârstei. Relis Kang fusese un accident genetic în sensul cel mai clasic al termenului. Părinții lui dispuseseră întotdeauna de resurse limitate și nu putuseră apela la beneficiile medicale ale geneticii moderne în scopul obținerii unei proenituri deosebite. De asemenea, însușirile extraordinare ale fătului conceput de ei le aduseseră iertarea autorităților față de nebunia de a da naștere fără acordul SeCom-ului. Câteodată natura mai făcea cadouri și celor mai puțin norocoși.

Karl Meyer părăsi sala de ședințe și se îndreptă spre puntea navei. MP-ul îi trimitea iarăși semnale că programul de lucru fusese depășit și rezervele personale de energie erau consumate în exces. Cu alte cuvinte, avea mare nevoie să doarmă. Medicamentele energetice își făceau efectul prin epuizarea rezervelor de glucoză ale creierului, ceea ce ar fi dus la dereglarea metabolismului neurologic individual. .. „cum ar fi spus Amira”.

Scutură din cap, așa cum făcea de câte ori voia să își alunge gândurile care nu îi plăceau. „Nu gândi despre ea la trecut”, se certă singur și intră pe puntea navei încruntat, mesaj ce nu trecu neobservat de către toți cei aflați deja acolo. Fără să își dea seama, starea lui de spirit îi afecta pe toți. Din el își absorbeau încrederea și motivația în momentele dificile, iar asta făcea ca situația să fie și mai apăsătoare pentru el.

Se așază la pupitrul principal de comandă unde se centralizau toate informațiile Creierului Sintetic despre misiunile aflate în desfășurare.

— Domnule Kang, suntem pregătiți pentru teleportare?

— Căpitane, am reușit să detectez semnalele a cinci dintre membrii echipajului.

— Îți lipsește amprenta biologică a Amirei? Întrebă Karl, fără vreo urmă de îndoială că neuropsihiatrul era cea cu problema.

— Corect! răspunse mirat inginerul. De unde știați?

— Continuă cu teleportarea pornind de la informațiile precise pe care le ai, răspunse Karl, părând să nu fi auzit întrebarea.

„Oare ce se întâmplă cu ea?“, îl sfredeli dureros un gând. Amira fusese cea mai afectată din primul moment. „Hipersensibilitatea aia a ei nenorocită“, înjură el în gând.

— Îi vei teleporta direct în camerele de decontaminare din cadrul laboratorului numărul 4. Doctorița Mitchum îi așteaptă.

— Înțeles, căpitane. În câteva minute, distorsiunile din jurul semnalelor lor vor fi eliminate și vor fi la bord. CS-ul nu a transmis nici un fel de erori.

— Recepționat! Voi fi în laboratorul medical.

Se ridică brusc și porni spre puntea superioară pe jos. Săgețile luminoase ce indicau drumul se aprindeau în calea lui ca într-un monoton joc de culori. Parcurse pe jos o parte din drum ca să aibă timp să se gândească ce să le spună celor cinci, dar mai ales Amirei, dacă reușeau să o recupereze. Să încerce să nu îi sperie pentru început astfel încât revenirea lor să fie completă.

— Căpitane! auzi strigând în intercom vocea doctoriței, de obicei atât de calmă.

Depășise zona lifturilor tridimensionale așa că o luă la fugă spre puntea superioară. După câteva sute de metri se simți obosit și începu să gâfâie. Băgă mâna în buzunar după un accelerator metabolic,

dar nu găsi nimic. Schimbase echipamentul și uitase să se aprovizioneze. Ajunse găfâind la ușa laboratorului 4 care se topi în fața sa. Rămase blocat la intrare, cu o mână sprijinită de marginea tubului ce emitea câmpul de forță. În holul care unea camerele de decontaminare ce fuseseră dispuse, în mod evident și necesar la intrare, trei medici se uitau lung la echipamentele complete, dar goale ce aparținuseră cândva colegilor lor, iar acum stăteau la decontaminat, fiecare în câte un cubiculum steril. Mitchum își ridică mirată privirea spre el apoi, fără să zică nimic, veni aproape și îi puse o mică mască pe față. Karl inspiră adânc de câteva ori și simți cum suflul i se reglează treptat.

Nu avea nevoie de mai mult ca să înțeleagă ce se întâmplase.

— Domnule Kang! Ce îți afișează CS-ul?

— Transportul matricelor biologice corespunzătoare celor cinci semnale identificabile au fost teleportate în proporție de 100%.

— Mda... numai matricele, mormăi Cora, fără să încerce să își ascundă îngrijorarea de pe chip.

— Am folosit semnalele emise de cristalele gel-sint încorporate costumelor de protecție pentru că erau cele mai puternice și mai clare, doctor Mitchum, se scuză comandorul.

— Raționamentul tău a fost corect, șef Kang, nu trebuie să te justifici. Nu aveai de unde ști că s-au dezbrăcat, expunându-se în felul acesta.

— Ce informații ai despre Amira Kyonu? interveni căpitanul.

— Matricea ei biologică nu este prezentă pe planetă.

— Asta e logic, pentru că echipamentul ei a rămas în navetă și s-a întors odată cu noi, interveni doctorița.

— Am fost informat între timp, așa că am extins căutările, preciză Kang. Nu există nici un fel de semnal. În schimb, am găsit urmele slabe ale radiațiilor emise de MP-urile standard concentrate într-o anumită zonă. Dar am prea puține informații ca să încerc teleportarea.

— Nu este cazul, șef Kang. Doctor Mitchum, pregătește-mi un echipament complet și șase de rezervă la bordul navetei numărul 3, spuse căpitanul și ieși grăbit din laboratorul medical continuând să dea comenzi în intercom.

— Comandor Arka, ia câți oameni crezi că ai nevoie plus material suplimentar și ne întâlnim în hangarul navetelor. Mergem să îi recuperăm. Teleportarea a eșuat.

— Înțeles, căpitane! Cinci minute, hangarul navetelor, se auzi vocea repezită a comandantului-șef al securității.

Își îndreptă pașii către primul ascensor tridimensional. Hangarul navetelor se afla în burta navei mamă, spre partea inferioară a uriașei creații și drumul era destul de lung. Se gândi pentru o clipă să se teleporteze până acolo, dar recenta experiență a Amirei îl făcu să se răzgândească și să evite acest mod de deplasare fără costumul de protecție pentru o vreme. Cel puțin până se linișteau lucrurile, adică aflau cauzele logice ale tuturor disparițiilor și defecțiunilor.

Intră grăbit în lift și se sprijini gâfâind, pentru a doua oară în acea zi, de perete. Își dădu seama că rezervele personale de energie erau aproape gata, dar nici prin gând nu îi trecu să renunțe. Se gândi aproape cu lăcomie la proviziile de medicamente ce se găseau în dotarea standard a oricărei navete.

MP-ul îi vibra destul de des la mână ceea ce însemna că avea multe mesaje sau avertizări în așteptare. Trase aer adânc în piept și se

calmă forțat. Hotărî să le verifice pe drum. Avea suficient timp să le rezolve, dar și să își refacă forțele. Dar, mai ales, avea nevoie de timp de gândire și de o perspectivă calmă, din exterior, a situației în care se aflau. Aveau multe soluții tehnice pentru o multitudine de posibile structuri chimice ale solului sau pentru diferite concentrații ale apei în sol. Dar pentru oameni care plecau înconjurați de tăcere și de câmpuri de forță fără o sursă precisă pe o planetă nelocuită, ei bine, pentru asta nu aveau soluții tehnice. Nu încă. Dar va căuta și va găsi o rezolvare pentru toate. Numai să reușească să se odihnească. Și să găsească o teorie științifică validă pe baza căreia să poată lua decizii. Gândurile i se rostogoleau.

Echipa de securitate se afla deja în hangarul navetelor în momentul în care ajunse acolo. Intră cu pași repeziți, nu le adresă nici un cuvânt, doar făcu un semn cu mâna și ei îl urmară fără o vorbă. Nu era cazul ca ei să vadă cât de obosit era. Se echipară în tăcere. Patru soldați, alții decât cei din prima tură, comandorul-șef al securității, căpitanul și pilotul. Și armamentul necesar.

În clipa în care începură îmbarcarea, ușa enormă a hangarului ce fusese închisă în vederea decolării scoase sunetul cunoscut al depresurizării siguranțelor etanșe și se ridică spre tavan. Câmpul de forță clipi și el a stingere și Karl putu să îi vadă pe Cora Mitchum, Valeris Mathy, Ancona Bauter și Marius Kopecky îndreptându-se spre navetă. De aceea întârziase doctorița. Își adunase o echipă proprie. Se echipaseră în cabinele individuale fără să ceară permisiunea, dorind să fie de folos. Căpitanul o aprobă cu o scurtă înclinare a capului.

Decolară fără să comunice prea mult. Vorbele nu își aveau rostul.

Karl își programă MP-ul să îl trezească după câteva ore. Încercă să se relaxeze în costumul uriaș, după care dădu comanda vocală și aerul din cască fu îmbogățit cu somnifer, iar el adormi imediat.

Amira plescăi ușor și își simți buzele uscate. Ar mai fi dormit, dar își dădea seama că îi este într-adevăr sete și trebuie să se trezească să bea apă. Puse mâinile pe marginea patului și se ridică în șezut. Deschise ochii și imaginea străină puse încet stăpânire pe ea. Se uită la mâinile ei și sări grăbită de pe roca moale ce îi ținuse loc de pat. Se dădu un pas în spate cu mâna la gură. Apoi începu să își amintească visul și să își caute oamenii cu o privire în care deja se așternea panica.

Se întoarse spre zonele unde adormiseră ei. Nu se putea observa nimic special, în afara unor proeminente late de câțiva metri și înalte de aproape un metru, cinci la număr și oarecum simetrice. Roca ce le învelea era mai deschisă la culoare, aproape luminoasă. Panica își înfipse de-a binelea colții în mintea ei. Se repezi spre perete și începu să împingă cu mâinile în rocă. Nimic nu se întâmplă. Materia ce părea să intre în alcătuirea întregii peșteri era de obicei moale la atingere. Coloanele păreau însă indestructibile. Izbi cu pumnii în disperare până când durerea din mâini o făcu să se oprească. Gheara spaimei îi strânse spasmodic stomacul. Se prăbuși plângând cu sughițuri și țipând isteric. Tocmai realizase că nu le percepe conștiințele, că nu percepe nici o altă conștiință în apropierea ei, că este singură pe o altă planetă!

Zăcu o vreme pe jos, ținându-se în brațe în poziție fetală și încercând să țină sub control toate gândurile negre ce năvăliseră dintr-odată. Nici nu voia să încerce să se gândească de ce nu veniseră încă după ea. Îi era groază să accepte ideea că nu poate fi găsită pentru că i s-a stricat multifuncționalul personal. Implantul acela mititel era viața și salvarea ei. Își mângâie inconștient mâna, în timp ce se ținea în brațe

ca un copil și se legăna spasmodic. De el depindea ce putea mânca, unde putea fi găsită. El o identifica în cele 50 de miliarde de oameni. Icnii dureros și se chirci și mai tare, monstruoasa idee a singurătății și a morții departe de specia ei înțepând-o din toate părțile. Mai rămase pe jos o vreme, plângând și legănându-se inconștient, până când durerea mult mai apropiată a membrelor o determină să încerce să preia controlul. Mecanismul de alarmă atavic al speciei umane își făcu treaba și o ridică pe Amira.

Neuropsihiatrul își pipăi brațul, dar MP-ul zăcea inert și nu răspundea impulsurilor nervoase. Încercă să refacă drumul până acolo și își aminti momentul în care renunțaseră la echipament. Căută prin buzunare, dar nu găsi nici un obiect contondent. Hotărî să se întoarcă să recupereze costumele de protecție și să folosească laserul din dotarea acestora pentru a-și elibera colegii.

Căută din priviri ieșirea din peșteră și văzu, nu departe de locul unde se afla ea, un culoar ce îi părea cunoscut. Drumul pe unde intraseră. Porni grăbită și începu să caute repere în amintirile sale, și așa destul de șterse, ale drumului către prima oprire. Formele uriașe de relief ce o întâmpinară la ieșire o intimidară prin masivitate și colorit. Începu totuși să recunoască unele zone pe unde trecuse, mai mult mergând cu spatele decât cu fața.

După o vreme, setea deveni chinuitoare. Continuă să meargă fără pauză, sperând să își găsească salvarea cât mai repede cu ajutorul echipamentelor de protecție unde avea tot ce era necesar pentru a supraviețui o lună. Făcu mental și calculul pentru celelalte cinci echipamente. Cât ar ține-o ele în viață?! Se chirci aproape imediat de durere emoțională când își dădu seama că deja renunțase în subconștient la viețile colegilor ei. Avea să se întoarcă să încerce să îi

salveze, dar numai pentru că așa îi dicta rațiunea. Nu mai simțea că mai există cineva de salvat.

Picioarele începură foarte repede să o doară. Stomacul o ustura de foame. Odată la câteva minute, ducea din nou mâinile spre buzunare în speranța că va găsi vreun comprimat nutrițional uitat pe acolo. Doar setea o chinuia mai tare decât oboseala și foamea. Nu își amintea să fi mers vreodată atât de mult pe jos. Banda de alergare din sălile-simulatoare nu era nici pe departe atât de obositoare și cu siguranță nu avea atâtea sinuozități. Nu avea la dispoziție nici discurile antigravitaționale care să o ajute să leviteze în deplasare. Întregul ei corp era o imensă zonă dureroasă și nu își putea imagina viața fără MP-ul ei. Fără milioanele de amintiri stocate în el. Singura protecție era costumul standard de comandor al Aviației Terrane, făcut dintr-un material ce funcționa ca o a doua piele. El o ajuta la menținerea homeotermiei. Nu credea că ar fi putut rezista să facă drumul prin frig.

Nici nu știa dacă e zi sau noapte, cât dormise sau dacă merge în direcția bună. Îi era prea groază să se oprească. Nu era sigură dacă lumina provenea de la soare și era reflectată de roci sau dacă substanța din care erau alcătuite uriașele structuri ce o înconjurau avea luminescență proprie. Oricum, era recunoscătoare pentru ea. De câteva ori căzu, dar se ridică de fiecare dată, speriată de gândul că ar putea să rățăcească drumul sau că în timpul somnului ar putea avea și ea soarta celorlalți cinci membri ai echipajului. Nu dormise prea mult. Își dădea singură seama de asta. Rezervele ei de energie se epuizaseră aproape imediat.

Gândurile i se învălmășeau haotic, la fel ca și pașii. Mergea poticnindu-se și clătinându-se, fiindu-i scârbă să se așeze. Călca pe însăși substanța care îi omorâse colegii. Apoi totul se prăbuși în mintea

și corpul ei. Amira căzu la pământ într-un urlat răgușit și inuman care îi răni și mai tare gâtul. Rămase în patru labe și zbieră cât putu de tare ca să se elibereze de conștiința a ceea ce se întâmplase. Ea îi îngropase de vii! Își amintea acum.

— Căpitane! Doctor Mitchum! Repede, după semnalul meu! zbieră în cască Valeris Mathy. Nu este conștientă!

— Nu o atinge! Ajung imediat! se auzi vocea doctoriței.

În câteva secunde, Valeris văzu în depărtare conul de lumină emis de casca ei plutind spre el. Ceilalți își modificară și ei traiectoria după indicațiile MP-urilor.

Trupul chircit tremura spasmodic și bolborosea încontinuu.

„Măcar e în viață”, gândi Valeris aplecat asupra ei și luându-i capul cu grijă în mâinile lui. Nu respecta ordinul doctoriței, dar sincer nici nu prea îi păsa. Nu putea să o lase să se lovească de sol. Cine știe de cât timp zăcea așa. Zbaterea inconștientă a Amirei îi trezise propriii demoni și imaginea mamei lui scuturându-se de tusea violentă cu cheaguri de sânge se suprapuse o clipă peste chipul femeii căzute. Suferința lui se redeschise ca o rană de pe care pansamentul fusese smuls prea devreme.

O ridică ușurel în brațe, aproape duios, folosind costumul de protecție pentru a prelua cea mai mare parte a greutății și se îndreptă spre doctorița care activase deja un costum medical și îl transformase în pat mobil și incubator. Ajunse în dreptul ei, iar costumul medical se deschise în două jumătăți perfecte, în timp ce continua să leviteze la un metru înălțime. MP-ul doctoriței îl controla până când pacienta putea să facă asta pe cont propriu. O așeză cu multă grijă înăuntru, așa cum ai pune un nou-născut într-un leagăn ermetic, așezându-i cu grijă capul și făcând-o pe Cora să se uite o clipă lung la el. Se dădu un pas în spate

și costumul se închise etanș peste pacienta care continua să bolborosească fără sunet.

Holograma Amirei țâșni roșie din mâna doctoriței Mitchum.

— Ce se întâmplă? întrebă căpitanul, ajuns între timp la ei.

— Costumul asta idiot îmi spune că pacienta e moartă doar pentru că nu poate realiza conexiunea la MP-ul Amirei. Îi refac imediat setările.

Cora Mitchum nu înjura niciodată. Țsta era semn de disperare. Își închise legătura vocală, iar ceilalți au putut-o vedea cum vorbea în cască, în timp ce modifica parametrii prin comenzi vocale, ca să dureze mai puțin. Trecură așa câteva minute chinuitoare în care nici unul dintre ei nu mișca, așteptând ca minunea să se întâmple.

Holograma Amirei țâșni albă și orizontală, în contrast cu întunericul din jurul lor. Nu apărea nici o zonă roșie și răsuflară ușurați. Asta însemna că nici un organ vital nu fusese afectat și că MP-ul ei reîncepuse să funcționeze. Treptat, apărură mai multe culori pe corpul în miniatură, indicând zonele ce fuseseră afectate. Toate privirile studiau intens holograma, numai Valeris o privea pe Amira. Doctorița bolborosea în cască precum o vrăjitoare antică și mai multe substanțe gazoase fură eliberate în interiorul costumului. O mască se așează pe chipul pacientei și un tub coborî din ea. Buzele Amirei îl simțiră și începură să bea cu lăcomie. Sorbi din tub de multe ori până când deschise ochii. Îi întâlni privirea lui Valeris. Lacrimi țâșniră în momentul în care îl recunoscă, iar el întinse mâna și îi mângâie casca în dreptul feței. Încet, costumul medical începu să se ridice spre poziție verticală, întreaga greutate a corpului Amirei fiind preluată de scheletul de sprijin bionic încorporat în pereții costumului. Se uită rând

pe rând la toți în timp ce lacrimile îi brăzdau obrajii încontinuu. Suferința de pe chipul ei era mai presus de cuvinte.

— Ne auzi? spuse în intercom vocea căpitanului.

Vorbea încet, de parcă se temea că sunetele o vor răni, atât de fragilă și de rănită părea. Amira strânse încetișor ochii în semn afirmativ.

— Unde sunt ceilalți? Poți să ne duci la ei?...

Șuvoiul lacrimilor reîncepu pe chipul Amirei și de data asta ea nu mai răspunse. Costumul ei efectuează o rotație de 180 de grade și începu să plutească și să se îndepărteze încetișor. Nu mai întrebară nimic și porniră după ea.

Cu ajutorul discurilor antigravitaționale încorporate costumelor de protecție, plutiră toți cu aceeași viteză pe drumul indicat de Amira. Sub comanda directă a soldaților, echipa roboților de ceramică diamantată, cea mai brutală forță de intervenție a Aviației Terrane, venea în urma lor cu viteză constantă.

Nu reușeau să deslușească mare lucru, ochii umani nefiind capabili să vadă în întuneric, dar camerele cu infraroșu înregistrau fiecare mișcare a lor, urmând ca acest drum să fie analizat în cele mai mici amănunte la întoarcerea pe navă pentru a-și putea da seama ce se întâmplase, ce o atrăsese pe Amira și pe ceilalți cinci membri ai echipajului ca un magnet uman imposibil de rezistat.

Zburau toți cu inima grea. Tăcerea se așternuse în intercom. Oricum, nu erau prea multe de spus sau de făcut. Era evident că ceva grav se întâmplase cu ei, MP-urile nu le funcționau, iar ochii plini de lacrimi și suferință ai Amirei erau cea mai explicită imagine.

Ea își închisese intercomul, dar îi simțea acolo, în apropierea ei și era pentru prima dată în viață când prezența celorlalte conștiințe

nu o mai deranja, când toate emoțiile lor intense de confuzie, spaimă și curiozitate nu o agasau, ci îi îmbrăcau conștiința într-un strat de siguranță. Era recunoscătoare că veniseră după ea, deși vestea pe care trebuia să le-o dea o măcina în interior cu o intensitate pe care nici un medicament nu putea să o calmeze.

După un drum nu prea lung, ajunseră la intrarea în munte. Arka Mihail făcu setările prin intermediul MP-ului. Cinci roboți rămaseră la intrare și intrară în stare de repaos, adică își reluară forma sferică optimă pentru conservarea energiei, ceilalți cinci îi urmară pe oameni în timp ce cărau costumele medicale pentru recuperarea colegilor.

Culoarul de trecere spre intrarea în peșteră nu era foarte înalt, așa că trebuia să renunțe la levitație și coborâra pe sol. O urmară pe Amira în șir, strecurându-se cu tot cu echipament prin tunelul îngust. Lumina de pe căștile lor se împrăștia neuniform pe pereți, dezvăluind nenumărate jocuri de culori.

Valeris Mathy rămase un pic în urma să le admire. Indiferent cât de periculoasă era situația și cât de tragic anticipa că va fi rezultatul, nu putea să nu remarce sutele de nuanțe ce se îmbrățișau într-un dans fantastic pe tavanul și pereții peșterii. Culori calde ce se topeau una într-alta și toate în roca ce părea să alcătuiască întreaga planetă. Substanța dominantă. Valeris se lăsă absorbit de ceea ce vedea. Comandă prin MP recoltarea unor probe de rocă din peșteră. Își lipi mâna de perete de mai multe ori, în zone diferite și microfragmente fură absorbite în costum. Voia să vadă dacă diferențele de culoare erau date de anumite modificări în structura chimică. Dar, mai important, voia să facă propriile observații cu privire la tot ceea ce putea învăța

despre noua lui casă. Nimeni nu putea înțelege și asimila informațiile despre un teritoriu nou așa cum o făcea un terraformator.

Îi ajunse din urmă pe ceilalți și îi găsi blocați într-o peșteră. Mâna Amirei indica spre mai multe zone, dar vocea ei nu putea să scoată nici un sunet coerent.

— Căpitane, sunt în pereți! spuse Valeris după un moment de tristă înțelegere.

Karl Meyer încuviință și el printr-o ușoară înclinare a capului, fără să se întoarcă.

— Le găsești semnalul? o întrebă pe doctoriță.

— Nu mai au MP-ul activ, zise ea încet, în timp ce verifica pentru a zecea oară pe display-ul medical informațiile adunate. Dar pot să determin cu ajutorul sonogramelor poziția lor precisă și să îi scoatem de acolo. Să îi trimitem acasă, măcar.

— Pentru ei și pentru noi, asta e *acasă* acum! zise Meyer cu o voce răgușită și răstită ce încerca să nu se dea de gol. Începeți!

Arka Mihail comandă unui robot să se apropie. Doctorița își îndreptă aparatul de măsură spre perete și, din el, se proiectă o hologramă vag umană pe prima protuberanță.

— În această zonă, căpitane, roca și-a pierdut omogenitatea, conform sonogramei mele. Aici ar trebui să se găsească.

— Scoate-i de acolo! se auzi comanda seacă a lui Karl Meyer.

Lui Valeris i se uscaseră gâtul de emoție. Amira se retrăsese într-un colț și el observă că ea plutea la o înălțime mică. Nu voia să atingă solul nici măcar folosind costumul. Ar fi vrut să se apropie de ea și să o liniștească spunându-i că acum e în siguranță, dar omul de știință din el știa că nu poate să îi ofere o garanție în acest sens, așa că se abținu. Se simțea oarecum ciudat îmbrăcat în costum și l-ar fi dat jos.

În mod ciudat, pereții din jur nu i se păreau o amenințare, ci o protecție, dar, văzând fețele pline de suferință ale colegilor săi își dădu seama că e singurul care simte așa. Nu voia să pară insensibil, dar era logic, situații absurde și extreme aveau să se mai întâmple la colonizarea unei noi planete!

Arka Mihail ridică brațul și apăsă senzorii. Robotul ridică și el aproape concomitent un braț și un disc zimțat de ceramică diamantată își făcu apariția la capătul lui. Lipi dinții de perete și începu să taie. Proiecția din aparatul doctoriței continua să indice forma corpului și adâncimea la care trebuia să ajungă. Discul se învârtea cu o viteză extrem de mare și pătrundea ușor în rocă, aruncând în jurul lui un praf fin. Părea o operațiune chirurgicală desfășurată în tăcere și cu maximă precizie și concentrare.

Preț de câteva zeci de secunde, brațul robotic se afundă fără probleme în perete, apoi continuă să se învârtă la viteză extrem de mare, dar fără să mai înainteze. Arka Mihail primi imediat informația pe MP și îl opri. Brațul se retrase încet în corpul robotului până când discul fu absorbit cu totul. Toată lumea deschise intercomul.

— Căpitane, programul robotului a emis un semnal de limită. Nu mai poate avansa.

Un murmur străbătu toate căștile. Ceramica diamantată era cel mai dur aliaj conceput vreodată de ființa umană, iar pe Terra încă nu se găsea nimic suficient de dur ca să-i reziste. Chiar și carcasele navelor spațiale aveau o structură similară și rezistau unor factori extremi. Roca aceasta moale reușea cumva să îi opună rezistență.

— Treci la pasul următor, acceptă căpitanul.

În acest timp, Marius Kopecky și Ancona Bauter recoltaseră probe din praful împrăștiat în atmosferă.

Arka dădu la o parte robotul și scoase dintr-un buzunar al costumului arma laser din dotare. O reglă la intensitate minimă și continuă să taie în rocă după forma proiecției. De data asta, efectul fu pozitiv. Desenă cu raza laser partea superioară a corpului și își dădu seama că tremura de încordare de teamă să nu îi alunece mâna mai mult decât ar trebui. Deodată, cantitatea de praf crescuse brusc, iar el nu mai văzu ce taie. Se opri și se dădu la o parte, așteptând să se așeze particulele pentru a putea continua operațiunea. După câteva minute, deveni evident pentru toți că în peștera nu existau curenți de aer și nici gravitația nu părea să afecteze particulele fine ce continuau să plutească și să scadă vizibilitatea.

— Căpitane, nu mai văd nimic, se plânse Arka.

— Ne trebuie o formă de ventilație, adăuga Valeris Mathy.

Ancona se apropie și se uită curioasă la tăietura din perete.

— Doctore, nu cumva costumele medicale au filtre gazoase încorporate? își aminti terraformatorul.

— Corect, cum de nu m-am gândit?

Cora Mitchum luă un costum plutitor din mâna unui robot, îl aduse în mijlocul norului de praf, îl deschise și îl activă. Priviră cu toții cum particulele se îndreaptă spre filtre și aerul din peșteră se curăță.

Arka se apropie de perete, pregătit să continue operația. Se uită întâi cu atenție, de aproape, la urma făcută mai devreme, se îndepărtă câțiva pași și ridică arma.

— Doctore, ține costumele aproape pentru a putea curăța zona, se auzi în intercom vocea căpitanului.

Din arma laser a lui Mihail raza țâșni orbitoare ca de obicei, numai că de data aceasta, în loc să taie în rocă, raza ricoșă sub un unghi ciudat și lovi tavanul peșterii, chiar deasupra lui Valeris. Acesta se uită

în sus, dar văzu că nimic nu se întâmplase. Deflexiune perfectă, apoi raza fusese absorbită de rocă.

— Comandor, ce s-a întâmplat?

— Nu știu, căpitane, laserul este tot la putere minimă, numai că nu mai poate să treacă prin perete.

— Iar roca pare să poată absorbi radiația fără să sufere vreo modificare aparentă, adăugă Valeris cu ochii spre tavan.

— Încearcă la putere mai mare, adăugă căpitanul.

Aparatul doctoriței continua să proiecteze forma umană pe perete. Arka îndreptă din nou arma și trase. De data asta, raza se sparse în unde luminoase mai subțiri, care țâșniră spre tavanul peșterii și loviră în mai multe puncte.

— Căpitane, cred că ar trebui să încercăm altă metodă, spuse Valeris cu ochii lipiți de tavanul peșterii.

Înainte să termine ideea, începu cutremurul. Pereții se mișcă spasmodic ca niște mușchi ce se zvârcolesc sub un șoc electric, vibrațiile se perpetuă extrem de rapid și din structura tavanului se desprinseră bucăți uriașe de pietre.

— Afară, acum! se auzi strigătul căpitanului, în loc de răspuns.

În ciuda antrenamentelor, panica se răspândi asemenea curentului electric prin mințile și așa stresate. Roboții diamantați își primeau ordinele de la MP-urile soldaților, așa că, în secunda în care oamenii se întoarseră să pornească spre ieșirea din peșteră, la fel făcură și roboții. Tropăiră sonor din cauza greutateii foarte mari prin tunelul ce ducea spre exterior, blocând trecerea și agravând vibrațiile. Huruitul se amplifică în fiecare secundă și inevitabilul se produse, tavanul grotei

prăbușindu-se peste ieșire, îngropând astfel culoarul de trecere și roboții.

Țipete de spaimă, comenzi răstite și huruitul rocilor ce se prăbușeau se amestecau în urechi. Numai câteva secunde. Atât a durat totul. Erau prinși înăuntru.

— Este cineva rănit? se auzi vocea Corei ținând peste vacarm.

Începură pe rând să își verifice MP-urile și să trimită rezultatul doctoriței.

— Mai am nevoie de unul! strigă ea din nou. Haideți, oameni buni, ce e așa de greu, se auzi vocea ei disperată.

— Căpitane! Spre tunel... spuse Marius și se întoarseră cu toții într-acolo.

Un soldat era căzut, îngropat aproape de tot între fragmentele de rocă. Costumul său de protecție era vizibil deteriorat. Semnalul lui era cel care lipsea. Căpitanul se ridică brusc și se aruncă spre intrare, încercând să-l scoată de sub dărâmături înainte ca restul tavanului să se prăbușească. Folosi toată forța costumului său ca să îl tragă pe soldat dintre dărâmături și să îl protejeze de o eventuală nouă cădere de pietre. Dar roca deja îi prinsese picioarele și începuse să crească, fluidă și înspăimântătoare, ca o piele grotescă în jurul trupului rănit. Ceea ce părea a fi doar piatră în urmă cu câteva secunde se transformase acum într-o masă vâscoasă, negricioasă și cu miros fetid. Continua să crească și să șerpuiască, neimpresionată de Țipetele înspăimântate ale humanoizilor.

Valeris se repezi la Amira, care avea chipul acoperit de o mască a groazei și se holba șocată la întreaga scenă. O întoarse cu forța spre perete, așa cum ai răsuca o jucărie și o strânse în brațe cu putere, instinctiv, încercând să o protejeze. Cumva el înțelesese înaintea

tuturor ce urma să se întâmple și nu voia ca Amira să mai treacă o dată prin suferința aceea cumplită. Știa și că ea se învinovăța pentru ceea ce se întâmplase cu cei cinci colegi.

Sub ochii lor îngroziți și țipetele disperate ale căpitanului, care trăgea cu toată forța lui și a costumului bionic, roca devenită fluidă și atotputernică îl înveli pe soldatul căzut într-un strat gros. Căpitanul își feri degetele în ultima clipă. Se prăbuși lângă locul unde, cu câteva clipe în urmă, fusese o ființă umană. Rămăseseră doar capul și mâinile soldatului, întinse ca într-o rugă și transformate în câteva clipe într-o hidoasă statuie a morții. Țipete răsunară de pretutindeni și câțiva soldați se repeziră chiar și traseră de brațele acum pietrificate ale colegului lor. Au vrut să tragă cu armele în statuie, într-o încercare absurdă de a-și elibera colegul prin aceeași metodă care declanșase calamitatea, dar căpitanul strigă în intercom, oprindu-i în ultima clipă. Înțelegea oroarea de a vedea un om îngropat de viu și teroarea de a trăi cu spectrul aceleiași posibilități, dar găsi totuși resursele de a fi lucid, chiar și în acele momentele cumplite.

Cutremurul și pierderea unui nou membru al echipajului îi doborî pe toți, fizic și mental. Lupta cu un inamic nevăzut care atacă prin cele mai neobișnuite metode îi demoralizase.

Prima care reacționă fu doctorița, Cora Mitchum, care începu să-și administreze brusc tot felul de plasturi și de capsule. Căpitanul presupuse automat că și ea fusese rănită. Doar câteva clipe se trată pe ea, apoi se repezi la ceilalți membri ai echipei, sub ochii îngrijorați ai căpitanului. În ciuda șocului pe care cu siguranță îl suferise, doctorița căută să își facă treaba cât mai bine chiar și în aceste condiții dramatice. Trecu pe la fiecare în parte cu scannerul medical și verifică datele MP-urilor.

Gândurile lui Karl se învălmășeau haotic. Își scoase costumul în care deja simțea că se sufocă și se rezemă de un perete să se odihnească vreo câteva clipe și să încerce să găsească o soluție. În esență, cea mai gravă problema era absența logicii, a legilor fizico-chimice stabile și veșnic aplicabile. Pentru humanoizii aflați în căutarea unei noi planete, ele reprezentau Punctul Fix, acea ancoră de care aveau nevoie să se agațe în acest Univers aflat în continuă schimbare și singura moștenire reală pe care aveau să o care cu ei de pe planeta-mamă pe oricare alt corp din spațiu, modul lor de gândire și de înțelegere a Universului. Dacă tot ceea ce știau despre planete și sisteme solare nu se putea aplica în realitate, atunci erau pierduți. Oftă în sinea lui și scutură inconștient din cap, așa cum făcea de câte ori se certa singur pentru gândurile negre. Trebuia să existe o soluție... ceva ce lui îi scăpa pentru moment.

O parte dintre costume fuseseră parțial distruse. Arka Mihail fusese rănit cel mai grav. Zăcea într-o parte, rezemat de o denivelare. Sângele îi pierise din obraji, iar chipul său deja alb părea înghețat de durere. Doctorița se repezi la el și îi descărcă în braț substanțe cu efect anesteziant. Sub ochii ei, chipul lui Arka se relaxă treptat și bărbatul închise ochii nu înainte de a o privi cu recunoștință. Cele câteva minute de durere fuseseră mai rele decât orice își imaginase. Costumul său fusese atât de puternic avariat, încât nu mai putea fi folosit pe post de targă, dar tot conținea destule substanțe încât să poată ajuta la vindecarea altor pacienți cu răni minore. Cora își notă în minte să îl păstreze pentru a recupera tot ce mai putea fi folosit.

Pe alocuri, pete de sânge ieșeau din țesătura organică ce acoperea pielea comandoului. Doctorița trase aproape de ea unul dintre costumele medicale rămase intacte și strigă în intercom după

sprijin. Trei soldați care erau mai aproape o ajutară să îl scoată pe Arka din costumul propriu și să îl urce în cel medical, special deschis pentru a-și prelua pacientul.

După ce activă funcția de scanare, Cora Mitchum scoase dintr-unul din buzunarele costumului propriu o folie mică, biosolubilă, în forma unui dreptunghi de mici dimensiuni. O puse pe limbă și o lăsă să se topească. Micropilulele aflate în interior o ajutau să își mențină neuro-condiționarea cât mai mult, să poată face abstracție de tot ce se întâmpla în jurul ei. În acest fel, toată atenția ei era îndreptată asupra pacienților, indiferent de ce se întâmpla cu ea sau mediul înconjurător.

Cora nu mai luase capsula condiționării în condiții reale, doar în timpul simulărilor. Niciodată situația nu fusese atât de gravă încât transa pe care învățase să și-o autoinducă încă din primul an de studii medicale să nu fie de ajuns. De data asta, simțise că nu se putea controla ca de obicei și că nu putea lăsa la o parte propriile temeri ce se cuibăriseră în adâncurile conștiinței. Se lăsă absorbită de efectul narcoticului inductor și de muncă.

După ce îi verifică pe toți, se întoarse la Arka Mihail care necesita mai multe îngrijiri decât toți ceilalți la un loc. Costumul medical îndepărtase între timp orice fel de reziduu din rănille comandorului și ea aplică cu grijă un gel cu rol de regenerare și cicatrizare pentru a împiedica orice fel de contaminare. Operațiunea odată terminată, închise costumul etanș, urmând ca radiațiile emise de acesta să oprească temporar hemoragiile interne anunțate în urma scanării. Nu era la fel de eficient ca o cuvă de stază, dar era tot ce avea la îndemână. Odată cu întoarcerea pe Queen One, avea de gând să îi

crească un ficat nou comandorului, deoarece gradul de afectare al celui de acum era de aproape 60%.

Trecu din nou pe la fiecare pentru evaluarea finală și pregăti un raport pentru a putea fi prezentat căpitanului. Toate mișcările și toată agitația din jurul ei o lăsau complet rece, iar mișcările celor din jur păreau să fie făcute cu încetinitorul. Cel puțin pentru o vreme, cât își îngriji pacienții, iar drogul își termină efectul.

Ridică privirea în momentul în care MP-ul o anunță că acela era ultimul pacient. Căută din priviri printre chipurile oamenilor din jurul ei. Deși trecuse pe la el și le evaluase parametrii fiziologici, narcoticul o împiedicase să diferențieze între cei pe care îi trata, așa că nu era sigură unde se afla în acel moment căpitanul. Îl recunoscuse după însemnele de pe echipament și după nuanța închisă a părului.

Karl Meyer respectase procedura standard și o lăsase pe doctoriță să își termine treaba. Acum era momentul să găsească o ieșire din situația atât de gravă în care se aflau. Se adunară în jurul lui, obișnuiți să nu acționeze deloc în afara echipei. Îi privi pe toți uitându-se în ochii lui și așteptând soluții și speranță. Realiză într-o clipă, fără să aibă nevoie de confirmarea Amirei, că instinctul îi adunase atât de aproape și mai puțin regulamentul.

Aproape toți renunțaseră la căști după ce Marius Kopecky și Ancona Bauter analizaseră structura aerului și confirmaseră prezența unei cantități optime de oxigen în atmosferă. Riscul de contaminare și efecte secundare surpriză era același cu sau fără ele, după cum le arăta experiența Amirei. Aleseră un minim confort.

Ultimul costum medical fusese instalat pe post de dezumidificator, la inițiativa lui Valeris Mathy care, oricât se străduise, nu reușise să găsească urme de apă în straturile superficiale. Proviziiile

afla în structura fiecărui costum precum și apa reciclată din secrețiile corpului și din respirație reprezentau totuși o resursă extrem de limitată. Așa că desfăcuse ultimul costum medical și îl pusese în mijlocul grupului, pe jos, ca un arbitru alb și inert al hotărârilor ce urmau să fie luate.

Karl se întoarse spre doctoriță. Chipul ei acoperit de praf părea epuizat de oboseală, se topea sub ochii lui. Era semnul că narcoticul inductor îi storsese și ultimele picături de energie și că ea dăduse totul pentru a-și duce la capăt misiunea.

— Toți sunt stabili, căpitane... rosti ea greu. Atât pot să vă spun pentru moment... Urmă încă o pauză în vorbire. Raportul medical... Eu trebuie să dorm... sau creierul meu va fi ireversibil afectat, spuse Mitchum cu o voce atât de joasă încât Meyer își dădu seama că subestimase cu mult efectul drogului.

Înainte să apuce să spună ceva, costumul doctoriței se închise ermetic și se ridică la un metru deasupra solului, în poziție orizontală. Continuă să plutească singur până într-un colț al cavernei, unde luminozitatea era mai scăzută și se parcă singur.

O însoțiră toți cu privirea, în special soldații, care nu înțelegeau cum de putea doctorița să doarmă când erau prizonieri într-o grotă, fără să aibă vreo idee cum să iasă de acolo, cu resurse limitate și pe o planetă străină. Nu comentară totuși nimic și așteptară reacția căpitanului.

În intercom se auzeau doar sunetele făcute de respirațiile celor conectați. Deși panica era la cote maxime, anii de antrenament și disciplina militară îi ajutau să nu reacționeze nepotrivit.

Un costum medical plutitor se apropie și el de grupul oamenilor. În el se afla Arka Mihail, bine îndopat cu cele mai moderne

descoperiri ale medicinei secolului XXV. Se trezise, dar, în timp ce vorbea, corpul său era complet amortit de la gât în jos și trecea printr-un intens proces de regenerare a țesuturilor superficiale. Costumul se înclină la 45 de grade.

— Căpitane, încep eu cu o voce greoaie, protocolul de siguranță prevede ca roboții să anunțe dispariția noastră după 48 de ore de la transmiterea ultimului semnal de siguranță din partea noastră. Conform MP-ului, am stabilit că intervalul a început acum o oră, când a avut loc și cutremurul.

Luă o pauză de vorbire, efortul fiind evident pe chipul său.

— Am tot încercat să stabilesc legătura cu exteriorul, dar se pare că structura rocii ecranează perfect totul. Cred că suntem mai izolați decât în camera de teleportare, preluă ideea un locotenent tânăr, despre care toți știau că e mâna dreaptă a lui Arka Mihail.

Avea părul blond plin de praf și pe costumul său se vedeau numeroase zgârieturi, semn că fusese aproape de șeful său în momentul când începuse totul. Se întoarse spre Arka, dar acesta se uita spre el cu capul întors pe jumătate și îi făcu semn să continue, ceea ce era un semn de mare încredere și, cel mai probabil, de mare suferință. Lui Arka nu îi plăcea să facă altcineva treaba în locul lui.

— După 48 de ore, unul dintre roboți va încerca să trimită mesaje către navă. Dacă nu se repară între timp comunicațiile, unul dintre ei va rămâne blocat pe modul de transmitere a semnalului de pericol, iar ceilalți patru vor începe să sape după noi.

— Cum vor face asta? întrebă Marius Kopecky, pe chipul său rotund și ușor bronzat așternându-se o umbră.

— Mă tem că vor începe prin aceleași metode pe care le-am aplicat și noi aici, răspunse locotenentul lăsând capul în jos, apăsând parcă de greutatea răspunsului pe care tocmai îl dăduse.

— Asta înseamnă că riscăm să fim îngropați de vii de propriul protocol, sări Ancona Bauter, alertată de perspectiva sumbră.

— Câtă energie avem la dispoziție? o întrerupse căpitanul.

— Mă duc să calculez, răspunse ea repede, bucuroasă că are ceva de făcut. Avem la noi vreun robot matematician?

— Nu, doar cei de asalt, răspunse imediat locotenentul. I-am avut, adică...

Ancona se ridică bombănind și își activă o foaie de calcul matematic în structura MP-ului. Holograma pluti veselă și galbenă deasupra mâinii sale stângi, în timp ce zoologul aduna datele de la fiecare costum de protecție, inclusiv cele medicale și cele deteriorate, precum și din MP-urile celor prezenți. O găsi pe Amira într-o zonă unde rocile din pereți păreau să aibă luminozitate redusă, prinsă strâns, ca într-o îmbrățișare, în scheletul bionic al costumului medical și urmărindu-l cu privirea pe Valeris Mathy, care părea să mângâie pereții.

Ajunse la ea și se conectă la MP-ul Amirei pentru a recolta informațiile necesare.

— Ce face? întrebă Ancona aruncând o privire fugară către Valeris.

Neuropsihiatrul se întoarse către ea, o privi o clipă lung, apoi se uită spre Valeris și ridică ecranul protector al căștii.

— Se simte bine și în siguranță, răspunse ea, aparent fără nici o legătură cu întrebarea, dar cu ochii ațintiți spre terraformator. Nu înțeleg.

Vocea ei era joasă și ușor răgușită. Tuși ușor. Se cunoștea că nu vorbise de ceva vreme. Ancona se opri din tastat și ridică ochii surprinsă.

— Și tu ești OK! continuă Amira cu același ton de surpriză, dar cu vocea mai plină.

— O să găsim o soluție să ieșim de aici. Nu trebuie să te lași dărmată, începu Ancona încurajările.

— Nu e vorba de asta... nu înțelegi. Soldații sunt de-a dreptul disperați, căpitanul este și el foarte îngrijorat. Cora e prăbușită fizic și mental. Toate astea sunt normale. Doar voi trei suportați această situație... exagerat de bine. Disproporționat, cel puțin așa simt eu. În general, există o anumită omogenitate a trăirilor de fond. Cred că funcția mea empatică a fost complet dată peste cap de radiațiile de pe Omega... sau orice ar fi ce mă afectează atât de mult.

— Să știi că și noi suntem îngrijorați, o întrerupse Ancona, fără să întrebe cine e a treia persoană, răspunsul apărând firesc în mintea ei. Doar că încerc să mă gândesc mai mult la viitor și să nu las problemele de moment să îmi distrugă imaginea globală a ceea ce încercăm să facem pe Omega.

— Mă întreb dacă aș putea să îmi acord ez empatia la lungimile de undă ale planetei... știi, ca un theremin, spuse Amira deodată cu vocea senină și privirea în gol. Sunt fascinată de instrumentul acela. Atât de vechi și totuși atât de interesant. Poți să juri că este capabil să cânte cu emoții, nu cu sunete.

— Oh... OK, șopti Ancona și își dădu seama că Amira nu o ascultase și că vorbise fără șir, încurajată de apropierea unei alte persoane. Mă scuzi, te rog, mă duc să termin analiza rezervelor energetice.

Drept răspuns, Amira începu să miște degetele ușor prin aer, cântând la un theremin imaginar.

— Ce faci aici?

Valeris se întoarse brusc, zâmbind vesel la vederea Anconei.

— Încerc să recoltez mostre din cât mai multe culori și din cât mai multe zone de luminozitate. Acum lucrez numai pe zone reprezentative, cu diferențe sesizabile ușor de către ochiul uman, dar când voi aduce aici un aparat de analiză o să recoltez probe din toate lungimile de undă. Wow... cred că sunt mii de culori pe metru pătrat, turui el entuziasmat.

— Incredibil, zise Ancona, care se oprise pentru câteva clipe din recoltarea de date, fascinată de efervescența terraformatorului. Tu chiar ești OK! remarcă ea în gura mare.

— De ce n-aș fi? fu rândul lui Valeris să se mire.

Se opri din ceea ce părea un joc absurd de-a mângâiatul pereților și se întoarse spre zoolog.

— Asta cu peștera? Nu îți face griji. O să ne lase să plecam de aici de îndată ce termină recoltarea informațiilor.

Zâmbi din nou relaxat și se apucă să mângâie pereții, de data aceasta la propriu. Din când în când, scotea exclamații de încântare. Cel mai mult părea să îl fascineze jocul de culori. Sau poate chiar textura. Ancona nu era sigură.

Zoologul se uită la mâinile lui și chipul i se strâmbă de groază. Valeris nu purta mănuși. El nu recolta nici un fel de probe. Pentru asta ar fi trebuit să se folosească de microsenzorii din pseudoepiteliul costumului de protecție. Numai terraformatorii și biologii aveau așa ceva. Mâinile lui erau goale.

Ancona se întoarce spre grupul unde se afla căpitanul. Acesta era în mijloc și gesticula destul de aprins către locotenentul care vorbise mai devreme, ajutorul lui Arka. Își aminti că doctorița era scoasă din funcție pentru o vreme. I-ar fi plăcut să știe cu precizie de cât timp avea nevoie Cora să își reîncarce bateriile. Hotărî că nu e momentul să îl tulbure pe căpitan cu vestea că încă un membru al echipajului a început să se poarte ciudat. Nu își amintea termenul medical. Nici nu conta. Important era să îi ducă pe toți în siguranță. Apoi ea și Marius se puteau întoarce la lucru. Amira se înșelase, gândi pentru o clipă. Nu erau trei persoane care se simțeau în siguranță, ci doar două. Ea și botanistul, prietenul ei de o viață. Nici nu ar fi putut fi altfel. Valeris doar părea relaxat și stăpân pe situație, dar în realitate mângâia pereți și recolta probe imaginare. Și el fusese contaminat. Se răsuci cu ajutorul costumului și își continuă treaba. În zece minute, era gata.

— Căpitane, am însumat toate rezervele de energie din costume de protecție, medicale, arme și chiar un braț al unui robot diamantat găsit pe jos.

— Vom stabili cum le vom împărți, răspunse Karl Meyer, puțin roșu la față, semn că discuțiile nu aveau o finalitate care să îl mulțumească. Valeris, am nevoie și de părerea ta.

Ancona deschise gura să îl prevină, dar se abținu în ultimul moment. Ura să dea vești proaste, plus că voia să vadă și reacția căpitanului.

Terraformatorul veni în pas săltat către grupul format în jurul căpitanului. „Deja a început să facă economie de energie”, gândi Karl. Chipul lui Valeris însă era acoperit de un zâmbet larg.

— Ai găsit vreo ieșire? îl întrebă imediat locotenentul Zack Horam bucuros, tăindu-i practic vorba căpitanului. Nu își putea imagina vreun alt motiv pentru care o persoană aflată în situația lor ar avea alt motiv de veselie.

— Hm... nu încă, spuse Valeris. Uite! Piatra asta pare să fie comodă. Ciudat cum toate lucrurile din jur par să devină scaune atunci când ai nevoie să te așezi, chicoti el mulțumit.

Ancona deschise ochii larg și își strânse umerii, evident crispată. Valeris se dăduse de gol aproape instantaneu. Toată lumea se holba acum la el ca la o ciudățenie. Căpitanul se mohorî și mai tare. Încă un membru al echipajului bolnav.

„Bine măcar că se ține pe picioare și nu leșină și el”, gândi Karl, apăsător de gândul că un om pe care conta foarte mult tocmai fusese contaminat. Și el nici măcar nu știa cu ce.

— Avem mai multe opțiuni, începuse căpitanul. Prima ar fi să folosim o parte din energie pentru a crea un câmp de forță în interiorul peșterii cu care să stabilizăm tavanul și pereții, în timp ce săpăm cu laserul sau pulverizăm roca folosind unele tipuri de radiații.

— Dar asta ar însemna un consum foarte mare de energie din rezervele individuale ale funcțiilor vitale, interveni Ancona care tocmai făcuse inventarul.

— Are dreptate, aici nu putem să ne reîncărcăm bateriile, adăugă și Marius.

— Asta e varianta prin care putem să ieșim de aici cel mai repede, până nu e toată lumea contaminată, reluă căpitanul indicând cu capul pe Valeris Mathy. În același timp, am putea crea un spațiu protejat în interiorul peșterii.

Toți soldații încuviințară entuziasmați din cap, ideea de spațiu protejat făcând parte din însăși ființa lor.

— Ce alte variante mai luați în calcul, căpitane? întrebă deodată terraformatorul cu o voce calmă și egală, de parcă ar fi întrebat cât e ora.

— Avem și opțiunea de a săpa cu ajutorul costumelor, îi răspunse Karl fără să se sfiască să se uite la el ca la un studiu de caz.

— Aha... înțeleg. În acest caz, nu ne ajunge apa, plescăi el fericit, dând dovadă de o surprinzătoare luciditate amestecată cu nebunie.

— Scuzați, căpitane, dar eu nu înțeleg, îndrăzni unul dintre soldați.

— Dacă săpăm cu mâinile, chiar și cu sprijinul costumului bionic, vom transpira, vom consuma multă energie, e drept că mai puțină decât în cazul unui câmp de forță, dar durează mai mult și nu avem nici o sursă de apă, în afara cantităților limitate din costume și din corpurile noastre.

Soldatul încuviință din cap, lămurit de răspuns. Chiar dacă, în mod normal, soldații nu erau implicați în luarea deciziilor, cazul acesta era diferit. Viața fiecăruia dintre ei era în pericol și meritau să înțeleagă ce li se întâmplă.

Adevărul era că toată tehnologia lor atât de avansată se baza pe prezența unor elemente banale, dar extrem de importante care pe Terra, se găseau în stare naturală peste tot sau puteau fi procurate foarte ușor. Acestea erau energia solară și apa. Toate costumele de protecție aveau încorporate filtre capabile să capteze și să purifice și cea mai poluată apă, asta numai în cazul în care o aveai la îndemână chiar și în cantități foarte mici, cum ar fi umiditatea atmosferică. Unul

dintre motivele pentru care Omega fusese aleasă drept casă pentru umanitate era acela că soarele și apa nu aveau să lipsească niciodată. Analizele efectuate inițial arătau prezența apei sub scoarță în cantități generoase. Proporția nu era atât de mare ca pe Terra, dar oamenii erau convingși că învățaseră din experiență și erau capabili să exploateze mult mai responsabil resursele noului cămin. În schimb, aerul noii planete, deși respirabil, nu conținea nici măcar urmă de apă. Bineînțeles, enigma era dată de faptul că respirația nu era afectată de această nouă ciudățenie.

— A treia variantă, continuă căpitanul, ar fi să intrăm în stază până când sosește ajutorul din afară și să economisim la limită toate resursele de care dispunem în acest moment. Această variantă ne-ar garanta o medie de 40 de supraviețuire de persoană și este condiționată de repararea comunicațiilor dintre navetă și Queen One, completă Ancona. Iar acesta este un factor asupra căruia nu avem nici un fel de control.

Karl Meyer era un tip impulsiv, de aceea, de a lungul anilor, înjurase de nenumărate ori, în gând, desigur, CS-ul navei. Și faptul că acesta reușea să sintetizeze cantități atât de vaste de informații. Îl scoteau din sărite „hotărârile logice și iminente” emise de acesta. Acum însă ar fi dat orice să aibă la îndemână ajutorul CS-ului, să împartă responsabilitatea unei decizii atât de importante cu cineva. Brusc, își aminti de Winnie, robotul lui de joacă. Obişnuia să îl îmbrace în tot felul de uniforme de supereroi. Să-l îmbrace e mult spus. Crea în jurul lui tot felul de holograme viu colorate. În cele mai multe cazuri, efectul era de-a dreptul ilar, robotul rotunjour fiind departe de forma ideală a unui supererou sprinten și curajos. Chiar și așa, Winnie reușea să îl

protejeze. Aproape că putea să își amintească ce bine se simțea când era luat în brațe seara la culcare și legănat ușor până adormea...

— Căpitane! Căpitane! Mă auzi?...

Legănatul se transformă în zgâlțâit și Winnie dispăru. Întoarcerea bruscă în prezent îl sperie într-o oarecare măsură, atât de profund se decuplase. Scutură din cap, în gestul lui specific, și înțelese imediat unde se afla. Ancona continua să țină mâna pe umărul lui și să îl sondeze cu privirea ei atât de pătrunzătoare.

— Căpitane, vreți să o trezesc pe Cora? Știu ce medicament trebuie administrat, insistă femeia.

— Nu... nu mai e nevoie, mi-am revenit. Cât timp?... întrebă Karl derutat și frecându-se la ochi.

— Doar câteva minute. Spuneam că ar trebui să mai așteptăm câteva ore, până își revine Cora pentru a lua o hotărâre. Viețile noastre sunt în pericol în aceeași măsură și ar trebui să fim toți prezenți. Ar trebui să se apropie și Amira. Apoi mi-am dat seama că te uitai în gol și nu păreai să mă auzi.

Karl își trecu amândouă mâinile peste față ca un om proaspăt trezit din somn și care încearcă să alunge ultimele rămășițe de oboseală și de gânduri nepotrivite.

— Ne mai putem permite să așteptăm câteva ore până își revine Cora?

De data aceasta vocea căpitanului se auzi limpede și hotărâtă.

— Sincer, nu cred, răspunse Marius. Fiecare clipă contează în condițiile în care nu avem de unde procura apă sau energie solară pentru reîncărcarea costumelor.

Între timp, căpitanul părea să își fi revenit subit și chiar să fi luat o hotărâre. De fapt, se speriasse de faptul că se decuplase atât de

complet și de brusc de la realitate. Se întrebă dacă așa se simțeau Valeris și Amira. Pe cea din urmă o chemă prin intercom. Voia să fie și ea prezentă, chiar dacă majoritatea decidea.

Numai Valeris Mathy părea ușor plictisit de toate discuțiile și doritor să își reia munca. Își admiră o vreme mâinile pe toate părțile, apoi apelul către Amira păru să îl readucă la realitate, dar numai pentru câteva clipe.

— Unde ne grăbim? întrebă el cu vocea calmă și detașată. De ce nu mai explorăm? Adică, dacă ea ne analizează în amănunt și ne scotocește prin amintiri, noi de ce nu am face-o? Nu cred că s-ar supăra.

O undă de șoc străbătu adunarea. Căpitanul se întoarse încruntat și surprins către Valeris, neștiind ce să răspundă la o astfel de afirmație sau dacă merită un răspuns. Se resemnă cumva și îi cuprinse pe toți cu privirea, cei pe care se mai putea baza... Ancona, Marius, Zack și cei patru soldați. Își făcu o notă mentală să afle mai multe despre militari și să îi felicite la întoarcerea pe navă pentru comportamentul exemplar. Știa din experiență că, indiferent de grade și de nivelul de antrenament, atunci când viața îți este amenințată, gândirea logică este prima abandonată. Deodată, o idee nouă îi făcu ochii mari și căpitanul se întoarse brusc și se repezi la terraformatorul senin:

— Stai! Cum ai spus? Scotocește prin amintiri? De unde ți-a venit asta? Ai pățit-o și tu?

Căpitanul se apropiase surprinzător de mult de Valeris, el, care ținea atât de mult la spațiul personal, și năvălise asupra acestuia cu un șuvoi de întrebări.

— Vorbește, omule! îl zgudui Karl la propriu, contrar tuturor obiceiurilor lui.

Valeris Mathy întoarse ochii albaștri și luminoși. Înclină ușor capul și se uită curios și zâmbitor spre Karl. Nu îl deranja că fusese scuturat de braț. Dimpotrivă, privirea lui exprima calm și profunzime. Privea cumva spre cei din fața lui și totuși părea că vede prin ei.

Ultima oară când Karl văzuse pe cineva atât de liniștit fusese pe Nerea, un satelit natural pe care îl explorase cu ani în urmă, în lungile lui călătorii de găsire a unei planete care să poată susține viața. Acolo aterizaseră pentru recoltarea de probe și, în ciuda obiceiurilor ei, Amira coborâse împreună cu echipa la suprafața satelitului. Acolo văzuseră împreună cel mai frumos răsărit. Unul format din lumină, culoare și muzică. Creșterea intensității luminoase determina și o mărire bruscă a temperaturii gazelor din atmosferă care ajungeau să cîrlească sub forma unor curenți foarte rapizi prin toate crăpăturile munților. Și atunci se năștea muzica aceea eterică și impresionantă ce părea să îți răscalească toată ființa și să îți absoarbă toate gândurile. Atunci o văzuse pe Amira atât de liniștită și de relaxată pe cât era acum Valeris. Dar Nerea nu îi primise. Nu se dovedise a fi un cămin bun pentru oameni. Muzica aceea sublimă pentru auz era de fapt toxică pentru celulele vieții, pe care le făcea să vibreze haotic, iar humanoizii nu ar fi putut supraviețui sub cerul cântător al satelitului. Nu. Nerea nu îi primise.

Karl își smulse mâna de pe umărul lui Valeris la fel de brusc precum o pusese și se dădu înapoi câțiva pași. Părea doborât de un mare adevăr aflat în privirea limpede și de pe altă lume a terraformatorului. Se așeză pe o piatră și rămase așa câteva clipe, cu fața în palme. Valeris se lumină la față și plescăi din nou fericit.

— Cred că pot să mă apuc de construit. Suntem deja în urmă cu câteva zeci de ore! Cu toții! Acum ar fi cazul să muncim și să nu ne mai oprim.

Se ridică vesel, lăsându-i pe toți muți de uimire. Ancona și Marius schimbă priviri îngrijorate. Nu înțeleseseră nimic din schimbul de priviri dintre Valeris și căpitan și erau evident îngrijorați că și acesta din urmă își pierduse luciditate. Făcură totuși o încercare:

— Căpitane! Ce se întâmplă?

Karl ridică o privire de om obosit și vorbi răgușit, de parcă atâta înțelegere îl îmbătrânise deodată.

— Valeris are dreptate. De asta s-a prăbușit Amira. Ne cercetează. Ne scotocește prin amintiri. Vrea să ne cunoască. De asta i-a absorbit pe cei cinci. Trebuie să ne știe pe dinăuntru și pe dinafară. Pare logic, dacă stai să te gândești, vorbe el fără șir.

Sări din nou și se repezi în urma lui Valeris cu o sclipire de om nebun în ochi.

— Ce urmează? O să mai ia și pe alții sau i-au ajuns ăștia cinci? Ce vrea de la noi?

Valeris se opri pentru o clipă, deschise gura ca și cum ar fi vrut să spună ceva, dar se răzgândi în ultima clipă și își continuă drumul spre o destinație numai de el știută, undeva spre capătul peșterii.

— Nu ai voie să pleci până nu îmi dai toate informațiile, comandor! se auzi deodată vocea limpede și autoritară a căpitanului.

Își recăpătase controlul în câteva secunde. Se întoarse apoi spre Ancona și ceilalți și îi liniști de la distanță:

— Vă explic imediat ce am înțeles. Marius, nu îl lași să plece! strigă.

Vocea calmă și hotărâtă fu ca un balsam pentru toți cei prezenți. Căpitanul se întorsese.

Marius Kopecky își dăduse și el seama că ceva era foarte în neregulă cu Valeris Mathy și că, în felul lui ciudat, căpitanul găsisese o logică și o sursă de informații în delirul terraformatorului. Îl ajunse repede din urmă și îl strigă de câteva ori, rugându-l să se întoarcă în zona luminoasă a peșterii unde puteau sta de vorbă fără să consume energie din rezerve. Nu primi nici un răspuns, așa că îl apucă pe Valeris de braț și încercă să îl întoarcă cu fața la el. Terraformatorul se smuci ușor din mâna lui, iar botanistul îi dădu imediat drumul și el simțindu-se jenat de situația în care fusese pus. Erau cu toții învățați de mici să respecte spațiul personal. Într-o lume supraaglomerată, aceste mici axiome sociale făceau viața mai puțin insuportabilă. Mai presus de orice, nu trebuiau să atingă o altă persoană fără voia ei decât în cazuri extreme. Ei bine, acesta era un caz extrem, era ordinul căpitanului, iar colegul avea evidente probleme de raționament.

Valeris se întoarse cu fața la el, se uită lung la mâna lui și la chipul botanistului, după care ridică palma spre el. Marius se simți imediat ridicat de la sol și purtat ușor prin aer, în ciuda multiplelor sale exclamații, unele nu tocmai politicoase, până în celălalt capăt al peșterii. Nu înțelegea cum reușise Valeris să preia comanda MP-ului său. Era posibil, evident, dar numai dacă el era bolnav sau incapabil să exercite acest control din diferite motive. Și era și furios din cauza consumului inutil de energie. Indiferent de planul final de evadare, economisirea resurselor i se părea vitală. Iar zborul lui cu spatele fusese de-a dreptul rușinos; îl purtase prin peșteră ca pe un copil mic ce testează pentru prima oară un costum antigravitațional.

Îl văzu în depărtare pe Valeris cum își coboară mâna și continuă să se deplaseze spre un culoar întunecat al peșterii despre care stabiliseră de la început că nu ducea decât spre o zonă întunecoasă și un perete și mai mare. Spre groaza lui și a celorlalți membri ai echipajului care urmăriseră scena cu ochii căsați, Marius rămase în aer, la aproximativ 3 m deasupra solului, fără să își poată convinge MP-ul să îl dea jos. Mai mult decât atât, datele MP-ului său arătau consum energetic zero, adică forța propulsoare fusese în mâna lui Valeris și nu în interiorul costumului.

Strigă toate aceste informații către membrii echipei, iar ei se repeziră toți și traseră de picioarele costumului de protecție, mai întâi cu forța combinată a mâinilor, apoi cu ajutorul propriilor rezerve de energie. Nimic nu se întâmplă. Marius Kopecky continua să stea suspendat în aer, fără nici un control asupra corpului său sau a învelișului acestuia.

Situația deveni brusc tensionată. Trei dintre soldați începură să vocifereze alarmați și se repeziră spre rocile ce blocau intrarea în peșteră, într-o reacție firească și brutală de panică. Începură să le dea la o parte disperați, smucindu-le atât cu forța brațelor, cât și cu energie din bateriile de rezervă. Nu aveau de gând să se lase manipulați ca niște obiecte de o forță necunoscută. Al patrulea, locotenentul Zack Horam, primi un ordin scurt din partea lui Arka Mihail și țâșni pe urmele lui Valeris.

Căpitanul îi făcu semn Anconei să se apropie și îi spuse, cu ochii în continuare lipiți de imaginea plutitoare a botanistului:

— Trezește-o pe Cora! Adu-o aici și pe Amira! Vezi ce trebuie să le administrezi ca să le pui pe picioare pe amândouă. Nu mă interesează câte droguri bagi în ele!

Spuse toate astea cu o voce categorică și limpede, după care se răsuci pe călcâie și se alătură soldaților în lupta cu pietrele. Îl ardea faptul că nu găsea varianta potrivită pentru a scăpa din grotă. Avea nevoie disperată de soluțiile tehnice ale unui inginer sau ale unui terraformator întreg la cap. Oftă înăbușit și mai încercă să ridice o piatră. Se dovedi a fi mult prea grea pentru puterea mâinilor și, iarăși comandă MP-ului să calculeze energia necesară pentru îndepărtarea ei. Mai presus de toate, avea nevoie de logică.

Munceau cu toții cu îndârjire. Marius începuse între timp să coboare încetișor către sol, pe măsură ce distanța dintre el și Valeris se mărea. Ancona umblă în rezervele medicale pentru a găsi seringile hipodermice cu neurostimulatori. Reuși să identifice ceea ce căuta și comandă MP-ului să desigileze costumul Corei, declarând o urgență de tip cod roșu. Se auzi un fâșâit ușor și toată partea din față se deschise ca un capac. Administră o doză standard, după care începu să o caute pe Amira.

Așa cum bănuia, aceasta era într-o stare de semiconștiență autoindusă. Ancona o recunoștea după paloarea albicioasă a pielii și frecvența scăzută a respirației. Îi administră aceeași doză și rămase lângă ea până când substanța își făcu efectul, ca să fie sigură că administrase ceea ce trebuia. Amira deschise ușor ochii și privi spre Ancona. Spre surprinderea zoologului, privirea ei era limpede și bine focalizată. Toată suferința care o doborâse în urmă cu câteva ore părea să fi dispărut ca un miros urât împrăștiat de vânt. Tresări un pic la zgomotul făcut de o piatră aruncată de unul dintre soldați și zâmbi brusc când înțelese ce se întâmpla. Ancona începu să se încrunte. Zâmbetul spontan al Amirei nu prevestea nimic bun. Semăna cu ceea

ce văzuse mai devreme la Valeris Mathy. Aceeași veselie ciudată într-un moment nepotrivit și venind parcă dintr-un univers paralel.

Parcă vrând să îi confirme temerile, Amira se hotărî brusc să fie utilă. Deschise costumul și păși pe sol, coborând din el fără nici un fel de reținere. Călcă fără ezitare, părăsind învelișul medical de care se agățase cu aceeași disperare cu puțin timp în urmă. Ridică mâna dreaptă și vorbe în MP. Setă comunicațiile pe modul general și glasul ei se auzi cu claritate:

— Nu este nevoie să faceți asta!

Căpitanul și cei trei soldați se opriră ca la un semn și se întoarseră mirați când recunoscură vocea Amirei.

— Dați-vă jos costumele! Nu vă folosesc la nimic. E cam întuneric aici, nu-i așa? Își continuă Amira monologul.

Se duse spre mijlocul peșterii și începu să mângâie pereții, întocmai cum făcuse și Valeris cu câteva minute mai devreme. În urma atingerii ei, roca deveni luminoasă.

Karl scoase un icnet scurt, ca și cum ar fi fost lovit în piept cu putere. Nu înțelegea ce se întâmpla, iar asta îl umplea de furie și frustrare. Își vedea membrii echipajului purtându-se ca niște holograme programate de un creier invizibil. Deși pregătirea sa de bază era cea a unui om de știință, îi venea greu să accepte ceea ce i se întâmpla lui și întregii sale echipe, mai ales când toate informațiile adunate indicau spre ceva ce părea de-a dreptul imposibil.

— De asta aveți nevoie? se auzi din partea opusă vocea lui Valeris Mathy.

În urma lui alergia Zack Horam.

— Căpitane, trebuie să vedeți asta!

Locotenentul făcu semn tuturor să vină cât mai repede spre mijlocul grotei, unde terraformatorul își reluase cuminte locul pe scăunelul lui din piatră, de parcă nici nu plecase vreodată de acolo.

Valeris Mathy ținea un recipient concav, un fel de cană modelată rudimentar din materia pseudoorganică, ce strângea în îmbrățișarea ei universală întreaga planetă. Se cunoșteau pe el amprentele celui care îl crease. În recipient se găsea un lichid limpede și transparent. Karl Meyer se uită cu precauție în pahar, introduse degetul unei mânuși și, după ce primi confirmarea MP-ului că este într-adevăr vorba de apă, zise cu năduf:

— La naiba! Acum chiar că n-o să mai ieșim de aici!

— Despre ce vorbiți? izbucni zoologul. Căpitane, a venit vremea să ne spui tot ce știi! Acum! se răsti Ancona la el fără să încerce să își ascundă disperarea din glas și fără să-i mai pese de grade sau autoritate.

— Ai dreptate, zise Karl fără să pară deloc deranjat de reacția zoologului.

În alte condiții, i-ar fi luat capul pentru nesubordonare, dar acum era mult prea târziu să își facă griji pentru așa ceva. Se așeză la rândul lui lângă Valeris și începu să povestească.

— Cred că nu suntem singuri pe această planetă. Suntem toți testați de o entitate pe care nu o putem vedea, dar care încearcă să ne analizeze.

Făcu o mică pauză pentru a-i lăsa să asimileze ideea. Și lui i se părea extrem de ciudată, acum că o spusese cu voce tare.

— Dacă nu mă înșel, cu Amira comunică direct. Schimbările din comportamentul lui Valeris îmi arată că și el este folosit în scopul transmiterii de informații către noi. Cel mai probabil, este un empat în

stare latentă, iar contactul cu... orice s-ar găsi pe planeta asta i-a activat și lui această însușire.

Oftă și se așează la rândul său pe o bucată de rocă ce seamăna surprinzător de tare cu un scaun.

Markus stătea pe scaunul de comandă de pe puntea principală, cu mâinile scufundate în lichidul receptor tridimensional până aproape de coate. I se mai întâmpla asta când era foarte concentrat. În realitate, numai amprentele palmare integrale erau citite în mod curent de CS și transmiteau reacții. Restul epidermei nu interacționa în nici un fel cu fluidul. Dar el era atât de absorbit de ceea ce făcea, încât s-ar fi scufundat cu totul dacă ar fi putut. S-ar fi scufundat și ar fi dispărut, pentru a se rematerializa oriunde, numai pe Queen One nu.

Posturile de lucru ale departamentelor principale erau ocupate. Auzea în spatele lui zumzetul discret al tuturor holo-ecranelor funcționale. Nu primeau nici un fel de informații noi, poziția lor se schimbasesc doar după un traseu limitat și precis stabilit, activitatea continua la limita inferioară pe întreaga navă și respectau cu strictețe protocolul.

Deși totul părea neschimbat, chiar amortit, situația reală era de-a dreptul îngrijorătoare.

Echipa de salvare dispăruse de pe senzori de câteva ore bune, motoarele hyperdrive încă nu funcționau și nici nu avea idee ce era în neregulă cu ele, comunicațiile cu roboții lăsați la suprafața planetei nu erau posibile tot din motive necunoscute, vestea morții Amiralului Joseph Conrad făcuse înconjurul navei și răspândise un val de tristețe și demoralizare și, cel mai grav, nu știa ce să facă în continuare.

Era evident că salvatorii aveau probleme și nu avea nici o idee despre cum să iasă din cercul vicios al oamenilor care salvează alți oameni și care, ajung la rândul lor să aibă nevoie să fie salvați.

Protocolul impunea o perioadă de așteptare de două zile și culegerea de noi informații cu ajutorul sateliților pentru îmbunătățirea șanselor de succes a unei noi echipe de recuperare. Dar sateliții abia începuseră să apară în diferite puncte ale sistemului solar și punerea lor în funcțiune, mai ales sub formă de rețea planetară, avea să dureze destul de mult, dat fiind diametrul atât de mare al planetei și faptul că erau teleportați la distanțe uriașe unii de alții. Trebuia să aștepte până soseau cei mai mari dintre ei pentru a-i putea pescui și distribui în mod organizat pe orbita planetei și pentru a realiza nodurile principale ale viitoarei rețele. Asta dacă soseau toți întregi și funcționali. Călătoriile interplanetare erau departe de a fi precise.

Știa că posibilitățile costumelor de protecție erau teoretic nelimitate, putând menține o persoană în viață chiar și câțiva ani, cu o singură condiție: persoana să aibă acces la materii prime convertibile în nutrimente și energie solară pentru menținerea în funcțiune a convertorului organic. În condițiile de pe Omega, chiar și aceste simple necesități erau incerte. Apa era de fapt problema fundamentală. Se găsiseră multe urme, dar încă nici o sursă precisă.

Deodată, cele două zile de așteptare i se păzură absurd de lungi. El era căpitan interimar și nu avea totuși posibilitatea practică de a îmbunătăți sau adapta protocolul. Acesta fusese gândit în cele mai mici detalii de specialiștii dintr-un număr mare de domenii și supervizat de însuși Amiralul Joseph Conrad.

Pentru împiedicarea abuzurilor, orice modificare a Regulamentului necesita un număr mare de argumente și un număr și mai mare de susținători... dacă își amintea bine, cam 1500 de membri ai echipajului, adică puțin peste majoritate. Prea mulți de dacă.

Gândirea lui logică și precisă se simțea sufocată de numărul variabilelor umane și implicit, ilogice.

Acestea erau gândurile lui în timp ce stătea de nevoie în scaunul căpitanului și se lăsase atât de absorbit de ele încât nici nu observase când ajunsese până la coate în fluidul tridimensional.

MP-ul îl trezi din visare vibrând încet pe pielea lui.

— Heinz! Vorbește! răspunse mașinal, fără să se uite cine îl apelează.

— Robin Slater sunt, veni răspunsul. Vino, te rog, în sala 3 de conferințe.

— Pe drum, se auzi un mormăit sec.

Markus se simțea chiar încântat că cineva îi întrerupsese șirul gândurilor, de vreme ce nu erau prea vesele, iar scanările ce i se perindau pe sub ochi nu indicau nici o anomalie. Peste toate, obligația de a petrece atât de mult timp în contact cu oamenii reali începuse să îl obosească și să îl streseze și se temea de momentul în care medicația nu va mai fi de ajuns. Spera ca Robin, șeful departamentului energetic, să îi dea ceva de făcut. Ceva practic pentru omul de știință din el. Se întrebă chiar dacă nu ar putea să îl roage să preia el comanda navei și, pe drum, consultă CS-ul navei în acest sens.

„În conformitate cu regulamentul Aviației Terrane, gradul cel mai înalt are obligația de a prelua atribuțiile căpitanului până la întoarcerea acestuia la comanda navei sau până la sosirea unui grad superior cu atribuții ce includ...”

— Da, bine, bine, am înțeles, răspunse Markus și închise gura Creierului Sintetic.

Chiar se gândi pentru o clipă cum se poate ca o voce atât de plăcută să îi dea vești atât de rele. Intră în sala de conferință și îl găsi pe

Robin Slater în întuneric, încruntat, în mijlocul unei holograme luminoase, uriașe a navei. Proiecția umplea toată încăperea. Se plimba printre încăperile virtuale, le apropia sau le îndepărta din degete și citea parametrii afișați în diferite culori în dreptul fiecărui segment.

— Vreau să vezi și tu asta. Cred că avem o nouă problemă de rezolvat, îl întâmpină Robin.

Markus nu simți nevoia să răspundă în nici un fel, dar, în ciuda veștii care nu suna tocmai bine, fața i se relaxă vizibil când intră în mijlocul hologramei. Mediul virtual și controlabil era o realitate în care el se simțea în siguranță. Așteptă ca inginerul să aducă în fața sa porțiunea de navă vizată și se uită curios.

— Aici avem o creștere semnificativă a consumului de energie, mai exact de 3846,14%, preciză în detaliu, așa cum era de așteptat, șeful departamentului energetic.

Era poreclit de colegi „șef-energie” din cauza faptului că funcția sa completă era o denumire prea lungă și pentru că un maniac al detaliilor ca el era una dintre țințele preferate ale membrilor echipajului cu simțul umorului mai dezvoltat.

— Ce este locul acela? întrebă Markus.

Încerca să își amintească structura navei din proiecțiile anterioare. Activitățile lui de bază se desfășurau în sala motoarelor, restul spațiilor fiindu-i incomplet cunoscute.

— Dacă îți amintești, nava este prevăzută cu cinci laboratoare de bază. Patru sunt pentru activitățile curente, iar al cincilea este poreclit „refugiul”...

— Îmi amintesc, este cel pentru care a insistat Amiralul. Dar este complet gol. Nu ar trebui să consume energie deloc.

— Corect, numai că el avut un consum extrem de mic în momentul Saltului, dacă vrei îți spun cu exactitate cât, adăugă Robin.

Heinz clătină din cap. Detaliile logice și cele abstracte erau importante pentru el, dar nu chiar toate zecimalele.

— Această diferență se încadrează în erorile acceptabile și am pus-o pe seama unor relee care nu au fost în stare perfectă de funcționare în momentul montării, continuă șef-energie.

— Poate acolo este problema. O zonă cu defecțiuni ce s-au extins și care a avut ca efect secundar căderea motoarelor hyper sau poate a comunicațiilor. Ce ți-au spus scanările? Întrebă Markus, bucuros că are în sfârșit ceva practic de făcut.

— Nu am decât informații minime. Zona aceea este complet ecranată și sigilată pentru a împiedica orice interferențe exterioare. Țin minte că ne-am gândit atunci că este posibil să întâlnim radiații de natură necunoscută și să avem nevoie de o zonă perfect izolată pentru a putea fi folosită la decontaminare.

Șef-energie explica răbdător, cu tonul său didactic. Apoi izbucni, făcându-l pe Markus să tresară:

— Oh, la naiba!

— Ce-i cu tine?

— Acolo trebuie să îi ducem, pe Amira și toți ceilalți! Orice i-a afectat, trebuie duși în al cincilea laborator pentru a-i proteja. Până ne dăm seama ce i-a dat peste cap. Sper doar să îi recuperăm pe toți întregi.

Markus înclină din cap a înțelegere, având în același timp propria revelație. Gândi în același timp „la naiba cu regulamentul”, după care vorbi în MP:

— Oprește înregistrările pe camera de conferință pentru cinci minute. Amprentă vocală.

Acum el era căpitan, așa că ordinele sale nu necesitau o aprobare suplimentară sau explicații, cel puțin nu unele imediate. Avea să explice ce gândise și chiar în amănunt, dar pe moment trebuia să găsească o soluție.

— Confirmat! se auzi vocea plăcută de contralto a CS-ului.

— Ce-i cu tine acum? întrebă Robin ridicând a mirare o sprânceană.

— Ascultă-mă bine, nu avem decât câteva minute! vorbi Markus precipitat, total opus obiceiurilor lui. Trebuie să fii tu căpitanul navei cât e plecat Meyer.

— De ce?! Nu permite regulamentul! exclamă din nou Robin, sprâncenele lui părând să se întâlnească de data asta cu rădăcina părului.

— Știu că nu permite regulamentul și eu sunt mai mare în grad, dar chiar nu pot să fac asta. Nu mi-am imaginat niciodată că vom ajunge în situația de a înregistra dispariții de oameni pe o planetă pustie. Eu mă pricep doar la motoare, toată pregătirea mea psihologică e doar teoretică. Nu am nici un fel de practică în lucrul direct cu oamenii. Nici nu îmi place să îi simt pe toți în jurul meu. Atunci când se întoarce Meyer, îi vom spune despre această situație și o să îi cer să mă retrogradeze ca să fii tu, pe viitor, al treilea la comanda navei, după el și Arka.

Robin Slater nu îl opri. Îl surprinse reacția colegului său și nu îl bănuî nici o clipă de vreo intenție ascunsă, mai ales că acesta ceruse să fie retrogradat numai să scape de o responsabilitate ce îl stresa și depășea.

Privea îngândurat într-o parte, în timp ce asculta tirada inginerului-șef și părea să îi dea chiar dreptate. În mod normal, ceea ce îi cerea Heinz era nepermis, dar aceasta era o situație excepțională care îi izbise chiar la începutul misiunii lor și Robin își dădu seama că inginerul-șef se pierduse cu firea și nimeni nu își dorea în situații de urgență un căpitan plin de îndoieli și spaime. De asemenea, antropofobia era o afecțiune răspândită pe Terra. Stresul demografic era varianta comună și mai puțin gravă. Un pasionat de tehnologie ca Heinz cu siguranță dezvoltase o formă mai gravă.

— OK, uite cum vom face. Tu rămâi căpitan interimar până la sosirea lui Meyer, dar la orice hotărâre importantă ne vom consulta numai noi doi, în prealabil. Să schimbam gradele este o încălcare atât de gravă a regulamentului că riscăm să ne trezim amândoi colet înapoi pe Terra, într-o cameră de doi metri pătrați și fără filtre de aer. Întreg echipajul Queen One are nevoie de noi. Nu trebuie să ne simtă slabi și dominați de fobiile noastre. Acum, adună-ți emoțiile și controlează-le și hai să vedem ce naiba e în laboratorul ăla. Mai avem două ore până trebuie să ne hotărâm ce să facem în legătură cu cei de pe planetă, așa că hai să ne mișcăm cât mai repede.

Markus îl privi adânc în ochi pe Robin, îi zâmbi și își înclină capul în chip de mulțumire. Șef-energie preluase conducerea de facto.

— Reia jurnalul!

— Confirmat! se auzi vocea blândă a CS-ului, urmând ca cele cinci minute lipsă să fie analizate atunci când Meyer va avea timp. Puteau să treacă ani până atunci, la cum erau acum lucrurile.

Cei doi ieșiră din sala de conferință și se îndreptară spre cel mai apropiat lift tridimensional. Markus dădu comanda și liftul începu

să meargă înapoi. Se opri și luă o traiectorie descendentă, urmată de una laterală. Se opri și ușile se dematerializară.

Holul din fața lor era scufundat în întuneric, semn că zona respectivă nu era folosită nici măcar pentru tranzit. Markus atinse ușor MP-ul și comandă:

— Aprinde luminile de avarie pe întreg sectorul unde mă aflu!

CS-ul, care urmărea în permanență poziția tuturor membrilor echipajului, se conformă instantaneu și holurile se luminează la intensitate medie într-o nuanță portocalie, plăcută ochiului.

Așa cum se așteptau, nu existau nici un fel de urme ale desfășurării vreunei activități în acea zonă. Totul era pustiu și nemișcat. Conform indicațiilor hologramei ce pâlpâia deasupra mâinii lui Robin Slater, zona de consum energetic se afla la 94 m în fața lor. Se înțelesesă din priviri și ajunseră în același timp în fața laboratorului numărul 5.

— Desigilează perimetrul! comandă Markus Heinz.

— Îmi pare rău, domnule, se auzi vocea caldă de contralto a CS-ului. Nu aveți autorizarea necesară pentru a efectua această operațiune.

— CS! sunt căpitan interimar Markus Heinz și cer deschiderea imediată a laboratorului! repetă cu voce hotărâtă comanda.

— Identificarea a fost deja efectuată. Confirm prezența lui Markus Heinz, inginer-șef al navei Queen One, cu atribuții temporare de căpitan până la sosirea sau eliberarea permanentă din funcție a căpitanului activ, Karl Meyer. Nu aveți autorizarea necesară pentru desigilarea acestei zone.

Asta era rău când te enervai pe o inteligență artificială. Îți dădea în cap cu teoria și nu te lăsa până nu îți recita tot regulamentul.

— Care este autorizarea necesară? întrebă de data aceasta Robin Slater, la fel de consternat ca și colegul lui.

— Comanda poate fi efectuată doar sub un ordin unic de Amiral sau de la căpitanul activ al navei împreună cu patru comandori în funcție, răspunse CS-ul cu aceeași duioșie care începuse să-i scoată din sărite pe cei doi ingineri.

— Ce zici de asta? se miră cu voce tare Markus, întrebarea lui fiind mai mult retorică, deși se uita direct spre Robin.

Șef-energie părea totuși hotărât să dea de cap problemei, mai ales că era în aria lui directă de expertiză. Ceva necunoscut îi consuma din energie, iar el nu putea tolera așa ceva. Așa că se întoarse hotărât spre Markus și, conform înțelegerii lor anterioare, preluă inițiativa.

— Spune-i CS-ului să ne aducă aici trei comandori!

Markus execută ordinul fără întârziere. Era evident și pentru el că dincolo de câmpul acela de forță ceva consuma fără justificare resursele energetice ale navei și spera să găsească o explicație sau măcar un indiciu despre ceea ce defectase motoarele hyperluminice care, în mod ironic, apăreau ca funcționând perfect pe toate holocranele.

În așteptarea colegilor, Robin Slater ceruse modificarea luminilor pe modul de lucru și începuse o scanare detaliată a zonei, plus niște medii estimative ale consumului de energie pe regiunile analizate în diferite condiții de activitate.

Cei trei comandori convocați de CS erau, pe principiul maximei eficiențe, și cei aflați cel mai aproape de laboratorul numărul 5. Așa că, în câteva minute, își făcură apariția microbiologul Christina

Yun, șefa laboratorului numărul 1, evident întreruptă din activitate. Purta echipamentul complet de protecție, iar din MP îi răsărea miniholograma la care lucra în momentul convocării. Nu apucase să o stingă, așa că din mână îi înfloreau imaginea multicoloră a unei molecule extrem de complexe. De la distanță părea să poarte o brățară curcubeu.

Costa Bedanis, șefa comunicațiilor, și Relis Kang, inginerul responsabil de transporturi, sosiră în același timp, la fel de surprinși de convocare. Markus le explică pe scurt despre situația pe care o întâlniseră și le ceru să își dea acordul pentru desigilarea laboratorului.

— Bine, dar dacă îl deschidem, nu riscăm o contaminare? se auzi deodată vocea subțire a microbiologului.

— Despre ce vorbești? întrebă Costa.

Părul ei în mai multe nuanțe strălucea ca de obicei, datorită celor mai sofisticate programe de îngrijire și remodelare la care ea apela atât de des pentru a capta privirile tuturor.

Se întoarseră spre Yun, care părea surprinsă că nu înțelegeau toți ceva atât de evident.

— Dacă îl deschidem, ideea căruia îi este dedicat dispare.

Explica hotărâtă, de parcă toți cei din jurul ei beneficiau de cunoștințele ei de microbiologie. Le văzu fețele mirate așa că își continuă explicația cu un ton semididactic:

— Laboratorul 5 este gândit ca un mediu perfect izolat de restul navei, astfel încât, în cazul unei calamități, să poată găzdui toate formele de viață de pe Queen One și să le asigure tot necesarul pe o perioadă de un an în stare de veghe sau de 15 ani tereștri în stază. L-am proiectat chiar eu împreună cu amiralul Conrad, încheie ea cu mândrie.

— Asta nu prea are logică, interveni Robin Slater. Chiar și în cazul unei calamități, în momentul în care se deschide pentru a permite accesul refugiaților, nu se contaminează oricum?!

— Nu chiar.

În mod surprinzător, răspunsul veni de la Relis Kang.

— Dacă oamenii vor fi teleportați înăuntru și verificați cu ajutorul filtrelor microbiologice ale teleportorului, ar trebui să fie suficient.

— Și dacă aceste filtre permit trecerea unor contaminanți necunoscuți? se miră din nou Robin.

— În acest caz, nu avem ce face, veni răspunsul prompt. Știu că nu este un sistem perfect, dar filtrele din teleportor sunt cele mai avansate din câte avem la dispoziție și chiar principiul teleportării presupune o verificare la nivel molecular a tuturor ființelor și lucrurilor pe care le transportă, prin compararea cu o bază de date stocată în memoria CS-ului, continuă Relis cu explicațiile.

În glas i se simțea afecțiunea. Vorbea despre sistemele de teleportare ca despre niște prieteni apropiați. Christina Yun îl privea încântată. Cunoștințele medicale ale șefului transporturilor erau mult peste așteptările ei. Surâse către el, fără să își schimbe însă părerea despre subiectul de bază:

— Comandorul Kang are dreptate. Dacă e vorba de niște contaminanți necunoscuți, atunci oricum nu știm cum să îi căutăm și vom realiza că sunt prezenți doar în momentul în care vom vedea efectele produse de aceștia. De aceea nu sunt de acord cu deschiderea laboratorului. Nu cred că suntem într-o situație atât de gravă încât să riscăm afectarea singurului mediu perfect izolat.

În tot acest timp, Markus păruse să se lupte cu toate temerile lui. Acum era căpitan și, chiar și cu sprijinul lui Robin, tot simțea o mare responsabilitate apăsând pe umerii lui. Deși asistase la toată discuția fără să intervină deloc, în cele din urmă se hotărî să își expună punctul de vedere și să îl susțină pe șef-energie.

— În realitate, suntem într-un impas. Nu știu dacă poate fi calificat drept calamitate și nu sunt sigur nici de protocolul ce hotărăște această limită, dar adevărul este că ne confruntăm cu niște probleme pentru care nu avem momentan soluții. Mai rău este că nu avem nici indicii despre ce a produs aceste probleme și nici un fel de parametri nu par să fie în afara limitelor.

Fu rândul doctorei Christina Yun să îl întrebe despre ce vorbește.

— Comunicațiile către planetă nu funcționează, hyperdrive la fel și avem oameni dispăruți pe planetă.

— Nu au fost încă recuperați? întrebă ea surprinsă.

Markus se uită cu tristețe în ochii ei, lăsând să i se vadă latura umană și admise cu voce joasă.

— Și salvatorii sunt dați dispăruți.

Vestea veni ca un șoc pentru microbiologul ce nu prea mai părăsise laboratorul 1 de când sosiră mostrele de pe Omega decât ca să doarmă.

— Nu știu ce să zic în cazul acesta, zise ea trecându-și obosită mâna peste ochi.

— Am eu o propunere, interveni Robin. Să teleportăm numai o persoană înăuntru. Mai exact, eu aș vrea să merg. În primul rând, problema este de natură energetică și de aceea trebuie să mă ocup eu

de ea și, în al doilea rând, eu nu am fost deloc pe Omega, așa că ar trebui să nu fiu contaminat... teoretic.

— Bine, cu asta sunt de acord. Pare o măsură minim invazivă. Sper să nu ne înșelăm, acceptă în cele din urmă Yun. Nu știam că situația e atât de gravă, recunosc eu.

— OK, dacă suntem cu toții de acord, se grăbi Slater să încheie, înainte ca vreunul să apuce să se răzgândească. Căpitane, comandă CS-ului!

Se întoarse pe călcăie și porni în pas rapid spre camera de teleportare de la nivelul respectiv, continuând să asculte în intercom restul discuției.

— Comandă desigilarea tridimensională a spațiului laboratorului 5 și teleportarea directă a comandorului Robin Slater! îl auzi pe Heinz.

— Confirmat, comandor Christina Yun!

— Confirmat, comandor Costa Bedanis!

— Confirmat, comandor Relis Kang!

— Confirmat, comandor Robin Slater! spuse în clipa în care intră în spațiul izolat al teleportorului de nivel.

— Recepționat și efectuat, auzi în intercom după care orice senzație dispăru complet.

Robin deschise ochii, pregătit să comande activarea luminilor și creșterea temperaturii la nivelul costumului personal și al mediului ambiant, întrucât era stabilit prin protocol ca în spațiile nefolosite să se mențină o temperatură constantă de 0°C și iluminatul oprit. Doar concentrația de oxigen trebuia păstrată la 21% în mod continuu, în toate spațiile navei, indiferent de destinația lor.

Deschise ochii și rămase cu gura căscată. Laboratorul avea toate luminile aprinse, spațiul era încălzit, iar dintr-una din încăperi se auzea muzica naturii, un curent artistic la modă pe Terra, cu melodii compuse numai din sunete ale apei, ale vântului sau ale păsărilor din Perioada de Aur a Pământului.

Din buzunarul costumului standard, Robin scoase un mic laser folosit de obicei pentru sigilări de materiale incompatibile, dar care putea fi și o armă cu rază mică de acțiune în situații de maximă urgență.

Păși încet, fără să își anunțe în vreun fel prezența, și începu să înainteze spre camera de unde se auzea muzica. Își dădu seama că spațiul era locuit și îi păru rău că propusese să vină singur. Inima îi bătea atât de tare, încât pentru o clipă se gândi dacă nu poate să o audă cineva. Se certă singur în gând pentru teama copilărească și își continuă drumul neuzit.

Pe drum observă câteva dispozitive uriașe, asemănătoare cuvelor de stază doar că mult mai mari, cu ecranele aprinse și toate funcțiile active. Nu își amintea cu precizie ce funcție aveau, dar, dată fiind dimensiunea lor, cu siguranță explicau acea creștere a consumului de energie. Înaintă fără zgomot, ținându-și inconștient respirația și ajunse într-o intersecție. Din mijlocul ei porneau cinci holuri simetrice, ca niște raze. Doar unul dintre holuri era deschis, celelalte erau în continuare sigilate de câte un câmp de forță semiluminescent și nu păreau să fi fost folosite în vreun fel, fiind scufundate în întuneric.

De-a lungul holului desigilat se înșirau, pe ambele laturi, foarte multe raze mai mici și camere distribuite simetric. Inginerul, care nu vizitase decât rareori această zonă, își aminti schema de construcție

cu numeroasele spații personale dispuse radiar, ca alveolele unui stup de albine, gândite în scopul adăpostirii unui număr cât mai mare de persoane și al distribuirii judicioase a spațiului.

Continuă să înainteze cât mai silențios posibil, sperând să păstreze avantajul surprizei, și se îndreptă spre zona de unde muzica se auzea acum din ce în ce mai tare. Observă că pe holul pe care înainta el doar câteva camere aveau spațiul interior luminat și câmpurile de forță oprite, restul fiind în continuare sigilate. Asta însemna că nu puteau fi prea mulți intruși la bord. Ținea arma la vedere, în poziție de tragere, dar nu era capabil să o folosească. Spera doar că intrușii nu știau asta. Voia doar să vadă cine erau pasagerii clandestini, după care să se teleporteze înapoi și să aducă întăriri sau să comande direct prin intermediul codurilor incluse în MP-ul său teleportarea câtorva soldați. Nu era încă hotărât. Totul depindea de câte persoane avea să găsească.

Ajunse în dreptul camerei de unde se auzea zgomotul și se lipi cu spatele de peretele din stânga ușii, încercând să apuce să arunce o privire înăuntru fără a-și dezvălui poziția, sperând că intrușii nu monitorizează senzorii video chiar în acel moment. Își ținu o clipă respirația ca să își facă mai mult curaj, dar, înainte să apuce să privească în cameră, ceva uriaș țâșni înaintea lui și începu să latre iritat.

Inginerul se sperie atât de tare, încât scăpă laserul din mână și scoase un țipăt de groază când namila se repezi la el, îl lipi cu umerii de perete și începu să îi miroasă fața de aproape. Încercă să îl împingă, dar uriașul blănos îl apăsă cu labele pe umeri cu o forță uimitoare.

— Boris, dă-te jos! se auzi o voce surprinzător de familiară.

Robin se încruntă, creierul lui parcă refuzând să înțeleagă. Boris mai lătră o dată, să se asigure că și-a înspăimântat musafirul, după care se dădu jos de pe Robin și o luă la fugă de-a lungul holului.

— Ah, tu erai?! continuă mirat și evident dezamăgit amiralul Aviației Terrane, Joseph Conrad.

Robin Slater rămase blocat pentru o secundă, se opri din scuturatul urmelor de blană de pe uniformă, apoi își dresă vocea:

— Amirale, cum ați ajuns aici?

Apoi, înțelegând exclamația, se încruntă:

— Cum adică, tu erai? Așteptați pe cineva? Mai știe cineva că sunteți aici?

Dar Joseph Conrad nu părea deloc cu garda jos. Îl studie o clipă pe inginer, de parcă acesta se afla pe nava greșită. Pe buze îi flutură un zâmbet subțire, ușor disprețuitor.

— Da, așteptam, răspunse clar și autoritar.

Cunoștea atât de bine vocea aceasta de la nesfârșitele ore de pregătire și antrenament.

— Dar nu pe tine.

Acum era și mai buimăcit, mai ales că amiralul nu părea să fie deloc îngrijorat de faptul că fusese prins. Dimpotrivă, i se adresa unui elev care tocmai căzuse un test surpriză. Robin știa cu precizie toate inflexiunile acelei voci. De data asta era chiar surprinzător de rece și, mai mult decât atât, nu era vocea unui om vinovat de ceva. Mai degrabă inginerul se simțea cumva jenat, de parcă ar fi intrat peste el în baie.

— Dacă tot ai venit, este cazul să stăm de vorbă, hotărî amiralul după câteva clipe de gândire și indică din mână în direcția încăperii din care tocmai venise.

— Robin, ești în regulă? se auzi deodată în intercom vocea lui Markus.

— Ai găsit sursa problemei? răsună și glasul lui Relis Kang, semn că erau încă toți în hol, doar la câțiva metri distanță de el și așteptau să afle ce se întâmplă.

Intuind că lucrurile erau departe de a fi în regulă, Robin îi ceru din priviri permisiunea amiralului înainte de a răspunde. Acesta făcu un gest pe cât de vechi, pe atât de sugestiv cu mâna în dreptul gâtului, iar Robin nu avu nevoie să i se explice mai mult.

— Totul este bine. Caut. Închid acum. Vă contactez eu de îndată ce știu ceva sigur.

— De ce nu lași intercomul pornit? Robin?!... se auzi o voce feminină înainte de oprirea semnalului.

Amiralul înclină din cap, apoi vorbi în propriul intercom:

— Taie toate comunicațiile!

Se întoarse apoi, aparent împlăcut spre musafirul său și îi arătă cu mâna spre un cub mimetic. Lui Robin i se păru că fața amiralului avea o expresie ciudată. Îi amintea de un animal sălbatic ce își analizează prada înainte de atac. „Nu fi paranoic”, se liniști el. „Trebuie să existe o explicație... sau o ieșire de aici.”

Se așeză conform îndemnului pe cubul mimetic ce se transformă, în urma preluării de informații de la MP-ul său, într-un scaun semiînalt ce părea că îl îmbrățișează. Îndepărtă stânjenit pseudobrațele. Regulile de politețe general acceptate stabileau că materialele mimetice nu se foloseau, de obicei, în public. Forma pe care ele o luau în contact cu o anumită ființă era o chestiune de intimitate și apăruseră pe Terra numeroase studii care dezvăluiau trăsături ale personalității sau ale stării de spirit în funcție de reacția acestor materiale, așa că Robin, maniac al detaliilor, nu se simțea prea confortabil în situația în care fusese pus. Hotărî să o accepte din lipsă

de opțiuni și pentru că, evident, avea alte griji mult mai mari acum. Aruncă o privire prin cameră ca să își mai ia gândul de la asta și observă cu surprindere, numeroase rafturi deschise pe care pluteau holograme miniaturale.

Deasupra spațiului de dormit exista un raft pe care levitau, îmbrăcate într-o luminozitate aparte, trei holograme, evident importante pentru proprietarul lor, dat fiind faptul că erau separate de restul. Privi cu atenție și observă o femeie ce zâmbea cu căldură, o hologramă a unui Joseph Conrad foarte tânăr și, între ei, un copil ce părea să semene foarte bine cu tatăl lui. Robin se blocă pentru o clipă încercând să își amintească dacă auzise vreodată ceva despre familia amiralului. Până atunci crezuse, ca și ceilalți membri ai Aviației Terrane, că Joseph Conrad nu avea nici un fel de familie și că toată viața lui era indisolubil legată de munca sa și de copiii pe care îi antrenase decenii la rând. Deodată, inginerul înțelese cu nervozitate că era un pic gelos.

Așa cum știa din timpul ședințelor de analiză neuropsihiatrică, amiralul reprezenta pentru el o figură paternă secundară, dar foarte importantă. Ceea ce îl deranja de fapt era că simțea acest moment ca fiind cel mai prost ales pentru astfel de sentimente. Ele îl împiedicau să acționeze rațional, să facă ceea ce trebuie. Deodată se simți nervos și supărat pe Conrad pentru faptul că hotărâse să îi păcălească în acest fel, iar acest nou sentiment părea să aibă mai multă logică în desfășurarea evenimentelor, așa că alese să se concentreze pe el.

În tot acest răstimp, amiralul își continuase munca, mâinile sale dansând în fluidul tridimensional. Deși ecranul din fața sa era negru absorbant pentru a nu putea fi citit de altcineva în afara

destinatarului precis al informațiilor specificate, în realitate el era plin de informații ce păreau să curgă în valuri. Își termină treaba, în același timp lăsându-l și pe Robin să asimileze noua situație, după care se întoarse spre el și îi întrerupse șirul gândurilor:

— Acum putem sta de vorba liniștiți. Cum ai ajuns la mine?

Vocea lui nu mai era răstită, dar păstra o agresivitate moderată pe care nu se străduia prea mult să o ascundă. Privirea încruntată a lui Joseph Conrad aștepta un răspuns rapid și corect. Lui Robin îi deveni clar în câteva secunde că între omul din fața lui și amiralul plin de afecțiune și bunăvoință care le ghidase pașii lui și celorlalți copii-minune ai Aviației Terrane nu mai existau multe elemente comune. De asemenea, observă aproape imediat că Joseph Conrad folosisese uriașele resurse ale laboratoarelor de genetică în care își petrecuse aproape toată viața pentru a se întineri cu vreo câteva decenii, ceea ce era ilegal pe Terra.

„Oare s-a întinerit aici, pe navă?“, se întrebă el, nevenindu-i totuși să creadă că Joseph Conrad ar fi putut încălca legea făcută chiar de el pentru pământeni.

Își cântărea în minte răspunsul și se hotărî să fie cât mai evaziv cu putință.

— M-am teleportat.

— Asta este evident. Nu încerca să o faci pe prostul cu mine! se răsti amiralul. De ce?

— Din cauza consumului de energie.

— Mda! M-am gândit că asta o să mă dea de gol, comentă Joseph Conrad sec.

Se ridică brusc și se îndreptă spre convertorul organic:

— Infuzie mixtă, rețeta obișnuită, răcit la 38°C!

Pentru o secundă, păru furat de gânduri. În fața lui se materializă un recipient de sticlă adevărată, elicoidal, ce conținea, în spirala inferioară, frunze de plante adevărate, în timp ce restul spiralelor se colorau pe măsură ce apa caldă prelua din substanțele conținute de acestea. Întreg gestul era o sfidare la adresa unei întregi planete muribunde. Atât frunzele adevărate, cât mai ales sticla arătau o față complet diferită a omului ce luptase toată viața împotriva poluării.

— Amirale, ce faceți aici?

Robin se gândise o vreme cum anume să i se adreseze și ajunsese la concluzia că, pe Pământ sau pe Omega, omul acela tot Amiral al Aviației Terrane era, așa că se hotărî să rămână pe un teritoriu neutru și să nu exagereze cu atitudinea acuzatoare până nu afla mai multe.

— Asta încă nu e treaba ta, răspunse Joseph scufundat în gânduri.

Sorbi din ceai și se așeză din nou în scaunul lui, fără să încerce să îi ofere ceva comandoului. Pentru câteva clipe, păru chiar să uite că se afla acolo.

Boris se plictisise între timp de alergat așa că se întorsese la picioarele stăpânului. Acum se foia, căutându-și o poziție cât mai confortabilă. Blana lui maro închis se unduia la fiecare mișcare și strălucea nefiresc, puternic, proporțional cu intensitatea luminoasă la care era expusă, făcându-l pe Robin să înțeleagă că avea în fața sa unul dintre numeroasele experimente genetice ale doctorului Joseph Conrad. Se întrebă pentru o clipă dacă îl identificase corect. Era cu siguranță un organism sintetic, dar avea ceva îndoieli asupra speciei.

— Câți știu că ești aici? întrebă amiralul, părând să continue cu voce tare șirul gândurilor.

Robin se gândi pentru o secundă să mintă, dar își dădu seama că probabil Conrad era cel care concepușe de la bun început protocolul și nu ar fi realizat nimic altceva decât să agraveze atitudinea vizibil ostilă a acestuia.

— Patru oameni, răspunse sec.

Se mustră pentru o clipă, dar apoi se hotărî să dezvăluie cât mai puțin pe viitor.

— Ce știi?

— Că e mare consumul de energie pe zona aceasta.

— Numai atât? Nu mă face să reiau toate înregistrările! se răsti din nou amiralul.

Parcă vrând să arate că nu e de glumit cu stăpânul lui, câinele uriaș își ridică privirea, își scutură blana roșcată, ba chiar dezveli câțiva dinți.

— Atât.

Fără să aibă informații clare, Robin simțea tensiunea și, mai rău decât atât, știa că e prins în capcană. Amiralul îl fixa cu privirea astfel încât să nu existe nici un fel de dubii în privința intențiilor și determinării sale:

— De tine nu am nevoie, cel puțin nu deocamdată. Așa că există două moduri în care putem face asta.

— Să facem ce?

— Nu am îndoieli că trebuie, cel puțin la început, să te oblig să fii de partea mea, continuă amiralul părănd să nu fi auzit întrebarea. După ce vei înțelege tot adevărul sunt sigur că vei dori să mă ajuți de bună voie. Dar până atunci nu pot permite alte scăpări. Așa că, pentru siguranța ta și a mea, te informez că tot spațiul laboratorului 5 este sub controlul meu total. Orice gest pe care îl faci este analizat de sute de

ochi robotici și chiar și cea mai mică tentativă de sabotare a proiectului meu sau de evadare poate duce la anihilarea ta imediată.

— Amirale? Despre ce vorbiți? Nu suntem implicați în același proiect de câteva decenii încoace? De ce aș vrea să vă fac rău sau să vă sabotez proiectul?

Robin înțelesese aproape imediat că amiralul avea propria agendă în programul Tărâmul făgăduinței, dar încerca pe cât posibil să nu arate cât de nervos și dezamăgit era. Cu siguranță, era ceva de natură să întoarcă întreg echipajul împotriva amiralului și chiar pe oamenii care îl susținuseră pe Terra. Altfel de ce toată secretomania, de ce blocarea unui spațiu atât de vast, imbarcarea în secret la bordul Queen One și de ce să îl sechestreze pe el? Instinctiv, simțea că e prizonier, iar modul în care amiralul își înscenase moartea dovedea că acesta avea multe de ascuns. Faptul că se întinerise prin manipulare genetică constituia probabil unul dintre cele mai mici păcate ale lui.

Joseph Conrad îl privi o clipă surprins, parcă neștiind ce să răspundă în fața unei atitudini atât de binevoitoare, naive chiar. Dar se hotărî repede să nu riște :

— Ai două variante: continui să trăiești liber în laborator alături de mine și să îndeplinești condițiile mele sau te poți considera de pe acum prizonierul meu, în care caz îți voi desemna o cabină cu toate facilitățile din care nu vei avea voie să ieși până... ei bine, până aproape de finalul proiectului meu.

Robin își coborî privirea ca să nu i se citească furia în ochi. Încercase să îi câștige bunăvoința amiralului, dar se părea că nu funcționase și, așa cum bănuia, era captiv. Încercă să păstreze o atitudine neutră, ușor tristă și își ridică ochii:

— Prima variantă sună mai bine, domnule amiral! răspunse oarecum ceremonios.

Joseph Conrad lăsa să îi treacă peste chip o umbră de mulțumire și încuviință din cap. Cuvintele lui continuau să fie însă amenințătoare:

— Nu uita de ce ți-am spus. Absolut tot ce mișcă sau gândește în laboratorul ăsta este subordonat direct ADN-ului meu. În secunda în care încerci ceva, orice, împotriva protocolului stabilit de mine, și crede-mă că am avut mult timp să mă gândesc la toate variantele posibile, vei fi anihilat.

Robin înclină din cap la rândul său în semn de înțelegere și își feri din nou privirea pentru a nu i se citi în ochi prima mică victorie. Greșeala ancestrală a celui care crede că are controlul absolut este să se laude cu perfecțiunea puterii sale.

Amiralul lăsa deodată cana de ceai pe o suprafață plană plutitoare din apropierea sa și se întoarse către ecranul său. Începuse să primească informații în intercom ce necesitau atenția sa imediată. Robin își putea da seama după concentrarea ce apăruse pe fața lui Conrad. Pe ecran nu putea vedea nimic, iar mișcarea degetelor în fluidul tridimensional nu putea fi interpretată, așa că își continua analiza camerei, sperând să observe detalii care să îl ajute să evadeze.

— Doctor Conrad, au început atacurile asupra sistemelor de protecție ale laboratorului 5, se auzi deodată vocea caldă a Creierului Sintetic al navei.

Speranța începu să înflorească în mintea inginerului.

— Evident că au început, robot idiot ce ești, înjură Conrad înfuriat.

Tot calmul lui păru să se topească și se întoarse încruntat spre Robin.

— Dacă tot ești aici, mai bine să îmi folosești la ceva! Spune-le să înceteze! Ai grijă! Fără mențiuni suplimentare... mârâi Conrad spre musafirul său.

Ca să dea și mai multă greutate spuselor sale, din buzunarul salopetei de lucru răsări un laser de luptă pe care îl așeză lângă ceai. Robin se crispă din tot corpul și nu încercă să ascundă asta. Se frecă la ochi nevenindu-i să creadă că tocmai omul care descoperise parametrii genetici și chimici ai potențialului criminal patologic și care ajutase la eradicarea lor din fetusul nou format... tocmai el îi amenința viața! Se simți deodată amorțit parcă de durerea fizică a înțelegerii gravității situației și își trecu ușor mâna peste MP.

— Markus!

— Robin, ce se întâmplă? De ce nu ai raportat situația? se auzi în comunicație vocea îngrijorată a căpitanului interimar.

— Markus, ascultă-mă cu atenție! Nu încercați să intrați în laboratorul 5 și nici nu încercați să distrugeți sistemele de securitate ce îl înconjoară sau viața mea este în pericol, spuse el clar și răspicat.

— Cum ești în pericol? De ce nu putem să intrăm în laborator?

— Viața mea va fi pusă în pericol de acțiunile voastre. Nu reiau comunicarea.

Robin își închise intercomul, sperând că mesajul său va fi descifrat numai de destinatarul intenționat de el. Ca să nu îi lase timp lui Conrad să analizeze fonetic ce spusese, împinse brusc discuția într-o altă direcție.

— Amirale, ce credeți că ar trebui făcut în legătură cu oamenii blocați pe planetă?

Joseph Conrad se întrerupse din ceea ce făcea și se întoarse ușor surprins spre inginer.

— În sfârșit, o întrebare potrivită! exclamă el cu satisfacție în glas. Vreau să îmi spui tot ce s-a întâmplat până în prezent și să îmi dai toate informațiile pe care le ai ca să găsec o soluție și la asta, îl instrui amiralul după care se lăsă din nou absorbit de munca lui.

Robin nu își putu ascunde surprinderea când îl auzi folosind singularul. Se conformă totuși și comandă MP-ului să transmită informațiile solicitate. Se opri o clipă și întrebă:

— Codul de identificare?

— Unicul din proximitatea ta, veni răspunsul prompt.

Profitând de șansa nesperată, Robin începu să transmită datele către toate MP-urile de proximitate, stabilind o rază rezonabilă de 20 m și sperând că amiralul, absorbit cum era de munca lui și simțindu-se în maximă siguranță în interiorul „Refugiului”, nu va verifica numărul transmisiunilor. Era o mică șansă, dar trebuia să caute orice modalitate, cât de mică, de a transmite mesaje în exterior. Spera ca Heinz și echipa să reușească să înțeleagă ceva din fragmentele disperate de informații.

— Toate datele transmise, informă el sec.

— Acum mă uit pe ele.

Amiralul comandă materializarea unui nou ecran lângă platforma plutitoare cu ceai, de data aceasta mult mai mare și, spre surprinderea inginerului, îi dădu și lui acces de rețină. Asta însemna că CS-ul controlat de Conrad îi permitea să citească pe același ecran și să vadă aceleași lucruri pe care le vedea și Conrad. Primul ecran rămase

însă negru pentru ochii lui, iar el ar fi dat orice să afle ce ascundea Amiralul.

Sub ochii lor începură să se perinde imaginile perturbate și fragmentate ale primei coborâri pe Omega, plus un rezumat al evenimentelor petrecute acolo.

— Hm... Situația e chiar mai gravă decât credeam, mormăi Amiralul pe măsură ce citea.

Chiar se întoarse de câteva ori, se încruntă, citi din nou, pentru a fi sigur că reținea și înțelegea corect toate informațiile. În cele din urmă se întoarse spre Robin:

— Aveți până acum vreo concluzie, vreo cauză precisă stabilită?

— Credem că evenimentele de pe planetă și cele de pe navă sunt strâns legate, dar nu știm încă în ce mod. Analizăm existența unui tip de radiație (sau poate sunt chiar mai multe feluri) care afectează aparatele de la sol, comportamentul uman, comunicațiile și motoarele hyperluminice.

La auzul acestor vești, spre marea surprindere a inginerului, amiralul cel încruntat și amenințător izbucni în râs. Un râs puternic, sănătos și din tot pieptul.

Boris se ridică și el mirat spre stăpânul său, surprins de zgomotul puternic și scutură din capul mare, făcând blana strălucitoare să se unduiască în lumină.

— Cum puteți voi, inginerii, să puneți în aceeași frază elemente care influențează comportamentul uman și radiații care afectează motoarele capabile de viteze superluminice?! se răsti fără drept de apel amiralul.

Trecu brusc de la o stare la alta, luându-l din nou prin surprindere pe Robin.

— Eu am blocat motoarele! strigă cu glas puternic Joseph Conrad, apropiindu-se amenințător de fața inginerului. Nu există nici o legătură între astea două. Atâtea cunoștințe nu aveți?

Se înroșise la față de supărare și începuse să meargă agitat prin spațiul privat. Apucă smucit cana de ceai și o bău pe nerăsuflăte. Se întoarse la fel de agitat:

— Nu ne mai putem întoarce pe Terra! Ai înțeles?

Robin îl privi mirat, neștiind ce să răspundă sau cum să reacționeze în fața agitației iraționale a persoanei care le propovăduise toată viața gândirea logică și organizată.

— Acolo e deja război pe aproape întreaga suprafață a planetei, Secom-ul e de mult depășit, iar aia e o specie condamnată, continuară strigătele revoltate.

Ochii păreau să îi iasă din orbite de furie, se înroșise la față și gesticula haotic, în timp ce explica lucruri absurd de simple și de logice... pentru el.

— Eram sigur că la prima problemă mai serioasă aveți de gând să vă întoarceți! Ei bine, nu mai aveți la ce să vă întoarceți! De asta sunt aici! Ca să mă asigur că nu dați cu piciorul celei mai bune șanse pe care a avut-o vreodată rasa umană!

Făcu un gest brusc de lehamite în aer, se prăbuși în scaunul lui și se întoarse pe jumătate cu spatele de parcă nu mai putea suporta să îl vadă pe Robin.

Se scufundă din nou în munca lui, iar fluidul de comunicare tridimensională și ecranul negru păreau să îl înghită cu totul. Inginerul rămase mut în spatele său, atâtea vești săpând o cută adâncă între

sprâncenele lui. Ar mai fi avut o mie de întrebări de pus, amiralului sau CS-ului, dar primul părea departe de a fi capabil de o discuție rațională, iar pe al doilea nu avea voie să îl folosească.

CAPITOLUL X

Pe lângă faptul că și lui i se părea ciudat să spună așa ceva, era și curios, științific vorbind, să vadă reacția celorlalți. Să vadă dacă indiciile adunate de el duceau spre același deznodământ logic în mințile membrilor echipajului, acum că le „suflase răspunsul”. În câteva clipe însă, confirmarea îi sosi de unde se aștepta mai puțin.

— Căpitane, în spatele tău!

Întoarse capul mirat și privi, la început cu groază, apoi cu uimire, cum pietrele uriașe ce le blocau ieșirea prin tunel deveneau fluide și se prelingeau de-a lungul pereților într-o curgere lină, galben-strălucitoare. Avu chiar prezența de spirit să compare în sinea sa fluidul cu un râu de aur topit ce se prelingea de-a lungul pereților și se contopea cu materia ce părea să intre în structura a tot ceea ce exista pe Omega.

Dură doar câteva minute și toate problemele lor își găsiră rezolvarea. Tunelul prin care intraseră în grotă se reformă sub ochii lor stupefiați, de parcă nu ar fi dispărut nici o clipă. Verifică imediat MP-ul:

— Queen One, răspunde! Ne poți teleporta de aici?

— Nu există nici un fel de semnal, căpitane! se auzi vocea slabă a lui Arka; și el se gândise la același lucru cu doar câteva secunde mai devreme.

— Haideți! Să ne grăbim! continuă cu aceeași voce stinsă.

Karl îi făcu semn locotenentului Horam:

— Să nu lași nimic aici! Ieși ultimul și verifici tot!

— Da, căpitane! răspunse prompt cel vizat, deși nu îi convenea deloc să își întârzie plecarea și ar fi dat buzna cu bucurie spre ieșire, așa cum era omenesc, împreună cu toți ceilalți.

Porni totuși spre capătul cel mai îndepărtat al grotei, acolo unde ajunsese împreună cu Valeris, să vadă dacă există fragmente de echipamente distruse de cutremur și care ar fi putut constitui materiale poluante. Atâtea sute de ani de studii și de consecințe nefaste la scară planetară învățaseră specia umană să facă în urma ei curat cu o viteză și o eficiență maxime.

Karl ieși primul, să se asigure că afară nu îi aștepta vreo nouă surpriză sinistră. Îl urmau Arka Mihail în costumul lui ce plutea în poziție paralelă cu solul, apoi ceilalți membri ai echipei. Roboții încărcăți cu diferite resturi și bucăți îl precedau pe locotenentul Horam ce încheia plutonul.

Ca de obicei, schimbarea de peisaj fu șocantă. Căpitanul deschise gura, dar o închise la loc precum un pește și își reprimă în ultima clipă o exclamație de stupeoare. Realizase, într-o fracțiune de secundă, că nu îi ajuta cu nimic pe ceilalți dacă se arăta șocat, dimpotrivă le-ar fi sporit neîncrederea în propriile forțe și le-ar fi amplificat spaimile pe care se străduiau din răspuțeri să le țină sub control.

Prima senzație era că tunelul peșterii reapăruse în alt loc. MP-urile însă spuneau altceva și anume că se găseau exact în același punct pe unde intraseră... doar că nimic nu mai arăta la fel. Formațiunile de tip muntos dispăruseră, fiind înlocuite de dealuri ce unduiau spectaculos cât puteai vedea cu ochii. Structuri mult mai mici îi decorau și le dădeau un aer de joacă. Semănau cu niște copaci-ciupercă, modelați de mânuțe de copii din material mimetic.

Pe cer străluceau două luni mari și câteva mai mici, așa că lumina era destul de intensă noaptea. Unul dintre sateliții principali păru să își scadă luminozitatea chiar sub ochii lor, după care o crescui la loc. „Un bec de dimensiuni cosmice”, îi trecu prin minte căpitanului. Drept consecință a tuturor întâmplărilor prin care trecuse, Karl își dezvoltase un mecanism adaptativ sub forma unei gândiri umoristico-filosofice, care părea să îi țâșnească în minte în momentele cele mai tensionate.

Ridică mâna și comandă MP-ului cartografierea drumului de întoarcere către navetă, când observă în stânga un culoar fără sinuozități, modelat în roca moale și atotcuprinzătoare. Acesta se suprapunea perfect peste traseul către navetă, conform hărții holografice ce îi răsărea din mână.

„Ne arată drumul... chiar vrea să plecăm de aici?!” O cută adâncă se așternu pe chipul lui. Karl nu mai înțelegea nimic. Poate era doar o uriașă coincidență, dar drumul era clar delimitat, ca și cum fusese creat de mâinile unei ființe inteligente, special pentru a-i ghida pe pasagerii nepoftiți. Se mai uită o dată spre satelitul uriaș ce părea să se stingă și să se aprindă de câte ori era privit, iar Karl se încruntă sub influența unei noi idei stranie. Fu trezit brusc din reverie:

— Căpitane, avem o problemă!

„Desigur, de ce nu?”, gemu sarcastic în sinea lui. „De mult nu am mai avut o problemă!” Se întoarse spre gura peșterii și observă fără să i se spună că grupul se micșorase. Locotenentul veni grăbit spre el și începu să explice precipitat:

— Nu am putut să îi conving oricât am încercat, căpitane!

— Amira și Valeris? răspunse cu voce seacă.

— De unde ați știut? se miră Zack Horam, fără să încerce să își ascundă surprinderea.

Deși arăta nemulțumit de vestea primită și ezită o clipă, spuse totuși cu hotărâre în glas un adevăr numai de el înțeles:

— Nu cred că vom putea face nimic pentru ei, momentan, dar nici nu cred că vor păți ceva rău. Haideți să ne întoarcem pe navă. Avem nevoie să ne facem lecțiile mai bine.

Se întoarse spre cărarea atât de clar delimitată, știind deja în sinea lui că e pe drumul cel bun fără să mai verifice MP-ul.

Nu părea să priceapă nimeni despre ce vorbește căpitanul, dar erau prea șocați și epuizați emoțional ca să încerce vreunul să afle, așa că îl urmară fără prea multe vorbe. Nici Karl nu simțea nevoia să dea vreo explicație. Levitară cu toții spre navetă, obosiți și cu umerii plecați, învinși într-o luptă în care nici măcar nu apucaseră să riposteze, copii rătăciți ai Terrei...

Roboții diamantați scăpați întregi și costumele nefolosite sau parțial distruse pluteau în urma lor ca niște bucăți de păpuși trase prin sfori invizibile.

Odată ajunși la navetă, Cora Mitchum se apucă imediat, chiar fără să ceară aprobarea căpitanului, să pregătească o cantitate necesară și suficientă de provizii pentru cei doi humanoizi rămași pe planetă.

— Adăugați și două echipamente complete de protecție, îi instrui ea pe soldații care umpleau minicontainerul cu tot ce era considerat necesar în situații asemănătoare.

Ținea în mână o listă holografică pe care erau enumerate proviziile, conform protocolului, și pufnea.

— Și necesarul de apă pentru următoarele zece zile, își aminti ea.

Nu voia ca cei doi să bea din apa găsită în peșteră. Cine știe ce substanțe nedetectate încă putea să conțină.

„Suntem plini de protocoale inutile”, se gândi ea în timp ce încerca să își imagineze de ce anume ar mai putea avea nevoie cei doi inconștienți. Așa îi considera în sinea ei, pentru că nu era deloc sigură că sunt manipulați de o forță incontrollabilă, așa cum presupunea căpitanul, ci bănuia că au fost cumva drogați pe o cale necunoscută ei, în cel mai bun caz, sau făceau toate astea cu premeditare, în cel mai rău caz.

Era medic și era învățată că toate manifestările umane au o explicație biochimică, controlabilă sau nu. Iar Amira și Valeris nu prezentau nici o urmă de modificare metabolică sau de variație a vreunui parametru fiziologic care să explice schimbări atât de profunde și de bruște ale comportamentului. În mod normal, datele înregistrate de MP-urile lor medicale ar fi trebuit să sară din grafic, iar undele lor neurologice să arate mai rău ca valurile unui ocean pe timp de furtună.

Își făcu totodată și o notă mentală importantă – asta însemnând că, atunci când își făcea raportul zilnic, MP-ul avea să o atenționeze în mod special –, aceea de a propune căpitanului modificarea protocoalelor după care funcționau atât echipajul, cât și CS-ul navei, ca să corespundă noilor realități ale planetei.

Spre exemplu, cei doi oameni rămași pe suprafața planetei nu ar fi avut nevoie, în condițiile Terrei, de provizii atât de bogate și variate, pentru că niciodată nu și-ar fi dezbrăcat echipamentul de protecție în condiții care nu erau de maximă securitate. Acesta le-ar fi asigurat tot ce aveau nevoie pe o perioadă îndelungată de timp prin

simplică folosire a convertorului organic încorporat. Numai că raționamentul ei nu funcționa pe Omega.

— Doctore, mai adăugăm ceva sau închidem?

Strigătul soldatului îi întrerupse șirul gândurilor. Verifică încă o dată toată lista și își dădu acordul. Minicontainerul fu conectat la CS-ul unui robot căruia i se încărcă o comandă scurtă, după care își începu fără întârziere drumul spre grotă, levitând la scurtă distanță față de sol.

Drumul către Queen One fu executat de CS-ul navei pentru că toți erau foarte obosiți atât fizic, dar mai ales psihic, iar riscul unor erori ar fi fost prea mare. Toți, fără excepție, folosiseră timpul prețios pentru a-și reface parametrii fiziologici și să se odihnească. Odată ajunși pe Queen One, din ordinele doctorului, cei răniți în cutremur ajunseră direct în laboratorul medical, iar ceilalți își continuă procesul de igienizare și odihnă în cabinele personale.

Karl se prăbuși într-un somn greu, fără vise, dar și fără somnifere inhalatorii. Era atât de obosit încât nu avea nevoie de ele. Se trezi dezorientat, fără să aibă un reper temporal. Îl durea tot corpul într-un mod pe care nu îl mai simțise de mult timp. Oftă. Tot programul său atât de precis structurat se dusese naibii în doar câteva zile. Ani de zile de diete precise, antrenament fizic riguros și ședințe de introspecție pentru cunoașterea și echilibrarea neurologică... toate anihilate de câteva zeci de ore de haos.

Ar fi dat orice pentru câteva ore cu partenerii lui holografici. Ei aveau un efect minunat asupra lui. Comportamentul lor atât de predictibil ar fi fost o adevărată binecuvântare, o oază de liniște și stabilitate într-o mare tulburare. Câteva ore măcar să se răsplătească pentru atâtea eforturi și atât de mult stres.

Ca mai toți humanoizii ce nu aveau relații umane stabile, Karl avea doi parteneri permanenți, holografici, câte unul de fiecare gen. Substitute virtuale ale membrilor unei familii în sensul antic al cuvântului, cele două holograme funcționau ca niște softuri extrem de complexe ce evoluau în permanență, în perfectă rezonanță cu nevoile de orice natură ale proprietarului. Atât personalitățile, cât și trăsăturile lor fizice fuseseră construite de-a lungul anilor astfel încât să se îmbine perfect cu temperamentul, vârsta și necesitățile lui Karl. Atunci când avea nevoie de ei în formă fizică îi putea materializa, desigur.

Pentru el, cele două holograme erau cât se poate de vii în conștiința sa, mereu prezente alături de el, și era teribil de frustrant că nu-și putea permite măcar câteva ceasuri cu ele. Ei trăiau în MP-ul lui, doar că Meyer nu avea deloc timp pentru ei. Chiar și acum stăteau muți pe canapeaua dedicată relaxării din spațiul privat sub forma a două holograme semitransparente. Momentan îl liniștea să îi știe acolo.

Se așeză câteva clipe la măsuta mică din spațiul personal și programă MP-ul să îi comande convertorului organic toate substanțele de care avea nevoie pentru o refacere consistentă și imediată. MP-ul îi analizase deja o mostră de sânge și alcătuisese necesarul nutrițional. Cât timp se procesau aceste date, i se făcuse chiar foame și, pe măsură ce apăreau în fața lui, se grăbi să mănânce.

Se materializă un sandviș multistrat din care nu putea identifica nici măcar unul dintre componente, dar avea un gust absolut delicios, iar apoi sorbi îndelung o băutură caldă și aromată dintr-un pahar de 250 ml, făcut dintr-un material ce se dizolva pe măsură ce consuma din el. Așa că, după ce își bău lichidul nutrițional, nu rămase cu nimic în mână, doar cu un gust dulce pe limbă și o aromă plăcută.

În acest timp, gândurile îi alergau haotic. Cel mai tare îl frământa absența logicii. Credea că prinsese un fir al problemei cu care se confrunta, dar era unul atât de subțire și atât de absurd încât acum, în căldura și confortul cabinei sale, nu îl mai credea nici el.

Se bucura să revadă interiorul atât de familiar și de plăcut al spațiului personal și, înainte de începerea programului de igienizare, mai aruncă în gură și câteva comprimate de neurostimulator, pentru a-și limpezi gândurile cât mai repede și să fie apt de muncă.

Oricât de multe și-ar fi dorit să facă pentru confortul individual și pentru reinstaurarea rutinei fiziologice, condiționarea lui profesională îl împiedica să se bucure de toate acestea înaintea soluționării problemelor stringente. Avea atât de multe de rezolvat, încât nu voia să simtă nici cea mai mică umbră de somnolență sau oboseală reminiscentă. În timpul dușului, constată mirat că fusese deja convocată o ședință de urgență cu șefii de departamente de căpitanul interimar. Ridică ușor din sprâncene la auzul acestui exces de zel, dar nu se lăsă prea impresionat. Avea altele mult mai grave pe cap.

În sala de ședință îi găsi pe toți adunați în jurul hologramelor personale. Erau deja acolo și îl așteptau. Ăsta nu era semn bun.

Se întoarseră cu toții spre el în momentul în care intră în cameră și primi, în diferite forme, salutul lor. Din respect pentru el își închiseră, cu regret evident, proiecțiile personale. Faptul că le foloseau în public și insistența cu care îl priveau îi confirmă imediat că veștile nu erau deloc bune. La nivel de grup se simțea frica și starea de tensiune, iar liderul din el fusese antrenat să o recunoască imediat.

Își trecu involuntar mâna pe față și peste ochi, subconștientul lui vrând parcă să alunge ceea ce vedea în ei.

Folosi intenționat un ton distant ce nu lăsa loc de lamentări, oricât de serioasă ar fi fost situația, și care dădea totodată și senzația de control a situației. Voia să lase tuturor impresia că știe ce face, ca apoi să ajungă să o creadă și el.

— Începeți cu vestea cea mai gravă, căpitan interimar!

Markus Heinz se uită la el cu o privire tristă și obosită, de om învins. Părul lui blond și ușor ciufulit ce îi dădea de obicei un aer ștrengăresc părea acum pleoștit, iar cearcănele de sub ochi arătau că nu se odihnise cât sau cum trebuie. Karl îl compătimi chiar vreme de o clipă, știind din fișa de personal de afecțiunea de care suferea inginerul și cât de greu trebuie să îi fi fost să îi țină locul.

— Căpitane, în primul rând, odată cu sosirea dumneavoastră în ședința acestei dimineți, funcția mea interimară încetează din acest moment.

„Aproape îl poți auzi oftând de ușurare”, gândi Karl, deloc surprins și înclină din cap în semn de aprobare.

— În al doilea rând, continuă Markus cu vocea răgușită, avem un om dispărut.

— Nu e unul, ci doi, îl corectă căpitanul, și nu sunt dispăruți, au rămas pe planetă într-un loc ce este cunoscut bine de mine și de ceilalți membri ai echipei.

Fără să își dea seama, se încruntă un pic în timp ce spunea asta, iar mâna lui stângă scutură un praf invizibil de pe mâneca uniformei verzi.

— Mă tem că nu vorbesc despre Amira Kyonu sau Valeris Mathy, căpitane, continuă cu aceeași voce obosită Markus Heinz. Mă refer la Robin Slater, domnule. Șef-energie s-a teleportat în laboratorul numărul 5, „refugiul”...

Karl înclină din cap în semn că știe despre ce vorbește.

— ... și ne-a trimis mesaj dinăuntru că viața lui este în pericol dacă încercăm să îl scoatem de acolo.

Karl își mări ochii nevenindu-i să creadă.

— De asemenea, laboratorul este complet blocat și etanșezat împotriva oricărei intruziuni externe. Nici măcar nu putem teleporta pe cineva înăuntru.

Toți ochii erau ațintiți asupra lui. Era evident că ceilalți erau deja la curent cu această situație și acum îi așteptau reacția lui. Iar lui, căpitanului, îi venea să explodeze. Ar fi urlat la ei, dacă nu i-ar fi interzis protocolul, condiționarea profesională și politețea, că sunt niște dobitoci cu toții dacă au reușit să piardă un om în interiorul unei nave care nu a avut nici un fel de contact cu exteriorul. Se întoarse spre imaginea panoramică ce îi încânta de fiecare dată în sala de ședințe, ca să nu lase să i se citească nimic pe chip. Respiră adânc și fără zgomot de câteva ori, se recompuse în câteva secunde și reveni spre ei cu fața ca o statuie:

— Câte minute de informații? întrebă cu ton neutru.

— 94 de secunde! veni prompt răspunsul din partea unei voci feminine pe care nici măcar nu se obosi să o identifice. De obicei, era vocea Costei Bedanis, șefa transmisiunilor. Era mai îngrijorat de faptul că avea numai un minut și jumătate de informații, ceea ce însemna foarte puțin.

Se așază la pupitrul său și lăsa hologramele luminoase să îl înconjoare. Îl văzu pe Robin Slater analizând consumul de energie, ședința din hol a lui și a celorlalți comandori, teleportarea și mesajele scurte. Apoi căutarea de implanturi provenind de la MP-ul lui Robin.

Îndepărtă cu mâna câmpul holografic ce îl înconjurase, iar acesta se stinse la atingere.

— Ce concluzii aveți până acum? Întrebă cu o voce seacă.

— Căpitane, în urma analizei efectuate de CS, am concluzionat că șef-energie nu este singur în „refugiu”, răspunse Costa.

— Cum ați ajuns la ideea asta?

— În singura comunicare către noi, a transmis că viața lui este în pericol și a accentuat persoana. Prin extrapolare, am putut doar să deducem că el nu este singura ființă din laboratorul 5 și că acolo se găsesc una sau mai multe forme de viață, care nu sunt în pericol, spre deosebire de el, continuă ea didactic.

— CS-ul? Întrebă Karl încruntat, încercând să se decidă dacă raționamentul lor nu era exagerat, dar altă explicație nu îi veni nici lui în minte.

— Concluzia CS-ului după analiză a fost că probabilitatea cea mai mare o are teoria conform căreia cel puțin una dintre formele de viață este umană, a avut legătură strânsă cu proiectul Queen One, are cunoștințe atât de avansate încât să își mascheze prezența în Refugiu și îl are pe șef-energie drept prizonier.

— Mai putem adăuga un element, căpitane.

Toți ochii se întoarseră spre Relis Kang care se uita în jos spre ei din capătul mesei ca un părinte ce își învață copiii. Statura sa contribuia direct la senzația de grijă paternă. Karl Meyer nu răspunse, dar se uită în ochii lui grăbindu-l din priviri să împărtășească informația.

— Robin a căutat un MP căruia să îi transmită niște informații. Ceea ce înseamnă că oricine se află în laboratorul 5 nu

este... om?! Sau este un om care nu a fost înseriat, ceea ce știm că nu este posibil.

— Dacă era de natură umană sau altă forma recognoscibilă, CS-ul ne-ar fi informat, interveni Christina Yun.

— Asta duce la o singură concluzie, reveni Markus cu aceeași voce obosită, că teoria căpitanului despre o formă de viață extraterestră și imperceptibilă este corectă, iar laboratorul 5 a fost infestat... ezită el pentru o clipă, încercând să aleagă între infestat și infectat.

În acest punct, ambii termeni ar fi fost corecți. CS-ul înregistra absolut orice se petrecea pe Queen One. De la cuvinte șoptite până la calitatea și cantitatea radiației solare ce străbătea învelișul din microtuburile absorbante al uriașei nave. Nimic nu scăpa CS-ului. Era un fel de MP al navei. Tot ce se întâmplase vreodată pe Queen One, de la punerea sa în funcțiune în camera protectoare aflată în punctul de maximă siguranță al navei și până în prezent, era înregistrat în cele mai mici detalii de uriașele procesatoare și stocat pe cristale gel-sint pentru posteritate. Întocmai precum MP-urile, deveneau parte integrantă a fătului uman chiar din perioada intrauterină, așa și CS-ul unei nave nu lăsa să îi scape nimic.

„În afara unui laborator uriaș ce poate adăposti câteva mii de oameni și tot ce le este necesar pentru a supraviețui o lungă perioadă de timp”, gândi Karl cu amărăciune.

— CS, cum a fost posibil ca un ofițer al Aviației Terrane să fie luat prizonier pe o navă controlată de tine?

Vocea caldă a Creierului Sintetic, total nepotrivită situației, răspunse imediat, mereu prezentă la datorie:

— La ce ofițer și la ce navă vă referiți, căpitane? Am nevoie de mai multe date pentru a procesa complet această informație.

Se uitară mirați unii la alții, murmurând sau ridicând surprinși din umeri, răspunsul fiind total neașteptat. De obicei, CS-ul deducea cu mare acuratețe ideea principală dintr-o conversație și putea da răspunsuri pertinente, foarte aproape de subiect, fără întrebări suplimentare. Karl se plimbă în continuare de-a lungul sălii de ședințe pentru că îl calma și îl ajuta să gândească. Renunțase fără să-și dea seama la postura dreaptă și oarecum încordată de la început și acum pășea destul de încet, având capul ușor aplecat.

— CS, unde se află în acest moment Robin Slater?

— Șeful departamentului energetic, inginerul-șef Robin Slater, nu se află în raza de acțiune a CS-ului Queen One, căpitane. Persoana solicitată nu se află pe navă. Dacă doriți, pot lua legătura cu cel mai apropiat CS terran pentru a obține informații despre locația persoanei de interes, căpitane.

— Nu, mulțumesc!

Închise brusc orice conversație și se întoarse spre membrii echipajului care păreau destul de dezorientați.

— Oameni buni, avem nevoie de soluții și de concluzii logice! spuse Karl Meyer deodată, îndreptându-și spatele.

O nouă forță se trezise în el sub acțiunea răspunsului absurd al inteligenței artificiale. Ca un om ce se trezește cu ajutorul unei lovituri puternice.

— Știți bine că sistemele de menținere a calității vieții sunt conectate direct la CS-ul pe care îl credeam invulnerabil. Așa că aceasta este prioritatea noastră. Îndepărtarea de pe Queen One a ceea ce ne-a infestat nava și apoi o analiză amănunțită a tuturor informațiilor pe care le-am cules de pe Omega pentru a vedea ce se întâmplă acolo și ce putem face cu adevărat pentru a ne stabili baza la sol.

Murmurele continuă o vreme între membrii echipajului după care se auzi vocea hotărâtă a doctorei Cora Mitchum:

— Căpitane, unul dintre primele lucruri care trebuie stabilit este dacă ne putem baza pe CS-ul navei în ceea ce privește toate celelalte aspecte. Cum putem afla dacă această eroare este singura sau există și multe alte informații pe care CS-ul ni le furnizează și care sunt false, dar noi nu le putem verifica, neavând termen de comparație.

— Bună întrebare... mormăi Karl.

— Cu siguranță trebuie să existe o legătură pe care să o putem identifica între ce se întâmplă pe Omega și toate defecțiunile navei, comentă Relis Kang, foindu-se în scaun.

— Căpitane, avem primul raport științific prelucrat de CS din informațiile sosite de la primii sateliți instalați, anunță Markus Heinz bucuros, întrerupând discuția. Trebuie să ajung în zona motoarelor orbitale pentru niște ajustări în alimentarea cu energie.

— Ești liber să te duci. Toată lumea la posturi. Ne vedem pe puntea principală cu rezultatele, îi eliberă Karl pe toți cu o singură frază.

Asta însemna că fiecare departament trebuia să studieze din punctul propriu de vedere toate informațiile recoltate de la sateliții proaspăt instalați, urmând ca din însumarea ideilor să vadă ce date puteau folosi pentru rezolvarea problemelor ce păreau că se adună în continuu.

Joseph Conrad urmărise cu atenție toată ședința, pufnind din când în când sau zâmbind sarcastic pe alocuri, scufundat în cubul său mimetic și fără să pară să dea vreo importanță faptului că nu mai era singur. Părea extrem de sigur pe sine, așa cum fusese toată viața lui, dar într-un mod întunecat. Orice urmă de veselie din personalitatea lui

părase să fie înlocuită de o încrâncenare dură, învelită într-o mantie de sarcasm disprețuitor.

Nu dădea nici un semn că s-ar teme de vreo tentativă de evadare din partea inginerului. Amândoi știau că Robin nu ar încerca vreo formă de violență fizică, întrucât gena care permitea psihicului uman să recurgă la astfel de acte era suprimată încă de la început în fătul nou format. Asta, desigur, în cazul familiilor civilizate și cu acces la resurse deosebite. Implementarea unui astfel de demers la scară planetară era doar în faza de proiect. De asemenea, în situația celor despre care se considera că au capacitatea de a ajunge să facă parte din trupele SeCom, procedura era amânată până la verificarea potențialului complet. Nu era și cazul inginerului, al cărui material genetic fusese strict monitorizat încă de la început.

Robin Slater fusese lăsat, spre surprinderea lui, să privească. Boris părea să îl îndrăgească în ultimul timp, așa că asistase la ședința holografică cu capul așezat confortabil pe picioarele lui.

Peste noapte, Robin nu putuse să doarmă decât foarte puțin, așa că acum îi venea greu să nu fie agitat. Luase destule neurostimulatoare cât să îl țină treaz o lungă perioadă de timp, dar starea sa cvasipermanentă de panică altera foarte mult efectul medicamentelor.

Își alesese un cubiculum de o persoană unde își petrecuse cea mai mare parte a timpului încercând să stea cât mai mult posibil departe de răpitorul său, gândindu-se la cum ar putea întoarce această situație absurdă și ce voia de fapt amiralul. Din cauza nesomnului, noaptea nu fusese cine știe ce sfetnic, așa că acum părea un moment la fel de bun ca oricare altul și își luă inima în dinți:

— Ce doriți să faceți, de fapt, amirale? Ce aveți de gând cu mine?

Joseph Conrad se întoarse deodată, mirat să îl audă vorbind, de parcă și uitase că era cineva lângă el. Se întoarse o clipă către proiecțiile lui holografice mascate vizual și înapoi imediat la Robin. Asta însemna că își pusese pe pauză activitatea. Își dresе glasul, așa cum făcea și pe vremea în care îi era profesor și începu să povestească surprinzător de calm:

— Așa cum ți-am spus ieri, Queen One nu se mai poate întoarce pe Terra. Situația s-a deteriorat mai presus de tot ce îți poți imagina. Se întâmpla de mult timp, dar eu m-am asigurat că pe voi, membrii echipajului, nu vă bate nimeni la cap cu asemenea chestiuni, ca să vă puteți concentra pe ceea ce era important, adică această expediție.

Starea lui părea să se fi schimbat de ieri și până în acel moment și părea oarecum dispus să îi explice inginerului de ce recursese la un astfel de gest. Robin spera chiar să găsească o portiță de evadare în confesiunile lui.

— Amirale, dar nici nu avem nevoie să ne întoarcem pe Terra. Avem nevoie să vină oamenii pe Omega.

— Aici te înșeli, domnule Slater!

Vocea amiralului deveni mai plină și mai puternică:

— Nu avem nevoie de oamenii de pe Terra. Și cu siguranță nu avem nevoie de ei să vină să infesteze așa o planetă minunată precum Omega, ca să folosesc termenul consacrat de colegul tău, Markus Heinz.

— Despre ce vorbiți? Nu pentru salvarea lor am muncit cu toții? Pentru salvarea rasei umane? Ca să putem scăpa de pe Terra

măcar 20 de miliarde de oameni? Să îi aducem aici, să înceapă o viață nouă, în care să poată evolua ca indivizi și ca specie?

Robin începuse să se agite și să gesticuleze, neputând să creadă ce auzea. Oboseala de peste noapte își spunea cuvântul, amestecată cu frica de a fi prizonier și cu ideile absurde ale amiralului.

Joseph Conrad îl privea fix, așa cum obișnuia de multe ori să facă, de ziceai că vede prin tine, și îi răspunse cu patimă și convingere:

— Vezi tu, Robin Slater, în realitate, pentru a salva specia umană, nu avem nevoie să mutăm 20 de miliarde de indivizi bolnavi, mutilați psihic sau genetic. Avem nevoie de un început complet nou.

Lăsă cuvintele să își facă efectul, se ridică în picioare și se îndreptă spre convertorul organic și își comandă ceva. În fața lui se materializă o cană din sticlă groasă, cu un model complicat sculptat pe pereți. Luă o gură din lichidul albicios, îl mângâie pe cap pe Boris, apoi se întoarse spre Robin și îl privi cu atenție să vadă dacă acesta asimilase cu adevărat ideea pe care tocmai o auzise și profunzimea implicațiilor sale.

După chipul blocat și încruntat al inginerului își dădu seama că Robin începea să priceapă și simultan să respingă ideea:

— Pentru a da viață nouă unei specii, șef-energie – i se adresă amiralul cu un ton sarcastic, folosind porecla lui pentru a-i arăta că știe tot ce se petrece pe navă –, este nevoie să elimini toate bolile. Degeaba încerci să perpetuezi o specie dacă, odată cu fiecare nouă generație, perpetuezi și problemele generațiilor anterioare!

Vocea sa era robustă, plină de forță. Declama, nu vorbea. Erau idei pe care muntea lui le ținuse prizoniere zeci de ani, iar acum, bucuria de a spune adevărul le eliberase cu toată forța. Începuse iar să

gesticuleze și să se plimbe agitat, spre mirarea lui Boris, apoi izbucni din nou:

— Tu ce crezi? Că o să luăm cu noi toată suferința, toate războaiele, genocidurile, mutilările, tortura și toate aberațiile sinistre pe care specia noastră le-a inventat de-a lungul mileniilor? Pe Omega am adus specia mea!!! Ființele umane sunt atât de frumoase și atât de murdare în același timp. Capacitatea de a crea frumusețe sublimă și cea de a tortura se găsesc în același individ, în același timp. Eu am eliminat urâtul din om.

Era atât de exaltat, fericit și încrâncenat, că Robin se feri din calea lui când trecu pe lângă el. Îi deveni clar într-o clipă că toate îmbunătățirile pe care amiralul pretindea că le făcuse asupra speciei umane nu le aplicase și asupra lui însuși.

— Este specia pe care eu am creat-o de la zero! Curățată de toate urmele durerilor ancestrale, de toate cicatricile adunate în zestrea noastră genetică! Am creat oameni puternici, capabili de luptă, dar cu natura, nu cu semenii lor. Oameni incapabili să tortureze alte ființe, să omoare de plăcere. Oameni sănătoși, fără genele afectate de atâtea zeci de mii de boli care ne-au decimat de-a lungul mileniilor.

Sorbi din lichidul albicios și se linse ușor pe buze, de parcă se autorăsplătea cu o băutură delicioasă pentru reușitele sale. Vorbea de parcă nu mai era nimeni în cameră și visa cu ochii deschiși. Până și vocea părea că i se îmbogățise cu o muzicalitate proprie.

— Gândește-te la mine ca la un pictor, Robin! Am pictat cu materialul genetic uman un nou tablou, o nouă specie, iar Omega este pânza pe care îl voi așterne...

Se uită în ochii inginerului încercând parcă să îi transmită și lui dragostea pentru această formă de artă pe care o inventase. Pictura

cu gene umane... până la obținerea tabloului perfect, a operei ce nu avea să se strice niciodată, să nu se îmbolnăvească sau să se mânjească de alte culori decât cele permise de pictorul-creator.

Robin scutură din cap spărgând vraja și nu se lăsă prins de poezia vorbelor lui. Își frecă ochii ca proaspăt trezit dintr-un vis urât și vorbi evident șocat de ceea ce tocmai auzise:

— Toate situațiile astea îngrozitoare prin care a trecut specia umană ne-au făcut mai puternici! Am evoluat și din cauza luptelor și a războaielor, dar și din cauza bolilor! strigă el furios de parcă ar fi încercat să mânjească tabloul în cele mai aprige culori. Am învățat din asta! Și toți merită o șansă! Nu putem abandona 20 de miliarde de oameni doar pentru că au 50 000 de ani de istorie în spate, care ție nu îți place! Trebuie să găsim soluții pentru ei! Specia noastră este puternică și luptătoare! Și atâția ani de evoluție nu trebuie abandonați!

Se plimbă la rândul său agitat prin spațiul de lucru, gesticulând și strigând, aproape la fel de roșu la față ca și amiralul.

— Luptători??? Luptători zici? continuă Joseph duelul verbal. Suntem în etapa cea mai lașă a existenței noastre! Am ajuns incapabili de evoluție și dezvoltare, hrăniți cu iluzii create de inteligențele artificiale și dependenți ca niște maimuțe de confortul oferit de realitățile virtuale! Nici propria realitate nu ne mai place și ne refugiem în altele! Sunteți cu toții niște lași! Eu am fost singurul capabil să văd adevărul și să lupt pentru el și pentru viitorul rasei umane! Nimeni nu iubește rasa asta mai mult ca mine! mârâi amiralul printre dinți.

Artistul din el fusese înghițit de luptătorul de gherilă.

— Cu toții suntem aici pentru a face tot ce este posibil pentru a reuși! Nu a venit nimeni aici ca să cedeze! urlă Robin la rândul lui.

— Serios?! La prima problemă mai mare o să fugiți din nou acasă! Nu mă crezi? Am să-ți demonstrez!

Se prăbuși obosit de ceartă în cubul său mimetic ce îl îmbrățișă imediat. Furios că părea așa vulnerabil, împinse cu brutalitate marginile cubului și le îndepărtă de corpul său, apoi se adresa CS-ului cu voce puternică, de om obișnuit să comande:

— Refă toate conexiunile și dă celuiilalt CS acces la comenzi.

— Desigur, domnule, răspunse vocea melodioasă.

Robin se potoli pentru o clipă, realizând mica victorie pe care tocmai o obținuse. Numai dacă ar fi putut să îi anunțe pe colegii lui... ca să îl poată neutraliza. Își comandă la rândul său un lichid hrănitor, aromat și plin de neurostimulatori, evident într-un recipient biodegradabil.

— Gata! se auzi satisfăcută vocea amiralului. Și am făcut asta doar ca să-ți demonstrez cât de tare te înșeli asupra oamenilor. Nu ești învățat să gândești la scară globală, să vezi dincolo de preocupările mărunte și de nevoile individului, continuă acesta oarecum mai potolit și cu un ton disprețuitor.

Lui Robin i se păru chiar că este privit... condescendent sau chiar ca o ființă inferioară. Deși era așezat, amiralul se uita clar de sus la el și putea vedea cum gura avea o grimasă plină de scârbă.

— Și noi, cei ca mine, cei la care văd că vă uitați cu atât dispreț, noi vom fi viitoarea nouă rasă?!

— Mda... cam așa ceva.

Amiralul devenise brusc enigmatic și distant, după ce mai devreme părea atât de dispus la confesiuni. Un zâmbet reținut i se strecură în colțul buzei de sus ce se ridică odată cu sprânceana stângă. Un zâmbet ce nu prevestea nimic bun.

— Și cu toată specia umană, cu oamenii de pe Terra ce se va întâmpla? continuă Robin, căruia încă nu îi venea să creadă că poartă o astfel de conversație, și tocmai cu cine... cu cel care era considerat salvatorul umanității!

— Vor dispărea, în care ordine nu sunt sigur, ridică din umeri amiralul cu aceeași atitudine disprețuitoare la care se adăugase blazarea în fața unui subiect ce nu îl interesa. Fie planeta nu îi va mai putea suporta, fie se vor omorî între ei înainte de asta, iar Terrei îi vor trebui câteva sute de mii de ani să șteargă urmele mizerabile ale umanității și să se vindece.

Robin clipi dureros, ochii începură să îl usture și imaginea Marthei îi dansă prin față câteva clipe. Dacă ce spunea omul ăsta nebun se adevărea, nu avea să o mai vadă niciodată. Și voia să o aducă alături de el aici, pe Omega. Nu holograma ei, ci pe Martha cea adevărată, imperfectă și minunată. Să se bucure împreună de cea mai mare reușită a omenirii. Să îi vadă zâmbetul în fiecare zi și să se bucure împreună de răsărituri de soare nealterate de poluare. Înțelegerea îl izbi ca un pumn în stomac. Și de parcă asta nu era de ajuns, amiralul atacă din nou:

— Noii oameni nu vor mai fi dependenți de tehnologie. O vor folosi pentru ei, dar nu va mai fi parte din ființa lor mutilată. Gata cu MP-urile. Nici nu sunteți în stare să vă ștergeți la gură fără ele. Nici o specie nu poate evolua când o minte artificială hotărăște în locul ei. Auzi! Parteneri holografici! pufni cu forțe proaspete amiralul. Cum să înțelegeți voi individul uman în toată splendoarea lui și specia aceasta minunată când voi vă refugiați și vă trăiți cea mai mare parte a vieții alături de holograme! ăsta e regresul speciei umane în toată splendoarea lui. Oamenii care au renunțat la oameni pentru niște iluzii!

„Să renunțe la MP-uri?” Cum se putea gândi la așa ceva?!

Toate amintirile lui din momentul nașterii până în prezent se aflau stocate acolo. Le putea revedea când dorea. Toate ființele virtuale ce îi fuseseră alături de-a lungul anilor și care evoluaseră odată cu el... toate se găseau acolo, în memoria microimplantului care îl ajuta să își coordoneze viața cu precizie. Toate modificările fizico-chimice ale corpului său, analizele amănunțite, toate se găseau în miliardele de nanoboți carbonici ce trebuiau harnici de atâtea zeci de ani prin toate celulele lui. Nici nu era sigur dacă poate supraviețui fără MP-ul său. De unde avea să știe ce categorie de substanțe să consume și când, dacă e bolnav sau nu, era absurd totul... Și Martha... și toate celelalte ființe de pe Terra. Prin minte începură să i se perinde chipurile cunoscute ale oamenilor cu care lucrase atâția ani la centrul de pregătire al Aviației Terrane, ființe minunate care fuseseră alături de el vreme îndelungată.

Simțea mânia crescând ca un val și, pentru prima oară după mult timp, nu dorea să o potolească. Simțea ceva drept și normal în furia ce îl cotopea. Cât putuse să îi mintă omul ăsta! Atâția ani de zile hrănise cu iluzii o planetă întreagă, iar acum voia să abandoneze 50 de miliarde de ființe fără să clipească?!

Între ochii lui Robin se formase o cută adâncă și vederea începuse să i se tulbure. Ținea privirea în jos și strângea cu putere în mâini recipientul din material reciclabil în care își primise băutura. Respira sacadat, deși nu își dădea seama. Implantul din ureche pulsa încetitor, trimițând mesaje de alarmă că parametrii fizico-chimici ai corpului se deterioraseră simțitor.

Deși, în mod normal, nu ar fi pierdut nici o secundă în ajustarea și corectarea factorilor stresori, de data aceasta lăsă mânia să

crească în el și să îi alimenteze gândurile. Nu vedea nici un motiv să încerce să se controleze.

Îl văzu pe amiral scufundat în scaunul său mimetic, cu spatele întors spre el, din nou absorbit de munca lui de parcă nimic nu se întâmplase. Cana de sticlă adevărată, poluantă, adevărată sfidare la adresa lui, ca ființă umană provenită de pe o planetă distrusă de poluare și inconștientă, plutea pe o mini suprafață antigravitațională.

Robin nu își amintea când atinsese ultima oară un astfel de material. Întinse încet mâna și atinse ca prin vis cana acum aproape goală și pielea lui fu neplăcut surprinsă de răceala și greutatea materialului. Privirea i se încețoșă și furia răbufni nestăpânită. Cana izbi cu putere capul amiralului, care aproape zbură din scaunul mimetic și se prăbuși fără sunet pe jos.

Încă în transă, Robin se uita stupefiat la cană și la mâna lui care o ținea, blocat în gândurile sale, fără să își dea voie să înțeleagă ce făcuse. Un mârâit din partea lui Boris îl sperie și panica îl trezi ca un duș rece. Înainte ca animalul evident înfuriat să apuce să atace, își atinse MP-ul și comandă:

— Dematerializează animalul!

Spre marele lui noroc, se părea că patrupedul sintetizat în laborator de amiral nu fusese conceput pentru apărare fizică, ci doar pentru companie, așa că nu avea nici o protecție virtuală instalată.

Se uită panicat în jur câteva clipe, apoi înțelese ce trebuie să facă. Luă mâna lui Joseph Conrad, o scufundă în fluidul tridimensional și dădu o nouă comandă:

— CS, ai ADN-ul amiralului, teleportează-mă pe puntea principală!

Deschise ochii și clipi de câteva ori din cauza luminii puternice până când chipul plăcut al doctoriței Cora Mitchum se interpuse între privirea lui și sursa luminoasă.

— Robin, mă auzi?

Capul îi era înconjurat de o aură luminoasă, iar bucuria de a auzi vocea ei caldă îl făcu și pe el să zâmbească ușor.

— Te aud, doctor Mitchum... tuși un pic să își dreagă vocea. De cât timp sunt aici?

— De vreo câteva ore. Te-ai teleportat în mijlocul punții principale, chiar în mijlocul ședinței, dar nu ai contribuit cu prea multe informații, adăugă doctorița cu umor. Ai leșinat imediat după rematerializare și te-am adus aici. Ți-am administrat un sedativ și te-am lăsat câteva ore să te odihnești.

Se ridică să facă niște verificări ale datelor pe un display aflat la câțiva metri distanță. Robin își întoarse capul și observă că se poate mișca fără efort sau fără să simtă vreo durere.

— Conform datelor recoltate de la MP-ul tău, se întoarse doctorița la el cu o seringă hipodermică în mână, nu ai suferit nici un fel de traume fizice, doar parametrii undelor neurologice au sărit de-a dreptul din limite de mai multe ori, mai ales spre finalul perioadei de captivitate.

Seringa își descărcă într-o clipă conținutul în brațul pacientului.

— Am presupus că acelea au fost momentele în care ai reușit să faci ceva astfel încât să poți evada și să te întorci la noi, domnule

comandor, își continuă doctorița monologul cu aceeași expresie zâmbitoare și calm imperturbabil. Te poți ridica?

Fără să spună nici de data asta nimic, Robin se ridică întâi la marginea patului, apoi în picioare cu totul.

— Medicamentele pe care tocmai ți le-am administrat ar trebui să te facă foarte sprinten, Robin. Este corectă presupunerea mea că te miști ca un om bolnav din cauza traumei emoționale pe care tocmai ai trăit-o? Îi zâmbi ea îngăduitor.

Îl mângâie cu blândețe pe umăr într-un gest simultan de înțelegere și îmbărbătare, apoi îl apucă de mână, încurajându-l să facă mai mulți pași în direcția celui mai apropiat convertor organic.

— Am să pretind că nu văd ce îți recomandă MP-ul și te sfătuiesc să îți comanzi ceva care îți place deosebit de mult ca să îți aducă o mică alinare emoțională.

Robin se întoarce spre ea și un început de zâmbet îi înflori în colțul gurii la auzul acestei recomandări profesionale... poznașe. Se simțea în siguranță alături de ea. Știa că acest comportament grijuliu îi fusese inoculat doctoriței în lungii ani de școală, dar pentru moment lui nu îi păsa. Avea senzația că ea era acolo numai pentru el și pentru binele lui. În mare parte era și adevărat, în acel moment în laboratorul-spital neaflându-se nici un alt pacient.

Își îndreptă spatele oarecum mai încrezător și ceru o combinație de pastă de fructe și înghețată multistrat deosebit de aromată ce îi făcea mereu plăcere. Un recipient colorat se materializă în cuva din fața sa, iar spațiul dintre ei se umplu de un parfum plăcut, fructat și dulceag în același timp. Își luă înghețata și, la indicația doctoriței, se îndreptară amândoi spre două scaune de laborator aflate în biroul ei.

Se așeză, bucuros că nu a dat iarăși peste un cub mimetic și privi oarecum relaxat ambientul liniștitor. Luă o gură din înghețată și, în ciuda bucuriei pe care o simțea de obicei când mânca așa ceva, expiră brusc într-un geamăt care îl surprinse chiar și pe el, iar chipul i se înnegură ca după o suferință profundă.

— Știi că pregătirea mea include și studii aprofundate de neuropsihiatrie, da? Nu sunt telepat ca Amira, dar pot să te ascult și să te ajut. Sau pot să chem unul dintre ceilalți neuropsihiatri aflați la bord.

Vocea doctoriței era atât de liniștitoare, încât își făcu efectul aproape imediat.

— De obicei, mănânc împreună cu ai mei... combinația asta. Știi, holo-partenerii mei. Sau cu Martha... acasă... pe Terra... știi tu... Acum câteva ore, pierderea lor părea o realitate implacabilă.

— Te rog, dezvoltă ideea.

— Unde este căpitanul? Cum stau lucrurile pe navă? Își recăpătă Robin controlul brusc și sări peste răspunsul așteptat.

— Căpitanul este la bord, de fapt toată lumea este în afară de Amira Kyonu și de Valeris Mathy, terraformatorul. Ședința în care ai aterizat tu avea drept scop analizarea și centralizarea informațiilor primare furnizate de rețeaua simplificată de sateliți.

— Wow... cât de mult am lipsit. Te rog, vreau un inhibitor emoțional, să nu mă pierd cu firea în ședință și să îmi pot prezenta informațiile lucid. Sunt de natură să afecteze întreaga expediție.

— Căpitanul mi-a spus să îți acord oricât timp ai nevoie să îți revii, încercă doctorița să îl tempereze adăugând o nouă notă de blândețe în voce.

— Nu avem timp de pierdut, spuse Robin hotărât și scuturând din cap, și mă simt bine fizic.

— Bine, așteaptă o clipă.

Doctorița se ridică, se duse să realimenteze seringă hipodermică și nu insistă cu întrebările pentru a nu agrava starea și așa delicată a pacientului său.

— Căpitane, aici Robin Slater! se auzi în intercom în urma ei.

— Mă bucur să te aud, comandor! răspunse imediat Meyer, fără să abuzeze de comunicarea holografică, știind că Robin este în zona de spital.

— Am vești de natură să afecteze întreaga expediție. Dacă sunteți de acord, o ședință cu toți șefii de departamente este chiar urgentă.

Urmă o pauză de câteva secunde, după care se auzi vocea gravă a lui Meyer.

— În cinci minute pe puntea principală.

— Am pornit, căpitane.

Doctorița se apropie și îi administă o nouă substanță, apoi vizitară fiecare câte un cubiculum în care dezbrăcă folia protectoare microbiologic, specifică zonei de spital, și îmbrăcă uniforme standard, mult mai potrivite unei ședințe.

Așa cum era de așteptat, la sosirea pe puntea principală toți ochii se îndreptară spre Robin. În urma lui, doctorița mignonă se îndreptă cu discreție spre postul ei de lucru, iar pe drum îi făcu un semn căpitanului că totul este în regulă printr-o ușoară înclinare a capului însoțită de un zâmbet de confirmare.

— Ne bucurăm că ești întreg și din nou printre noi, comandor! i se adresă încurajator căpitanul. Așteptăm cu nerăbdare să ne spui ce naiba se întâmplă acolo, în laboratorul numărul 5.

Cu o expresie a feței concentrată, Robin își surprinse audiența:

— Vreți să spuneți că nu l-ați prins?

— Din păcate, nu! răspunse Meyer cu regret evident în voce, coborându-și privirea pentru o clipă spre verdele uniformei. Imediat după teleportarea ta am verificat și atacat toate sistemele de securitate ce protejează Refugiul, sperând să profităm de porțița ce te-a ajutat să evadezi, dar funcționează totul perfect. Iar cine le-a conceput s-a gândit la toate detaliile pentru că nu am reușit să găsim încă nici o fisură. Câte persoane se găsesc acolo? Cine le coordonează? Ce scop au?

Robin îl privi concentrat în ochi pe căpitan, apoi spuse un pic mai tare decât și-ar fi dorit, eliberându-se de povara pe care o purta în minte:

— Amiralul Joseph Conrad se află în laboratorul numărul 5, căpitane!

— Cum? Cum e posibil? sări Meyer de la locul său și se apropie involuntar de Robin.

Toți ochii se măriră de uimire. Pe chipul căpitanului se cunosc o vreme șocul, după care începu să își facă loc înțelegerea. Era cam singura persoană care ar fi avut acces la securitate și cunoștințe atât de avansate încât să poată duce la îndeplinire un astfel de plan ce, în mod normal, ar fi părut irealizabil. Înțelegea acum toată șarada hologramelor ce ținuseră discursuri în deșert înaintea decolării și de ce o persoana atât de populară și iubită de atenție ca Amiralul preferase să își ia rămas-bun de la ei în izolarea biroului propriu în loc să o facă în fața milioanei de adoratori. Alese totuși să țină toate aceste deducții pentru el momentan, știind ce înseamnă Amiralul pentru cei mai mulți dintre membrii echipajului. Avea să le noteze mai

târziu în jurnalul personal, la capitolul concluzii proprii, urmând ca istoria să îi judece pe cei ce trăiseră aceste vremuri, la fel de implacabil pe cât o făcuse în ultima sută de mii de ani, de la primele însemne păstrate pe pereții cavernelor.

— De asemenea, căpitane, sunt destul de sigur că ne ascultă.

O nouă undă de șoc străbătu puntea principală. Aceste cuvinte îi amuțiră brusc pe toți cei prezenți și care, până în secunda precedentă, vociferaseră destul de strident sub șocul veștii. Așteptară cu toții în liniște câteva secunde intervenția musafirului nepoftit, dar acesta, dacă asculta, alege să nu comunice cu ei.

Robin privi peste toți cei prezenți cu o expresie obosită, deși fizic se simțea perfect, și își începu povestirea:

— Dacă nu ne ascultă acum, cu siguranță o va face după ce va ieși din cuva medicală. Cu siguranță trauma lui fizică este semnificativă și refacerea va dura.

Toate privirile se întoarseră mirate spre el.

— Vrei să spui că i-ai provocat... că l-ai lovit? se auzi vocea mirată a lui Arka Mihail care plutea în capătul sălii, în semiumbră, într-un costum medical pe jumătate deschis și înclinat cu câteva grade. Îl asista pe Zack Horam care îi ținea locul la postul de lucru.

— Ce ți s-a întâmplat? fu rândul lui Robin să se mire. Nici nu observase că șeful securității se afla în costumul medical.

— E mai complicat... nu îți face griji, eu voi fi bine. Doctor Mitchum îmi crește un ficat nou în laborator chiar în timp ce vorbim. Spune-mi, cum ai reușit tu să faci așa ceva? Știu sigur că nu ești pe lista mea de... mă rog, persoane capabile de protecție fizică, îl interogă Arka Mihail.

— Nu știu cum a fost posibil, dar... am reușit, răspunse Robin

încruntat.

Simpla amintire a acestui fapt îi crea o senzație de rău fizic. Își strânse pentru o clipă umerii într-un gest involuntar de repulsie. Nici el nu putea să își explice cum s-a întâmplat.

— Căpitane, comandor Robin, se auzi deodată glasul Corei Mitchum, de data aceasta cu timbru didactic și nu medical, gena care se inhibă fătului în scopul incapacitării potențialului distructiv nu este, de fapt, singura responsabilă de abilitatea noastră de a interacționa fizic violent cu o altă ființă. Există numeroase excepții, pe care nu le voi enumera acum. Se pare că ne aflăm în fața unei astfel de situații în care o persoană este supusă unei amenințări atât de mari, pentru un timp atât de lung – Robin aprobă printr-o înclinare a capului –, încât ajunge să își poată depăși condiționarea genetică și neurologică și poate acționa în scopul îndepărtării pericolului. Însă stresul este atât de mare încât se întoarce împotriva persoanei, de unde și leșinul comandorului.

Robin Slater păru deodată mai relaxat și mai puțin încruntat. Înțelegerea a ceea ce i se întâmplase îl ajută, așa că își continuă relatarea:

— Faptul că amiralul nu intervine în discuția noastră îmi arată că este încă în stază, așa că mai bine vă povestesc ce s-a întâmplat până nu își revine. De asemenea, recomand izolarea perfectă a spațiului în care ne aflăm.

Meyer se întoarce brusc spre Relis Kang, șeful sistemelor de transport și implicit al teleportorului, persoana capabilă de a realiza o ecranare perfectă a punții principale, și încuviință scurt din cap.

— Trebuie să ne temem de intervenția lui? se auzi vocea Costei.

— Da, răspunse Robin repede și fără ezitare. Ce ați reușit să recuperați din MP-ul meu?

— Nimic, în afara datelor minime medicale, răspunse Cora. A fost evident perturbat.

Doctorița era prima care se conecta la MP-ul unui pacient pentru intervenția medicală, evident, dar și pentru a separa datele personale de cele de natură profesională.

— Nu am găsit nimic, căpitane. Doar fluctuațiile parametrilor fiziologici ce confirmă afirmațiile de până acum ale comandurului. Am presupus că toate datele pe care le-ar fi putut recolta din mediul extern au fost cumva bruiate. Eu propun să îi dăm cuvântul.

Karl Meyer se întoarse cu tot corpul spre Robin și îi făcu acestuia un semn cu mâna ce arăta interesul său total față de ceea ce avea inginerul de împărtășit.

Robin se așează într-un scaun, la pupitrul unde stătea de obicei, și povesti cât putu de amănunțit ce i se întâmplase din momentul teleportării sale în laboratorul 5 și până în momentul evadării. Lăsă la o parte interpretarea emoțională a evenimentelor, medicamentul administrat înainte de ședință ajutând foarte mult în acest scop, și prezentă cât se poate de obiectiv datele și observațiile.

În tot timpul povestirii sale, un gând sâcâitor nu îi dădu însă pace în planul secundar al conștiinței sale... câte informații sau detalii relevante se pierdeau din cauza faptului că nu putea descărca informațiile colecționate de MP-ul său și trebuia să se bazeze numai pe simțurile umane atât de incomplete și subiective. Resimțea într-un moment periculos puținătatea capacităților sale individuale. În astfel de momente, să fii om reprezenta o însușire de nedorit și, în mod ironic, susținea teoria amiralului.

Nimeni sau nimic nu întrerupse relatarea comandorului. Toți membrii echipajului păreau de-a dreptul șocați de veștile aflate. Fiecare dintre ei avusese o relație personală cu Amiralul Aviației Terrane, unii se considerau chiar foarte apropiați. Dar chiar și lăsând la o parte asocierile de natură personală, acest sabotaj la nivel planetar era de neconceput.

Din nou, Karl Meyer simți acut lipsa Amirei. Aproximarea ei telepatică avea cel mai bun efect asupra lui. Reușea să îl calmeze fără intervenția substanțelor medicamentoase și îl ajuta să gândească și să discearnă între sentimente și rațiune atunci când avea de făcut alegeri dificile. Se întrebă de asemenea cum reușise amiralul să treacă nedetectat de Amira, să ascundă de ea o înșelătorie de asemenea magnitudine.

După mai multe momente de gândire, se hotărî să întrerupă liniștea apăsătoare ce coborâse printre ei:

— Ai spus că a instruit CS-ul din Refugiu să dea acces „celuilalt CS” la motoarele hyperdrive?

— Da, căpitane.

Karl Meyer se încruntă și își netezi o cută imaginară de pe uniformă. Doar cea de pe frunte rămase adânc sculptată.

— CS, motoarele Queen One sunt în stare de funcționare?

— Da, căpitane, se auzi vocea feminină și caldă.

— Ambele tipuri? Dacă decid acum întoarcerea pe Terra, este acest lucru realizabil?

— Da, căpitane, răspunse vocea ca un ecou. Gradul de alimentare este de 100%. Doriți configurarea traseului orbital sau a celui intergalactic?

Se uită mirat la Relis Kang, care stătea la postul vizavi de el, și răspunse CS-ului:

— De ce nu au funcționat până acum motoarele hyperluminice?

— Acestea nu au fost nefuncționale, căpitane, răspunse vocea înnebunitor de calmă.

Karl se ridică de la pupitrul său, se frecă peste față cu mâna, încercând să oprească parcă vorbele grele cărora ar fi vrut să le dea drumul și se adresează cu voce joasă echipei sale:

— Asta ne răspunde la întrebarea din ședința precedentă despre câtă încredere ar trebui să avem în CS-ul Queen One. Vreau să aud părerile voastre! Cred că vă este clar că trebuie să gândim cu capul nostru și să nu mai cerem confirmarea CS-ului pentru hotărârile pe care le vom lua. Răspunderea finală va fi a mea, dar am nevoie să aflu ce gândiți pentru putea lua aceste hotărâri.

Era atât de încruntat și încordat în timp ce spunea aceste cuvinte, cum nu îl mai văzuseră demult.

— Căpitane, pentru a evita erorile umane ne vom baza întâi pe raționamentul logic, pe acele premise care sunt clare și duc într-o direcție precisă, începu calm Marius Kopecky.

Stătuse până atunci scufundat în pupitrul său, părând să dea puțină atenție conversației. Toate capetele se întoarseră spre el.

— Eu voi enumera mai multe idei, apoi vom stabili care este probabilitatea ca ele să fie adevărate, continuă extrem de calm botanistul, cu vocea lui de moșneag sfătos ce preluase deodată conducerea ședinței.

Karl Meyer încuviință din cap și în același timp ridică ușor din sprâncene, oarecum surprins de intervenția botanistului într-o problemă de securitate.

— Exista două CS-uri, unul al navei și unul al Refugiului. Din păcate, primul pare să fie subordonat celui de-al doilea.

Karl își plecă din nou capul și umerii în semn de aprobare, iar doctorița Mitchum își făcu o notă personală scurtă. Căpitanul avea nevoie de o ședință cu un neuropsihiatru, urgent. Tot corpul său trimitea semnalele unui om învins. Nu știa ce anume l-a doborât în halul acesta, dar era evident că trebuie remediat cât mai repede posibil. Bănuia că relația acestuia cu Amiralul fusese una foarte strânsă și asta declanșase totul, dar această atitudine trebuia vindecată repede, fiind toxică pentru moralul întregului echipaj. Mai trecuseră prin multe situații limită, dar de data aceasta se atinseseră noi maxime ale toleranței emoționale.

Nimeni nu îl contrazise pe botanist, așa că acesta continuă să centralizeze informațiile certe de care dispuneau:

— Amiralul vrea să facă în așa fel încât noi să nu ne mai putem întoarce pe Terra, dar nici cei rămași acasă să nu poată ajunge la noi?

— Corect, aprobă șef-energie.

— Ce îi poate împiedica pe cei de pe Terra să vină pe Omega?

— Lipsa comunicării... de orice fel, interveni căpitanul. Dacă nu primesc vești de la noi, vor presupune că expediția nu a reușit și își vor îndrepta atenția spre o altă locație.

— Și nu vor încerca să afle ce s-a întâmplat cu noi? continuă Marius șirul întrebărilor.

— Nu imediat, interveni doctorița. Prioritară este relocarea populației. Dacă noi nu vom transmite nici un fel de semnal, alt echipaj și altă navă vor fi trimise spre următoarea planetă considerată locuibilă. Poate după ce vor reuși să terraformeze o zonă nouă și să mute un număr semnificativ de oameni, vor fi istorici care vor încerca să afle ce s-a întâmplat și cu noi.

Deși vocea doctoriței nu părea capabilă să dea vești rele, iată că realitatea prezentată de ea era dintre cele mai sumbre.

O liniște apăsătoare se așternu preț de câteva clipe, dar Marius Kopecky sparse tăcerea brusc și împiedică tristețea și îngrijorarea să se instaleze, cel puțin pentru moment.

— Ce altceva mai știm sigur? Că dorește să creeze o nouă rasă umană, pornind de la noi?

— Cred că da, cunoștințele mele de genetică sunt foarte mici, dar da, cred că asta a vrut să spună, răspunse șef-energie oarecum încurcat.

Mintea lui fusese atât de șocată de ce auzise încât blocase o parte din informații ca o măsură de protecție psihică.

— O rasă nouă și sănătoasă. Am presupus automat că noi vom fi întemeietorii ei pentru că nu are la dispoziție alți oameni și de undeva trebuie să pornească.

— Hm...

În mod surprinzător, cea care intervenise era Ancona Bauter. Părea să îl completeze pe Marius în idei, așa cum se întâmpla în cele mai multe momente ale colaborării lor. Făcură întâi un schimb rapid de priviri, după care întrebă:

— Domnule Heinz, există vreo modalitate de a ne da seama câte dintre problemele pe care le-am întâmpinat până acum se datorează acestui sabotaj?

— În realitate, nu cu precizie.

Inginerul era extrem de tulburat.

— Este foarte probabil ca lipsa comunicațiilor, nefuncționarea motoarelor hyperdrive, problemele de teleportare și consumurile necontorizate de energie să fie toate o consecință directă a pierderii controlului asupra CS-ului, dar certe sunt defectarea motoarelor și consumul excesiv de energie pe o arie localizată.

— Cred că putem include și comunicațiile pe această listă, fără să ne înșelăm prea mult. În fond, asta este ceea ce își dorește amiralul... ruperea oricăror punți de legătură între noi și Terra, adăugă Costa Bedanis cu destulă siguranță în glas.

Șefa comunicațiilor arăta foarte îngrijorată și nici chiar excentricitățile ei în materie de aranjarea părului nu păreau să poată alunga stresul de pe chipul ei.

— Cum putem face ca CS-ul nostru să nu mai poată primi ordine de la surogatul din Refugiu? se întoarse Karl în discuție.

— Căpitane, din câte mi-am dat seama, în momentul în care am încercat să ecranez această cameră, ceea ce am reușit, fără îndoială, își aplecă Relis capul peste pupitru, CS-ul pe care îl avem noi la dispoziție este o clonă a celui principal, care se găsește în laboratorul numărul 5.

Un murmur de îngrijorare străbătu adunarea.

— Cum ai ajuns la această concluzie, comandor? se auzi vocea subțire a Christinei Yun.

— Păi, nu e simplu? CS-ul nostru nu este conștient de existența celui alt și mă tot întreba de ce anume trebuie să izoleze această încăpere, el nedetectând nici o altă prezență de tip inteligență artificială superioară.

— Asta înseamnă un singur lucru, căpitane, interveni Markus în ajutorul explicațiilor lui Relis Kang. Că acest CS, pe care îl folosim noi, a fost instalat ulterior celui de bază, ca un program secundar.

— Este foarte posibil, confirmă Meyer cu îngrijorare. Queen One era deja în construcție în momentul întoarcerii noastre din misiunea precedentă. Totuși el exista fizic, în spațiul dedicat de pe puntea 13... Oricum, nu mai contează asta! Cum putem prelua controlul asupra CS-ului din Refugiu?

— Fără acces direct la circuitele lui, mă tem că nu pot face nimic, căpitane! răspunse Heinz fără ezitare.

— Ce soluție avem atunci?

— Putem încerca să intrăm de-a lungul tunelelor de cabluri și să secționăm conexiunile, sugerează inginerul. Nu putem fi însă siguri că am tăiat ce trebuie sau tot ceea ce trebuie până în momentul în care amiralul va încerca ceva împotriva noastră și va eșua.

— Asta presupune că va lua legătura cu noi și ne va informa ce are de gând, completă căpitanul ezitarea lui.

— Căpitane, în acest moment avem controlul motoarelor hyperdrive, corect? întrebă deodată Marius Kopecky, pe a cărui față se cunoștea că îi venise o idee.

— La ce te gândești?

— Conversația noastră este inaccesibilă sabotorului... este cumva prizonierul nostru în aceeași măsură în care și noi suntem ai lui.

Este o șansă foarte mică, dar... propun să ne întoarcem pe Terra, căpitane! Până când se hotărăște să ne taie iarăși accesul la motoare!

Robin Slater fu străbătut de un fior. Nu îi plăcea deloc ideea de a-l ajuta pe amiral să aibă dreptate, dar altă soluție nu găsea nici el, iar în raționamentul CS-ului nu se puteau încrede.

Botanistul se ridică de la postul de lucru și gesticulă agitat:

— Nu știu de ce nu m-am gândit mai devreme la asta!...

Ajungem pe Terra, blocăm Queen One la sol, îl predăm autorităților, iar Aviația Terrană ne ajuta să demontăm al doilea CS sau, mă rog, primul...

Marius devenise ușor agitat, el care de obicei era atât de calm. Întârzierile aduse planului său de a transforma Omega într-un paradis al vegetației îl deranjau cu adevărat. Era un vizionar, un creator de viață la scară planetară, iar el nu putea să își înceapă munca.

— Dar ce facem cu Amira și Valeris, căpitane? se auzi vocea caldă a doctoriței.

Abandonarea unor persoane îi producea un stres incalculabil, interacționând puternic și negativ cu condiționarea sa primară.

— Putem să facem asta! interveni bucuros Meyer. De cât timp avem nevoie?

— Cel puțin o zi, maxim trei, căpitane! răspunse prompt Robin Slater care, spre mirarea doctoriței, nu mai răspunse cu precizia caracteristică, până la a treia zecimală.

Nu era un semn bun. Micile lui ticuri profesionale erau o măsură a stabilității sale emoționale. Absența lor era o dovadă de destabilizare. Mai târziu, poate și cu ajutorul Amirei... ea mereu găsea soluția psihoterapeutică optimă în cel mai rapid mod. Oftă în sinea ei

când își dădu seama că se gândește la prietena ei ca la o persoană demult înstrăinată.

— Au provizii pentru o perioadă suficientă de timp, încuviință ea, evident dezamăgită. Ar trebui totuși să îi anunțăm. Să le dăm o limită de timp, o speranță.

— Comandor Bedanis, încearcă să iei legătura cu Valeris Mathy.

— Imediat, căpitane!

În fața frumoasei Costa se materializă un pupitru de comandă și comunicare la care ea se conectă cu ambele mâini. Era o șansă mică, dar merita să încerce.

Spre bucuria tuturor, în câteva clipe, în cameră se auzi vocea terraformatorului.

— Comandor, nu ai idee cât mă bucur să te aud! izbucni vesel glasul lui Valeris printre zgomote de fond și întreruperi.

— Domnule Mathy, suntem cu toții aici și te auzim! răspunse Meyer, și el evident încântat că putea comunica.

Se uită lung la Costa, întrebând-o din priviri dacă nu e posibilă și o comunicare holografică. Ea negă cu putere din cap și ridică apoi din umeri arătând că nu putea face nimic mai mult.

— Căpitane, sper că aveți deja niște răspunsuri și un plan pentru că lucrurile au început să se complice aici, se auzi din nou cu întreruperi vocea terraformatorului.

— Ce vrei să spui? S-a întâmplat ceva anume?

— Amira... căpitane... îmi poate citi gândurile și...

Urmară câteva interferențe, făcând imposibil de înțeles cuvintele.

— Cred că e mai bine să coborâți pe planetă, domnule... cât mai repede posibil.

— Vom coborî... peste trei zile, domnule Mathy. Crezi că vă descurcați? Aveți acces la lumină solară?

Se așternu liniștea. Meyer verifică din priviri dacă mai era activă conexiunea. Costa încuviință printr-o ușoară înclinare a capului.

— Căpitane, sunt convins că aveți motive serioase pentru care amânați coborârea pe planetă, dar... lucrurile se transformă pe aici, se auzi vocea ezitantă a terraformatorului. Și da, avem energie.

— Sunteți în vreun fel de pericol, comandor?

— Sper că nu... Căpitane, grăbiți-vă! se mai auzi șters vocea lui Valeris după care se întrerupse conexiunea.

Meyer mai așteptă câteva clipe până se convinse că nu mai putea transmite nimic, apoi se întoarse spre membrii echipajului mai ferm ca niciodată:

— Ne întoarcem să terminăm ce am început! Dar întâi să ne eliberăm de povară. Toată lumea la posturi!

În vocea lui se simțea deja decizia luată. Un fior de încordare străbătu puntea principală pe măsură ce începură să se împrăștie în măruntaiele navei spre stațiile de control. Personalul strict necesar rămase pe loc.

— CS, configurează un traseu pentru întoarcerea pe Terra cât mai rapid posibil.

— Înțeles, căpitane, răspunse vocea caldă, spre ușurarea tuturor.

Un murmur abia perceptibil la început, dar crescător în intensitate, străbătu nava în momentul în care motoarele orbitale

puseră în mișcare uriașa creație inginerească și o deplasară spre punctul de decolare hyperdrive.

Noul traseu calculat de CS era în cea mai mare parte asemănător primului. Existau totuși mii de corecții minuscule legate de poziția curentă a planetelor din sistemele solare străbătute, a câmpurilor de asteroizi și a vitezelor estimate la primele treceri. Toate aceste milioane de calcule depindeau în totalitate de o inteligență artificială, nici un creier uman nefiind capabil de a realiza proiecții de o asemenea amploare.

Fiecare traseu parcurs prin hyperspațiu, fiecare astfel de pseudoteleportare aducea senzorial Queen One o cantitate enormă și complet nouă de informații pe care umanitatea le stoca prin intermediul Creierelor Sintetice și le extrapola pentru a putea crește gradul de siguranță al fiecărei călătorii interstelare. Existau încă foarte multe riscuri, dar fiecare nou drum era și o nouă lecție.

— Queen One se găsește la punctul de decolare extraorbitală, se auzi după o vreme glasul CS-ului pe puntea de comandă și în toate încăperile cu scop științific.

— Recepționat, mormăi Karl, într-o atitudine ce dovedea clar că îi era neplăcut să lucreze cu CS-ul clonă.

Se adresă apoi inginerului-șef pentru o ultimă asigurare:

— Comandor Heinz, mai avem controlul motoarelor superluminice?

— Îl mai avem, căpitane, răspunse acesta din sala motoarelor de unde supraveghea toată operațiunea, și suntem pregătiți să ne întoarcem pe Terra.

— Dă comanda! se auzi în intercom.

Mai departe nu se mai auzi nimic, doar se simți în vibrația generalizată ce preceda, ca de obicei, orice călătorie interstelară. Dar senzația cunoscută nu dură mult și fu înlocuită de o mișcare colosală ce răscoli toată nava ca un cutremur adevărat de pe vechiul Pământ. Stelele dispărură de pe ecranul panoramic ce ocupa un perete întreg al punții și haosul se năpusti peste ei. Pereții întregii nave se curbară spasmodic și căpitanul nu fu sigur pentru o clipă dacă privirea lui era cea care îi juca feste sau dacă așa ceva chiar era posibil. În secunda următoare, toate structurile reveniră la forma inițială, doar oamenii și lucrurile începuseră să zboare prin aer.

Relis Kang, care rămăsese la un pupitru de comandă de pe puntea principală, sări din scaun și ateriză dureros peste locotenentul Horam, care îi ținea locul lui Arka Mihail. Din câteva display-uri fixe de control de pe pereți izbucniră scânteii și toată nava fu din nou străbătută de un val ca de tsunami ce părea că și-a inversat brusc sensul.

Strigătele răsunau peste tot, alarma acustică se adăugă zgomotelor și așa puternice, iar în jurul lui Karl Meyer, care căzuse, dar se ținea strâns cu mâinile de marginile pupitrului său de comandă, creșteau ca din pământ pagini holografice cu numeroase zone roșii. Asta însemna existența a numeroase situații de urgență.

Totul dură în aparență o eternitate de haos și de imagini de neînțeles. Se termină la fel de brusc precum începuse. Membrii echipajului care zburaseră de la posturile lor de-a valma pe puntea centrală începură să se ridice. Câteva țipete ascuțite și profunde anunțară fără drept de apel mai multe fracturi sau măcar entorse. Karl se gândi șocat că e bine că îi aude țipând, asta însemnând că mai

trăiesc. Era sigur că echipa medicală se poate descurca în aproape orice situație, fiind dotați cu un număr impresionant de celule de stază.

Vocea Costei Bedanis care, în mod excepțional, fusese capabilă să ajungă extrem de repede înapoi în scaun, izbucni deodată, pe măsură ce reușea să citească și să centralizeze o parte din informații:

— Căpitane, învelișul exterior primar a fost secționat! strigă ea panicată.

— Cât de tare?

— În proporție de 3% și nu e într-o zonă vitală, dar primesc din laboratorul numărul 2 semnale... E nevoie urgentă de ajutor!

În intercom se auzi deodată vocea clară a lui Meyer:

— Tot personalul disponibil, imediat în laboratorul 2!
Urgență de grad 1! Urmați cu atenție instrucțiunile comandorului Ancona Bauter!

Stelele reapărură pe ecran strălucitoare și enigmatice.

— Căpitane, strigă iar Costa, în vocea ei simțindu-se că nu era departe de a-și pierde cumpătul. Sunt răniți în zona spațiilor de habitare!

— Am plecat deja spre ei, răspunse aproape instantaneu Cora Mitchum. Căpitane, în unele zone sunt afectate lifturile tridimensionale, ajungem pe căi ocolitoare cât putem de repede. Vom folosi plăcile repulsoare. Cât e de sigură teleportarea?

— Nu folosiți teleportoarele! Repet! Nu folosiți teleportoarele interne!

Relis Kang striga disperat în intercom, apoi, întorcându-se spre Meyer, spuse:

— Tocmai am primit raportul de siguranță și este negativ, căpitane. Până putem verifica informațiile CS-ului, le vom folosi ca fiind corecte.

— De acord. Comandor Heinz, avem primele rapoarte? Ce s-a întâmplat?

Meyer parcurgea în fugă puntea, încercând să îi ajute pe cei care țipaseră de durere. În aceeași clipă, câmpul de forță principal se dezactivează și mai mulți medici dădură buzna pe puntea principală, preluându-i pe răniți.

— Căpitane, se auzi vocea preocupată a inginerului-șef, am efectuat o teleportare parțială și nu suntem într-o zonă cunoscută a galaxiei. Am fost aruncați pe un traseu necunoscut, într-o regiune necartografiată și...

Se opri, apoi continuă cu o voce ezitantă:

— Din motive necunoscute, am decelerat forțat, brusc. Astea sunt datele transmise de CS de la senzorii externi. Nu îmi este clar încă ce anume am lovit, dar a avut loc o secționare parțială...

— Căpitane!

Karl Meyer se întoarse brusc în mijlocul agitației generale și îl văzu pe Robin Slater la pupitrul său, evident accidentat, pentru că din nas i se prelingea un firisor de sânge, iar cu mâna își acoperea o ureche de parcă încerca să asculte o transmisiune personală în implantul auditiv. Ochii priveau în gol și fix și părea să nu dea importanță răniților sau agitației din jurul lui. Dimpotrivă, chiar încerca să facă abstracție de zgomot ca să audă mai bine și îi făcea din mână ca să vină spre el.

Căpitanul așteptă ca rănitul pe care îl ajuta să fie preluat de medici și urcat pe targa suspensoare, după care se îndreptă spre șef-

energie. Acesta nu întrerupsese contactul vizual nici măcar o secundă, iar în momentul în care Meyer ajunsese în dreptul lui, scrise cu degetul pe ecranul tactil din fața sa: E EL.

Chipul lui Meyer îngheță, buzele i se crispară într-un gest de nemulțumire amestecat cu spaimă și se prăbuși pe scaunul de la pupitrul vecin fără să scoată vreun sunet, așteptând ca Robin să termine convorbirea. După câteva secunde, șef-energie luă mâna de la ureche și se întoarse cu chipul înnegurat:

— El ne-a făcut asta!

— Am înțeles asta, dar de ce a luat legătura numai cu tine?

— Din cauza disputei pe care am avut-o în Refugiu...
răspunse Robin încruntat și obosit.

Șterse cu mâna sângele care îi curgea de la nas și căută din priviri un medic. Nu părea să fie prea impresionat de faptul că e rănit. Într-o situație măcar apropiată de normalitate, ar fi sărit imediat să rezolve această situație medicală și să se reechilibreze fiziologic. Nici nu își amintea când sângerase ultima dată. Trecuseră probabil decenii.

— M-a contactat ca să se laude că a avut dreptate, continuă cu voce joasă și mânioasă, aproape ca un mârâit. Că suntem niște lași care au încercat să fugă înapoi pe Terra de îndată ce au dat de greu, exact cum a prevăzut el.

Fu rândul lui Meyer să se enerveze și să facă un gest de furie cu mâna către un display ce nu avea nici o vină. Palma lui zbură de-a dreptul prin lichidul tridimensional și ieși brusc pe partea cealaltă fără să lase urme vizibile ale nervozității sale.

— Căpitane!

Robin îl privi adânc în ochi de parcă nici nu observase ieșirea acestuia.

— A preluat complet controlul CS-ului și ne duce înapoi pe Omega. De acum înainte, tot ce facem trebuie aprobat în prealabil de el, altfel ne va bloca.

Meyer se întoarce fără să spună nimic spre puntea principală și privi câteva minute cum unul dintre inginerii responsabili de întreținere și curățenie plimba pe puntea centrală un convertor organic portabil pe care îl folosea pentru a îndepărta prin dematerializare resturile și obiectele deteriorate în urma decelerării haotice. Câțiva soldați ajutau și ei echipele desemnate să se ocupe de astfel de situații.

Robin se ridică și plecă în cele din urmă spre laboratorul medical pentru a opri sângerarea.

Când puntea principală fu repusă în funcțiune în totalitate și schimburile sosiră la posturi, și gândurile lui Meyer păreau să fi căpătat ceva ordine și logică. Se ridică și porni spre zona de spital pentru a vedea câte persoane au fost rănite și cât de grave sunt accidentările. Din câte știa nu existau morți.

Ieși pe culoarul central și găsi abandonată o placă suspensoare antigravitațională, probabil uitată acolo de un cadru medical. Păși pe ea și comandă MP-ului să o ghideze către spital. Pe drum întâlni mulți membri ai echipajului foarte speriați, așa că își puse pe chip o mască de încredere și îi încurajă pe toți. Bineînțeles că nu spuse nimănui de ce era el cu adevărat îngrijorat.

Ajunse după un timp destul de lung în laboratorul numărul 4 și îl găsi foarte aglomerat. 48 de membri ai echipajului fuseseră răniți mai mult sau mai puțin grav. Nimeni nu era în stare critică, deși câțiva dintre ei aveau nevoie de ajutor serios. Fuseseră deja adormiți și introduși în celulele de stază.

Doctorița Mitchum îl întâmpină de cum intră, dar el o informă repede că venise doar pentru a vedea care e starea oamenilor și nu pentru sine. Cora înclină scurt din cap în semn de înțelegere și se întoarse spre cei care aveau în mod direct nevoie de ajutorul ei.

Îl găsi pe Robin Slater într-un pat din capătul primului culoar din stânga, singur cu gândurile lui. Nici o hologramă sau display nu îl acompania, așa cum se întâmpla în cazul celorlalți pacienți. Se ridică de îndată ce îl zări pe căpitan și îi spuse fără să aștepte vreo aprobare:

— Sunt bine, hai să mergem de aici!

— Așteaptă-mă în biroul meu!

— Înțeles, căpitane!

Robin se ridică și porni imediat spre ieșire, Meyer mai rămase să mai schimbe câteva vorbe și să mai încurajeze, pe cât posibil. Ajunse câteva minute mai târziu în spațiul său personal, unde îl găsi pe șef-energie prăbușit într-un scaun și sorbind o băutură energizantă. Acesta i se adresă imediat:

— Cred că putem să le spunem și lui Marius Kopecky și Anconei Bauter. Și comandorului Kang.

— Kopecky, Kang, Bauter, vă aștept în biroul meu.

Cei trei comandori convocăți înțelesesă imediat că situația era deosebit de gravă. Căpitanul nu ar fi renunțat niciodată la formulele de protocol din adresarea sa. Era o persoană ce își respecta colegii și nu făcea rabat de la asta.

Cât timp îi așteptară pe cei doi, Robin și Meyer nu își adresară nici un cuvânt și rămaseră scufundați în gânduri. În realitate, nici unuia nu îi venea să creadă că treceau prin așa ceva. Ani întregi de conceput protocoale pentru cele mai neobișnuite situații... irosiți. La o asemenea situație chiar nu se gândise nimeni.

Își făcură apariția obosiți și agitați și cei trei comandori.

Primul deschise gura Marius Kopecky:

— Amiralul ne-a blocat motoarele, așa este? aruncă în aer întrebarea fără să pară că era adresată cuiva anume.

— De unde știi? se arată Robin surprins.

— Simplă bănuială... răspunse botanistul cu ochii la Ancona, de parcă încerca să vadă dacă și ea intuise același lucru.

Căpitanul privi câteva clipe schimbul de replici, apoi se adresă cu autoritate în glas:

— Comandor Kang, izolează această încăpere de tot restul navei, dar păstrează conexiunea cu laboratorul 5. Cred că e momentul unei confruntări.

Așteptă câteva clipe să aibă confirmarea, apoi rosti tare în intercom:

— Joseph Conrad, e timpul să vorbim!

Deși izolarea ar fi trebuit să îi apropie, cei doi oameni păreau să funcționeze ca două entități complet diferite. Dintr-un motiv complet necunoscut lui, Valeris Mathy revenise la vechiul eu fără efort și fără surprindere, iar ceea ce simțise și gândise câteva ore mai devreme se dispase în mod firesc din personalitatea lui, fără să lase urme vizibile, doar o ușoară stare de amorțeală și relaxare emoțională.

Își dădea seama, în timp ce stătea întins pe un pat natural din peretele peșterii, o cavitate pe care o descoperise de curând și căreia îi schimbase fără să ezite destinația, că nu îi este teamă deloc. Dimpotrivă, se simțea în siguranță. O entitate sau un conglomerat de factori fizici îi modificaseră conștiința, temperamentul și percepția, iar el nu era deloc îngrijorat.

Stătea cu mâinile sub cap și privea în gol spre tavanul peșterii. La recomandarea MP-ului, mâncase mai multe batoane nutriționale și înghițise câteva comprimate, iar acum stătea să își refacă rezervele de energie fizică.

Ar fi trebuit să doarmă, dar nu putea să facă asta în mod fiziologic și ar fi avut nevoie să folosească un medicament sau gaz-somnifer din rezervele costumului medical și nu voia. Pentru prima dată după... nici el nu mai știa câți ani, i se părea un gest nefiresc. Zâmbi în sinea lui gândind-se câte mii de substanțe erau folosite în mod curent pentru buna funcționare a corpului omenesc, iar el, aici, pe Omega, nu le simțea lipsa.

Așa că alese să stea pur și simplu întins în patul oferit de natură, să se relaxeze și să gândească. Își dădea seama, tot fără

îngrijorare, că Amira, care se întinsese și ea într-o altă nișă, suferise niște schimbări majore de personalitate. Cunoștințele sale profesionale îl îndemneau să creadă că aceste schimbări erau și de natură fiziologică, dar fără confirmarea unor analize amănunțite nu ar fi afirmat niciodată cu voce tare așa ceva și nici nu ar fi îndrăznit să îi ceară transferarea datelor de pe MP-ul ei. Erau niște informații extrem de personale, el nu era cadru medical, iar viața în mijlocul a 50 de miliarde de oameni îl învățase că respectarea spațiului personal era o noțiune sfântă.

Văzând că somnul refuza să îl ajute, se hotărî să ignore semnalele microacustice trimise de MP cu privire la rezervele personale de energie și să înceapă explorarea împrejurimilor.

Văzuse intensitatea luminoasă crescând în exterior și își dădu seama că pe noua planetă era dimineată. Primul său răsărit de soare pe Omega... cu siguranță nu putea rata așa ceva. Se întoarse spre Amira și o văzu dormind într-o nișă alungită din perete. Părea extrem de liniștită, deși evenimentele recente o tulburaseră și schimbaseră profund. Zâmbi când își dădu seama că toată substanța ce o înconjura era luminoasă pe o rază cam de un metru de jur împrejurul ei, iar ea arăta ca un înger din tablourile antice, înconjurată așa de haloul ei de lumină și serenitate.

— Analiză procentuală de intensitate a culorii pe o rază de un metru în jurul Amirei, comandă el MP-ului.

— Variație de 28%, domnule, se auzi vocea sintetică.

Valeris nu se înșela; nu era o iluzie optică.

Obosit fizic, dar curios mental și grăbit să își cunoască noua casă cât mai repede, păși într-unul din costumele de protecție ca să facă economie de energie. Separă costumul în două jumătăți, așa că rămase

îmbrăcat într-o pereche de pantaloni robotici cu plăci repulsoare gravitaționale încorporate. Ieși din peșteră plutind la înălțime mică.

Ca de obicei, o nouă surpriză îl aștepta. Planeta lui nu înceta să îl uimească nici o secundă. Într-un moment de luciditate, își dădu seama că toate problemele anticipate de el, în calitate de terraformator, și de întreaga echipă de minți luminate a Terrei, aici, pe Omega, erau inexistente. În schimb, natura lor era cu totul diferită de orice își putuseră ei imagina. Ei căutau constante, iar ea le oferea mii de parametri în continuă schimbare. Parametri la care ei nici măcar nu se gândiseră că ar putea exista sau varia!

În fața lui șerpuiau mii de culori peste dealuri și munți cât vedeai cu ochii. Zeci de nuanțe de roșu, albastru sau galben se amestecau fără logică, dar într-o armonie vizuală ce ar fi întrecut orice pictor sau program de creație conceput vreodată de mintea umană. Nuanțele se stingeau una într-alta și renășteau mai proaspete pe următoarea colină sau în hăul dintre doi munți. Nici o discrepanță cât de mică nu supăra ochiul, iar creierul absorbea jocul de culori ca un medicament aducător de fericire pură.

El, terraformator, specializat în studiul a sute, chiar mii de forme de relief de pe Terra sau alte planete, nu știa cum să le definească, cu atât mai puțin cum să le descrie. Fără să fie neapărat un artist, atâta frumusețe îl impresionează până la lacrimi. Deși nu înțelegea ce se întâmplă, „ca de fiecare dată când iau contact cu planeta asta”, zâmbi Valeris cu toată fața, „aici trebuie să îmi aduc familia”. Toată ființa lui era plină de speranță... de dorința de a găsi o soluție, o modalitate, orice pentru a stabili noua lume și a putea construi.

Se ridică ușor la câțiva metri deasupra solului și începu să zboare fără direcție, bucurându-se din tot sufletul de ceea ce vedea. Nu

credea să-și fi imaginat cineva vreodată atâta frumusețe care să-ți taie răsuflarea, toată în același loc și, aparent, nesfârșită.

După câteva ore de zbor, se hotărî să se întoarcă în peșteră. Mai bine zis, la Amira, cu care de abia aștepta să împărtășească experiența incredibilă. O găsi dormind în același loc, fără să se fi mișcat un centimetru, cu aceeași expresie de relaxare profundă pe chip și înconjurată de aceeași luminozitate sublimă și inexplicabilă. Spre ușurarea lui, peștera nu se schimbase în nici un fel și îi trecu prin minte o clipă că acest lucru are de-a face cu prezența femeii pe care o influențase atât de mult. Îi fu milă să o trezească și se întinse și el în patul din apropiere, de data asta somnul cuprinzându-l în câteva clipe.

Se trezi fericit și bine odihnit. Deși primul reflex ar fi fost cel de a verifica timpul care trecuse, mai stătu întins o vreme înainte să deschidă ochii, ignorând complet diferenții parametri fiziologici sau temporali și bucurându-se de senzația plăcută ce îi înconjura tot corpul. Își închisese microalarmele acustice ale MP-ului, dar nu își amintea exact când sau cum făcuse asta. Se gândi cu umor cum ar fi fost chiar să funcționeze câteva ore fără să urmeze programul dictat de MP, apoi clipi simțind lumina jucându-se printre pleoape. Deschise ochii, leneș și relaxat.

Se surprinse pe sine gândindu-se că nu se comportă deloc precum un om aflat într-o misiune de o importanță vitală pentru un număr copleșitor de ființe umane, ci mai degrabă ca unul aflat în vacanță. Era doar o constatare, nu un imbold de a acționa. Se întoarse spre Amira, să vadă dacă s-a trezit. Voia să-i spună cât mai repede posibil ce minunății întâlnise în mica lui excursie.

Tot sângele îi fugi din obraji și sări brusc în picioare. Alergă la ea cât putu de repede și începu să o zgâlțâie de umeri.

— Amira, trezește-te! Acum! Amira!

Femeia deschise ochii la fel de leneș ca și el, câteva clipe mai devreme.

— Ridică-te! continuă Valeris înspăimântat și arătând cu groază în jos.

Materia pseudoorganică ce stăpânea atotputernică întreaga suprafață a planetei începuse să se urce pe picioarele Amirei, formând un strat perfect omogen, ca o a doua piele.

— Te doare? O simți? Te ajut să o dai jos? întrebările curgeau șuvoi din gura lui Valeris și părea că vrea să îi smulgă chiar el stratul de... nici nu știa cum să o numească.

Se repezi și o apucă de umeri, ridicând-o cu forța în picioare. Se aplecă apoi la picioarele ei și apucă cu degetele marginea peliculei încercând să o dea jos fără să o rănească. Degetele lui nu simțiră nici o diferență și dacă ochii nu i-ar fi arătat altceva, ar fi fost convins că încearcă să îi smulgă pielea Amirei. Nu mai întâlnise așa ceva... era de neconceput. Era chiar noua ei piele! Materia organică îi înlocuise Amirei stratul aparent. Se opri pentru o clipă din zbaterea lui, privi în sus și văzu chipul senin al femeii. Șocat de lipsa de reacție a acesteia, se ridică, apoi îi luă chipul în mâini și o fixă cu privirea:

— Ce vrei să faci? Ce îți spune MP-ul?

„Liniștește-te! Nu sunt în pericol.”

De parcă imaginea materiei organice cățărându-i-se pe picioare nu fusese de ajuns să îl îngrozească, Valeris o auzi clar pe Amira în mintea lui, dar văzu că buzele nu i se mișcaseră nici o secundă. Se dădu brusc înapoi, uimit și speriat în același timp.

„Dragule, suntem amândoi în siguranță!” Femeia îi zâmbi, își plecă ușor capul într-o parte parcă pentru a da mai multă încredere vorbelor ei și nu își dezlipi ochii de ai lui nici o secundă.

„Știi că mă poți auzi. Dacă vrei, poți să îmi răspunzi la fel sau poți folosi sunete. Cum te simți mai bine...” Continuă să îi zâmbească și se așează ca un copil în scăunel pe marginea găurii din perete. Își desprinsе privirea de el, uitându-se încântată la picioarele care acum purtau un fel de șosete lungi, organice și pe care începu să și le legene în joacă.

La asta nu se așteptase în nici un caz și nici nu știa cum să reacționeze. Era prea mult chiar și pentru el. Se așează pe jos pur și simplu, își prinse capul în mâini, simțind cum părul negru se răsfirea printre degete și începu să se legene încetișor. Se gândi cu groază dacă nu ar fi fost mai bine să aleagă altă planetă... altă casă pentru omenire. El avusese ultimul cuvânt în privința asta, la ultima ședință. Se hotărâse pentru Omega în primul rând din cauza aspectului ei... omogen. Se gândise că aici le-ar fi cel mai ușor să terraformeze și să colonizeze. Acum se simțea vinovat. Alesese greșit, iar eroarea lui afecta 50 de miliarde de oameni și, mai important, soția și fetița lor nenăscută. Când era sincer cu sine, asta era ordinea reală a priorităților.

Simți mâna Amirei pe umărul lui, mângâindu-l consolator. Apoi o auzi în mintea lui: „Nu trebuie să te simți vinovat. Ai ales foarte bine!”, îl încurajă ea. Valeris ridică privirea, cumva prea obosit ca să se mai mire. Știa că ea îi poate simți ecoul sentimentelor, îi explicase mai demult cum funcționa percepția ei, dar chiar să îi citească gândurile, asta era totuși prea mult. „Când prea mult se adaugă la prea multe”, chiar nu mai contează, se dădu el bătut.

„Înțeleg că sunt multe necunoscute pentru tine; și pentru mine e la fel, chiar dacă mie mi le explică cineva. Nu ești singur. Acum e foarte complicat și pentru mine”, continuă ea cu aceeași voce calmă pe care o știa de la ședințele de neuropsihiatrie pe care le făcuseră cu toții și care îi răsună în minte extrem de clar. Asta îl mai liniște puțin.

„Pe măsură ce înțeleg ce se întâmplă, am să vă explic și ție, și celorlalți. Numai că trebuie să ai răbdare cu mine. Mă hrănește cu informații pe mai multe căi decât sunt eu obișnuită să recepționez.” Amira văzu chipul lui Valeris alungindu-se a mirare și adăugă lămuritor: „O să mă adresez la genul feminin pentru că este capabilă de procreare și ca să îți fie ție mai ușor să înțelegi la cine mă refer. Oricum, să știi că a hotărât că îi place numele Omega... Desigur, după ce i-a căutat simbolistica în amintirile mele. Chiar vrea să ne ajute și suntem în siguranță”.

Îl mai mângâie o dată liniștitor pe umăr și zâmbi cu drag spre el și spre mandibula lui căzută, la propriu. Se întinse în nișa ei organică ca să își continue transformarea, după cum simți Valeris în sinea lui... Apoi auzi în intercom vocea Costei Bedanis.

— Văd că ai renunțat foarte ușor la politețe și încerci să te așezi într-o poziție de forță de la început.

Holograma amiralului Joseph Conrad pâlpâi o clipă, apoi se stabilizează în dreapta căpitanului și cu fața către cei aflați în cameră, ca să îi cuprindă pe toți într-o privire. Stătea într-un cub mimetic de utilizare medicală, marcat în mod caracteristic în verde și roșu, cu spatele în

poziție dreaptă cumva forțată, iar pe cap se vedea un strat gros de pansament de cicatrizare autoabsorbant.

Deși rănit și prezent sub forma unei holograme, ochii lui scăpărau scânteii. Înainte să apuce Karl să deschidă gura, amiralul izbucni cu virulență:

— Nu îți merge cu mine! Din acest moment, preiau controlul acestei nave! Ești destituit din funcția de căpitan și consemnat într-o cameră-celulă până la noi ordine.

Nici unul dintre cei patru aflați în cameră nu clipi la auzul ordinului fostului amiral și nu se întoarse spre Karl să îi vadă reacția. Chipurile lor încruntate și neclintite nu lăsau loc de îndoieli.

— Nu mai ești amiral, se auzi vocea seacă și un pic răgușită a căpitanului.

Multă furie reprimată se simțea în glasul lui, iar el nu făcea nici un efort să îl ascundă.

— Conform înregistrărilor de pe Terra, ești mort. Dematerializat. Nu există nici o clonă de-a ta reinstaurată din punct de vedere legal. Și chiar dacă ar exista, eu personal am să mă asigur că și ea va fi dematerializată.

— Dacă așa vrei să joci, mârâi Conrad, nu ai decât. Să nu zici că nu am încercat. Eu dețin controlul complet al navei, așa cum ți-ai dat seama până acum. Iar de clonele mele nu îți face griji. Am mai multe decât îți poți imagina. Chiar și aici, pe Queen One, rânji el cu răutate. Acum întoarce nava asta către Omega. Suntem pe traseul intermediar și de data asta vreau să asolizezi. Eu nu am de gând să ajung pe o planetă nouă, cu un oraș plutitor dotat cu o tehnologie peste orice imaginație și cu un armament capabil să distrugă o lume întreagă și să stau pe orbită să tremur de frică în timp ce oamenii mei sunt îngropați

de vii, îl lovi Conrad unde îl durea mai tare. Nu am de gând să fac așa ceva. Poți să ai controlul navei, dar al oamenilor nu îl ai. Nu vom fi marionetele tale. Tocmai ai băgat în spital 48 de oameni și vrei să te debarasezi de 50 de miliarde. Absolut nimeni de pe nava asta nu te va asculta.

Ochii lui Conrad se îngustară și îl privi o clipă pe Karl ca pe o ciudățenie a naturii.

În același moment, MP-ul îl informă pe căpitan că cineva se află dincolo de câmpul de forță și cere permisiunea de a intra. Karl privi ușor surprins spre ușă după care o deschise:

— Căpitane, încep inginerul pe care îl văzuse mai devreme pe punte dematerializând resturile aparatelor distruse, ah... vă cer scuze de întrerupere, dar nu puteați fi contactat...

— Spune ce ai de spus, îl îndemnă Karl cu blândețe pe omul a cărui ochi se holbau de-a dreptul la amiralul pe care îl vedea mișcându-se și respirând după ce fuseseră toți informați în mod oficial de decesul acestuia.

— Puntea principală este pregătită și perfect funcțională, domnule, își reveni repede din uimire inginerul.

Abia își termină propoziția și își duse mâna la piept, expresia feței i se schimonosi într-un rictus de durere și căzu fulgerat la pământ. O hologramă roșie tâșni din MP-ul nefericitului inginer, împreună cu un semnal sonor deosebit de strident și începu să plutească deasupra lui. Aceași hologramă apăru și pe pupitrul lui Karl, informându-l că un membru al echipajului său tocmai murise.

— Căpitane, ce se întâmplă? se auzi vocea disperată a doctoriței în intercom. Inginerul Mark Soccam e în cabina ta? A murit? Karl? Răspunde-mi! se auzi din nou vocea disperată a femeii.

— Vino în cabina mea și nu alerta pe nimeni, răspunse căpitanul cu voce joasă și un aparent calm imperturbabil.

Se întoarse spre Joseph Conrad. Holograma se roti spre el și i se așează în față trecând prin birou, capul amiralului plutind ciudat deasupra lui:

— Poți să îmi mai ignori 2805 ordine, căpitane Meyer, rosti fostul amiral rar, apăsât și cu dispreț, pentru a se asigura că mesajul său este perfect înțeles. Viețile lor depind în totalitate de tine.

Holograma lui Joseph Conrad, secționată de suprafața de lucru, se întoarse spre mijlocul camerei, cu ochii ațintiți asupra corpului fără suflare, făcând totală abstracție de celelalte persoane și spuse cu voce tare, să fie auzită de toți:

— Pe ăsta am să-l iau eu, dar pe următorul ți-l las să-l vadă toată lumea!

Holograma pâlpâi și se stinse chiar în clipa în care Meyer dizolva câmpul de forță ca să permită accesul doctoriței în cabină. Aceasta mai apucă să vadă doar dematerializarea inginerului căzut și se prăbuși la rândul ei într-un scaun, cu mâna la gură, înăbușindu-și un strigăt de durere și neputință.

— Izolează camera!... atât mai putu Karl să spună după dispariția corpului și a hologramei și se luă cu mâinile de cap.

Doctorița continuă să geamă și să se lege spasmodic. Condiționarea ei neurologică o adusese în stare de șoc. Relis Kang arăta amuțit și mai închis la culoare decât de obicei. Ancona Bauter, cu chipul încruntat, părea totuși singura capabilă să funcționeze.

Se ridică de pe scaun, îl strânse de umăr în trecere pe Marius, după care se îndreptă spre convertorul organic și miniteleportorul încorporat. Ceru în șoaptă unui medic din laboratorul numărul 4 să îi

trimită o seringă hipodermică încărcată cu un neuroinhibitor puternic și trei plasturi cu sedative. În câteva clipe, în fața ei se materializară cele cerute, iar ea luă seringă și o descărcă în brațul doctoriței. Cora se relaxă brusc și, cu ajutorul Anconei, își rezemă capul de spătarul scaunului. Măinile ei atârnavă pe lângă corp precum cele ale unei marionete. Maestrul păpușar îi tăiasă corzile într-o clipă sadică și fără remușcări.

Aplică primii doi plasturi căpitanului și lui Relis Kang. Știa fără să întrebe că prietenul ei de o viață, Marius, nu avea nevoie de substanțe chimice pentru a face față realității. Era puternic emoțional și, asemenea ei, călit în natură. Îl privi totuși pentru o clipă scurtă în ochi pentru a-și reconfirma ceea ce simțea și ea... că oamenii ăștia erau total nepregătiți să se descurce de la zero într-un mediu nou, chiar și unul prietenos, iar Omega numai asta nu se dovedise a fi. Marius îi susținu câteva clipe privirea și o încurajă din ochi, după care se ridică să îl ajute pe medicul ce sosise între timp cu o targă repulsoare să o ducă pe Cora în laboratorul medical.

Spre surprinderea ei, Robin Slater, care nu i se păruse niciodată decât un inginer obsedat de detalii și capabil de puțin contact cu realitatea, îi dădu la o parte mâna cu plasturele, fără să spună nimic, dar fără să pară șocat mai presus de autocontrol.

Karl Meyer își luă un timp de gândire înainte de a acționa. Se asigură înainte de toate că doctorița este în siguranță și că substanțele administrate o vor ajuta să treacă peste trauma suferită. Apoi se hotărî să își protejeze echipajul și comandă CS-ului, fără alte adăugiri sau fără să dea explicații echipajului, să se întoarcă și să asolizeze pe Omega.

CS-ul execută ordinul fără să indice vreo problemă, așa cum se întâmpla în vremea în care el era adevăratul căpitan al navei Queen One.

În tot acest timp, își construiește în minte un plan, pe care se hotărăște să îl împărtășească numai celor care fuseseră martori ai tragicului eveniment.

Își face o notă mentală în jurnalul personal, după ora Terrei, și marchează momentul în care orașul plutitor își înfipse pentru prima oară uriașele brațe de susținere în solul planetei care avea să îi fie ultima casă.

Sfârșitul volumului 1

CUPRINS

CAPITOLUL I	2
CAPITOLUL II	15
CAPITOLUL III	24
CAPITOLUL IV	47
CAPITOLUL V	71
CAPITOLUL VI	89
CAPITOLUL VII	114
CAPITOLUL VIII	131
CAPITOLUL IX	166
CAPITOLUL X	194
CAPITOLUL XI	217
CAPITOLUL XII	242